SEBASTIAN A. CORN
2484 QUIRINAL AVE.

I
O CORABIE-DE-ORGII!

Rufinus dorea o corabie-de-orgii! Cu cât mai rapidă, cu atât mai bine. Era grăbit, situaţia lui în Pictavi se deteriorase constant în ultima lună n-avea de ales: trebuia să traverseze Marea-Ocean!

Şi indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă toţi ceilalţi scotoceau furibunzi după el, prin bănci, birouri de avocatură, spelunci şi staţiuni climaterice, nu se făcea să întâmpine intrarea în mileniul al III-lea, călătorind cu o navă ordinară. Chiar dacă cercul se strânsese în jurul lui!

Asta dorea Rufinus Eutherius, şi toată lumea ştia cât de pretenţios era faţă de acele lucruri, care pe ceilalţi nu-i interesau nici cât negru sub unghie! Iniţial, se gândise să ia un aerostat. Compania PNAEUMA LINEAE. Dar vremea era din ce în ce mai rea. Previziunile meteo erau cât se poate de ferme: Următoarea decadă va fi caracterizată de vânturi puternice dinspre Sud. Ninsori abundente vor cădea de pe coasta Galliei şi a Iberiei până pe Coasta de Est a Noii Atlante. Uraganul Aspasia spulberă toate fronturile atmosferice între Numidia şi Terranova...

Deci, nici gând să-şi rezerve locuri pentru un dirijabil. De fapt, ceilalţi nu-i forţau mâna chiar atât de tare... erau încă departe de a pune laba pe el. Numai că Rufinus le simţea laţul conturi, proprietăţi, domenii, case şi orice altceva mai semnifica Rufinus Eutherius. Scrutate, examinate, descompuse şi cântărite.

– Doar se împlinesc două mii de ani de la reforma calendaristică a marelui Iulius C. Caezar! ironiza Rufinus. Vrei să n-ajung la timp pentru sărbătoare în West Elephantina? Vrei să mă simt ca un plebeu sau ca un umil om de afaceri, călătorind cu un bastiment de linie prăpădit? Aşa mă cunoşti tu pe mine? o întrebase pe Deirdre, noua lui secretară, sclava din Cassiteridae cumpărată acum câteva luni din târgul specializat de la Neucastrum.

Patruzeci şi opt de minae egiptene. Atât îl costase o sclavă

care ştia să stenografieze şi să bată la maşină roşcată, înaltă şi toate celelalte...

– Aşa mă ştii tu pe mine? repetase Rufinus întrebarea.

Deirdre zâmbise. Bineînţeles că îl cunoştea pe Rufinus, aşa cum era el! Pe de altă parte, corăbiile-de-orgii erau deosebit de rapide, de când companiile maritime achiziţionaseră noile motoare germanice alimentate cu bitum rafinat de Sîr-Daria. Stăpânul ei putea să dobândească un avans substanţial fugind cu o astfel de navă. Chiar dacă nu apela la serviciile firmelor de transport aerian.

Iar ceilalţi, oricât de grăbiţi ar fi fost, nu vor avea curajul să ia un aerostat ca să ajungă înaintea lui Rufinus în Noua Atlantă. O ştia perfect, şi Rufinus, şi Deirdre.

– În regulă! O să reţin locuri pe Troada... E în port. Trebuie să plece în două-trei zile.

Bărbatul s-a întors pe spate, făcând să scârţâie patul sub el. Se încruntase, arborând o mină preocupată. Sprâncenele drepte se topeau una în alta, buzele subţiri i se transformaseră într-o linie roz, îngustă. Clipea mai des, în timp ce fruntea înaltă i se acoperise de riduri, iar părul blond, tuns scurt, era răvăşit inutil de degetele sale lungi.

Deirdre şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat lung la Rufinus. Era momentul să se mişte rapid dacă dorea s-o îndepărteze definitiv pe Soshanna Tabernae de stăpânul ei. Soshanna era o evreică de Tiberias care ateriza de două ori pe săptămână în patul lui Rufinus. Amanta „en titre“, confesoarea, consiliera, augusta, şi toate celelalte... Obţinută de tânărul Eutherius fără să scoată o mina din buzunar.

În timp ce pentru Deirdre decontase 48 de minae. O secretară care trebuia să-i îndeplinească toate ordinele. O păpuşă care nu-i ieşea din cuvânt. În plus însă, ea îşi asumase de la sine putere sarcina de a-l „avertiza“ pe Rufinus asupra riscului reprezentat de Mallobaudes Tabernae. Nu era vorba doar de conturi şi proprietăţi: Mallobaudes, soţul cu acte în regulă al Soshannei, ameninţa poziţia bătrânului Eutherius. Iar pe Rufinus voia să-l facă una cu pământul!

Cam aşa suna planul unei sclave-secretare în valoare de patruzeci şi opt de minae conform cursului de schimb din Neucastrum, bazat pe zvonurile care circulau în Pictavi. Cum că grupul lui Mallobaudes trebuia să-l plesnească decisiv pe

Rufinus, ca să ajungă cumva la bătrân. Chiar dacă tatăl lui Rufinus nu era individul care să fie dat peste cap cu una cu două...

Amphiaraos Eutherius ţinea afişul la poveşti şi bârfe în Pictavi, Acquitania, ca şi oriunde altundeva. Unele dintre ele erau mult exagerate, alimentând prin opulenţa lor intriga Deirdrei. Mai ales dacă puneai la socoteală că bătrânul rămăsese stabil pe poziţie, în ciuda maşinaţiunilor economice sau politice montate de adversarii săi răspândiţi în Imperiu.

Poate să pară ciudat că micile comploturi bazate pe zvonuri se suprapun realităţii. Dar nici Deirdre, nici nimeni altcineva, nu ştia acest lucru pe atunci. Ea, de pildă, se bazase printre multe altele pe o poveste din 1996. Hippias, stoicul, reuşise în toamna acelui an să stoarcă lichidităţile lui Amphiaraos printr-o lovitură la Bursă. Înşfăcase toate partidele de cauciuc disponibile în Noua Atlantă, tocmai când Amphiaraos se lansase masiv în producţia de anvelope şi îi ardea buza după fiecare livră de latex.

În cercurile bancare se discuta deja că o să se aleagă praful din afacerea lui Amphiaraos. Că nu va fi în stare să-şi plătească muncitorii şi furnizorii. Că n-o să fie în stare să-şi onoreze măcar un capăt de contract. Că o să-i falimenteze pe producătorii de şosele, cărbuni, bitum distilat şi locomobile stradale care făcuseră comenzi de sute de mii de anvelope şi pneuri.

Ziarele se umpluseră de portretul lui. Un instantaneu vechi, din 1981, scos dintr-un daguerrotyp cu plăci de argint, în faţa căruia ilustrul om de afaceri pozase într-un moment de delăsare. Pentru că principiul lui de bază era: singura urmă pe care trebuie s-o lase un individ în societate este semnătura din josul cecurilor şi al poliţelor. În rest, nu merita să te laşi văzut, auzit sau mirosit.

O semnătură. Asta era informaţia maximă la care ceilalţi aveau voie să tragă cu ochiul...

Cum-necum, ziariştii obţinuseră portretul imprimat pe plăci de argint în ţ81 un motiv de fericire editorială câtă vreme, fidel principiului sus-amintit, în afara membrilor familiei, pe Amphiaraos nu-l vedeau decât cel mult trei-patru inşi într-un an întreg. În rest, comunica prin cymbalofoane, luxofori sau mici interpuşi cu prietenii de afaceri.

Fericirea editorială s-a exprimat plenar, ca să zic aşa, sub

forma unor torente de titluri întinse pe câte o jumătate de pagină:

MISTERIOSUL EUTHERIUS ÎN PRAGUL FALIMENLUI! titra Franconia zeitedaeum din Lotharus,

AFACEREA AMPHIHEVEA: UN CAUCIUC SFÂŞIAT! scria Aniel Josephus, comentatorul politic al Matinaeum-ului,

SFÂRŞITUL IMPERIULUI EUTHERIUS anunţa, sobru, Sol, din Lundinium.

Dar figura lui surprinsă în daguerrotyp cu ani în urmă buze trase cu linia pe figura triunghiulară, ochi negri, ţeasta pe jumătate chealã dădea impresia că-şi râde de toată lumea. Şi nimeni nu părea să bage de seamă că Amphiaraos îi sfida cu portretul lui vechi de şaptesprezece ani... Îşi frecau mâinile şi aşteptau ca din bătrânul Eutherius să nu mai rămână nici măcar semnătura. Semnătura de care făcea atâta caz.

Şi, Jupiter ştie de unde, bătrânul Eutherius scosese banii şi plătise o nouă partidă de cauciuc din Insulinda dezechilibrând grav bugetul lui Hippias, care achiziţionase la suprapreţ toată marfa. Noroc că serviciile lui poştale îi plombaseră deficitul financiar, fără să fie obligat să-şi scoată mobilele din casă, pe Capitolin...

Rezultatul? Prohodul din jurnale se transformase în elogii la adresa lui Amphiaraos... Cercurile financiare se aleseseră cu o grămadă de rezerve monetare suplimentare, senatul Romei fusese convocat de urgenţă pentru a organiza alegeri anticipate, plebeii adăugaseră o nouă mitologie la bârfele alimentate colectiv prin taverne şi lupanare. Toată lumea era fericită, cu excepţia lui Hippias, stoicul. O afacere superbă pentru Eutherius. Un prilej de reflexie pentru lobby-ul stoicilor din Imperio.

Acesta era bătrânul Eutherius. Ameninţat acum din toate părţile de grupul lui Mallobaudes Tabernae, sprijinit de Hippias, bineînţeles, ca şi de alţi câţiva. Prima lor ţintă: Rufinus, fiul lui Amphiaraos, mai uşor de doborât, după cum îşi imaginau.

Cam astea erau şi datele Deirdrei. Lacunare. Ceea ce n-o împiedicase însă să-şi croiască un plan ca să-i intre lui Rufinus pe sub piele.

– Mda. Cred că putem ajunge înainte de Idele lui Marte, dacă Troada pleacă la timp...

Două-trei zile? Atât mai are până la plecare? a întrebat Rufinus şi i-a făcut cu ochiul Deirdrei. O să facem cheful de

schimbare al Mileniului în West Elephantina, a conchis el.

Dar Deirdre nu-l asculta. Se gândea că numeroase sclave-secretare ajunseseră în poziţii sociale bune orientându-se la timp.

Să devină nora oficială a bătrânului Amphiaraos! Era scopul ei de etapă şi merita să rişte orice pentru asta. De ce se forţase în Cassiteridae să înveţe caligrafiile, stenografia, dactilografia... şi toate celelalte? Orice, numai să poată să se trezească dimineaţa pe blănurile scumpe din patul lui Rufinus în calitate de coproprietară! Nu de sclavă-secretară...

– Câte locuri reţin? a întrebat ea reflex.

– Păi, ia să vedem... eu, tu, cele trei fete pe care le-am cumpărat alaltăieri şi Epornus, nubianul.

– Şase bilete, a spus secretara. Apoi, amintindu-şi de Epornus, şi-a îndoit un picior şi a închis ochii. Cu puţină atenţie şi profitând de obiceiurile lui Rufinus, va fi capabilă, poate, să îmbine plăcutul cu utilul în călătoria peste Marea-Ocean.

Asta putea să mai aştepte, însă. Deirdre era calculată. Din acel moment, nu mai trebuia să se gândească la Epornus. Se strânseseră, în sfârşit, condiţiile necesare care-i permiteau să atace poziţia Soshannei.

– Ai auzit că Mallobaudes a lansat un nou zvon despre tine, nu?

– Mallobaudes lansează tot timpul zvonuri despre mine... Într-un fel, îţi dau dreptate. În definitiv, Soshanna trăieşte cu mine de o bună bucată de vreme! Ce-a mai zis acum?

– A zis că ai livrat pe piaţă asfalt persan de proastă calitate. Şi că ai semnat un acord secret cu Radamantes, alamanul, numai ca să-i înşelaţi pe beneficiarii de pe piaţa Acquitaniei.

Rufinus a privit-o pieziş pe Deirdre, iar colţul gurii i s-a ridicat într-un rictus necontrolat.

– A spus el că am semnat un acord secret cu Radamantes?

– Exact! Şi a mai spus că atâta timp cât nimeni nu se gândeşte să pună odată capăt fărădelegilor tale, o să se substituie el legii şi o să facă în aşa fel încât să elimine un concurent neloial! Am încheiat citatul! s-a amuzat Deirdre şi şi-a sprijinit bărbia în podul palmei, scrutându-l pe Rufinus.

picioarele ei/ ca şi cum se târa/

– Eh, am mai auzit eu ameninţări din astea... De când a aflat de mine şi de Soshanna, toţi amicii m-au avertizat că a angajat

ucigaşi cu simbrie. Să mă bărbierească...

Pufnind în râs, Rufinus s-a întins după cupa de vin şi a sorbit din ea cu lentoare. Razele lumânărilor albe reflectate pentru o secundă în părul lui blond şi lucios. Pielea lui albă care nu reuşea să alunge din mintea Deirdrei trupul exagerat de musculos al nubianului. Dar Epornus n-are bani şi nici nu e fiul natural al lui Amphiaraos.

– Mai spunea că, în faţa zeilor, se simte absolvit, a continuat ea. Dacă ucid o viperă care-şi bate joc de legi, n-am de ce să-mi fac probleme de conştiinţă! Iar zeii nu mă vor condamna!

– Ce naiba ştie Mallobaudes despre zei? a întrebat Rufinus, plictisit. S-a dat jos din pat şi şi-a aprins o ţigară. A suflat fumul către draperiile grele de Bactria şi a întors capul spre Deirdre: Mai avem ceva de mâncare?

Excelent! Secretara marcase un punct important. Stapânul ei nu va recunoaşte niciodată că-i e frică de Mallobaudes. Dar se pregătea să plece din Pictavi (precipitat!), tocmai opera un transfer parţial de fonduri spre Noua Atlantă şi se întâlnea cu Soshanna din ce în mai rar. Toate astea erau semne că ameninţările lui Tabernae nu rămăseseră fără efect.

Şi acum, întrebase de masă. Ca de fiecare dată când îi era frică. Era înalt şi slab ca un ţâr, dar când se speria, băga în el ca un pluton de legionari galli. Mânca, şi fruntea i se acoperea cu broboane fine de sudoare. Ca pe vremurile când mergea liniştit pe stradă, fără să se ascundă de ziarişti în proprietăţile păzite de mercenari numidieni. Ca pe vremurile când se ducea la şcoală alături de elevi provenind din toate straturile sociale... o politică educaţională bizară a lui Amphiaraos, care sperase să scoată din fiul său un profesionist versat.

Şi atunci ca şi acum Rufinus fusese un fricos. El numea asta precauţie. Amphiaraos însă ştia perfect ce-i poate pielea fiului său.

Obţinuse din el un profesionist ce-i drept, dar era un profesionist care se speria uşor, mda, unul care îşi masca spaima mâncând... Deirdre n-avea de unde să ştie însă că Rufinus reacţiona aşa încă de când era copil. Îşi imagina că-l speriase ea acum, povestindu-i despre Mallobaudes.

– De unde ştii tu chestiile astea, Deirdre?

Secretara s-a întins pe blănurile pătate de cameleopard. Blănurile după care tânjea. Blănurile care nu-i aparţineau. N-

avea cum să-i spună că ştia totul de la camerista Soshannei. O amărâtă de saracenă. Îi povestise Deirdrei ceea ce, de fapt, chiar el, Rufinus, discutase cu amanta sa. În patul lui Mallobaudes, bineînţeles.

Şi-a trecut degetele prin părul roşcat.

– Aulus, unul dintre servitorii lui Mallobaudes, mi-a povestit într-o zi...

– Ce treabă ai tu cu servitorii lui Tabernae? a întrerupt-o Rufinus nervos.

Rictusul lui necontrolat.

Deirdre s-a îmbujorat la faţă şi a privit într-o parte.

– Abia mă angajasem la tine... înţelegi... o relaţie mai veche, a şoptit ea.

prefăcut/

– Pricep. Pricep, a dat Rufinus din cap. Spune mai departe.

– Eh, şi-a recăpătat Deirdre controlul, Aulus mi-a povestit că aşa a zis Mallobaudes la un banchet! Că are informaţii sigure că tu şi cu Radamantes...

– Cine a mai fost la cheful ăla? a întrerupt-o Rufinus, din nou. Se prefăcea absorbit de gambele ei lungi şi fine. Albe ca laptele, contrastau violent cu blana cărămizie de cameleopard.

Deirdre calculase bine. Îl mirosise pe Rufinus că e neîncrezător cu mult mai repede decât toţi cei care stătuseră ani de zile în preajma lui spionându-l sau periindu-l. Cu alte cuvinte, se aşteptase la întrebarea lui. Ca să-l fraierească în continuare trebuia să se gândească doar o fracţiune de secundă la Epornus: imaginea lui o făcea să răspândească, inconştient, aerul pierdut care îl atrăgea pe Rufinus ca un magnet.

epornus cel negru ca păcura/ lucios şi negru şi mare/

– Cine să fie la chef? Hippias, şeful concernului de comunicaţii, Iulianus, proprietarul circului Maximus, Verri, prefectul de Acquitania. Ăştia sunt barosanii. În rest: plevuşcă!

O sclavă! O sclavă care zisese plevuşcă vorbind despre senatori şi bancheri. Rufinus a izbucnit în râs. S-a mai gândit că, după cum bănuise, Sosahnna începuse să vândă soţului ei informaţiile confidenţiale aflate în pat, în timp ce îl înşelau. „Poate că o strânge cu uşa, cumva!“ a reflectat Rufinus.

Numai că Deirdre se întinsese pe blănuri cu faţa în jos, răsuflând adânc. Stăpânul ei şi-a scurcircuitat calculele reci.

O să aibă el grijă de toată lumea! De la distanţă! De la

adăpost! West Elephantina era plină de locuri inaccesibile, chiar şi pentru poliţiile private ale lui Hippias şi Mallobaudes. Nu reuşise Amphiaraos să rămână nedepistat atâţia ani? Nici chiar fiii săi habar n-aveau cum să dea de el. Ca să comunice, bătrânul le trimitea curieri interpuşi, suprapuşi, într-un şir de nedesluşit, pe care Rufinus şi fratele lui nu reuşiseră niciodată să-l descifreze.

Unde naiba zăcea? De unde le trimitea mesajele alea, pentru care pretindea răspuns imediat?

Ca în copilărie şi-a amintit Rufinus în timp ce o săruta, pe Deirdre, absent. Sânii ei ca provele unor dirijabile reduse la scară.

Ca în copilărie, pe când Amphiaraos le făcea educaţia şi trebuia ca fraţii să răspundă imediat la întrebările tatălui lor.

– Eşti într-o casă şi duşmanii tăi sparg uşa. I-ai numărat. Sunt şase tipi înarmaţi. Doi intră în casă. Ceilalţi patru pândesc în stradă. Ai o fereastră care se deschide în spate, spre pădure. Ce faci?

– Sparg geamul şi alerg în pădure! răspunsese micul Rufinus.

– Eşti un idiot! replicase Amphiaraos. Ăia patru din stradă atât aşteaptă. Să te vadă cum fugi, ca să te împuşte din spate înainte să ajungi tu la adăpostul copacilor. Te vor ucide ca pe un câine...

– Şi dacă ies la atac prin faţă, ce fac? Sunt singur şi ei sunt şase...

– Eşti singur contra doi plus patru inşi! stabilise Amphiaraos sec. Singur contra celor doi din casă, plus cei patru care aşteaptă în stradă. Pe care îi ataci tu, stând cu faţa la ei. E unica ta şansă. Mică, infimă... dar, dacă fugi cu spatele la şase duşmani, te vor ucide. Cu siguranţă.

Ca şi atunci, Rufinus răspundea mesajelor tatălui său. Pe loc. Dădea răspunsuri bune? Dădea răspunsuri proaste? Habar n-avea. Răspundea pe loc, iar mesagerii suprapuşi, interpuşi, dispăreau, refăcând în sens invers drumul peste Marea-Ocean. Ajungând înapoi la Amphiaraos, naiba ştie cum.

Duşmanii cu care trebuie să dau piept şi-a amintit Rufinus, zâmbind absent, în timp ce mângâia părul roşcat al Deirdrei.

Acum, avea de dat piept cu un număr neprecizat de duşmani. Şi era obligat să fugă de ei. Ca să-şi ia avânt. Ca să-i lovească, după cum învăţase de la Amphiaraos. Ca să-i lovească

atât de puternic, o să traverseze Marea-Ocean pentru a-şi lua avânt zdravăn de tot!

Coapsele lungi şi albe ale Deirdrei. Un „V“ elastic, surmontat de sânii tremurânzi, cu sfârcuri roz.

sânii ca în copilăria de care nu-şi amintea/

II

TROADA A STRÂNS PÂNZELE AUXILIARE, a redus motoarele germanice la minimum şi a amarat, vuind din sirene, la puţul de comunicaţii. Pe zidul exterior al imensei balize, scria cu litere verzi, luminiscente: Hippias Comcom. Rufinus a strâmbat din nas şi s-a uitat în sus. Cerul ca un sac crăpat din care se revărsau fulgii de zăpadă. Fulgii de zăpadă şi trâmbele de fum negru ale Troadei.

Se chinuiseră ore întregi să găsească puţul plutitor pe ceaţa şi pe valurile astea nenorocite care clătinau corabia în toate părţile. Aveai senzaţia că cerul îngheţase şi se năruia acum, pulverizat, în Marea-Ocean. O pudră cenuşie peste valurile moi, ca nişte blănuri metalice, clipocinde.

Matrozii au săltat pe punte sacul cu mesaje livrat de funcţionarii poştei maritime. Râdeau. Îi luau peste picior pe angajaţii lui Hippias. Mda. Aveau toate motivele să facă băşcălie de ei. Pentru încă trei luni, prăpădiţii ăia în uniforme negre pe care scria Hippias Comcom vor rămâne blocaţi pe puţul de comunicare. Un ponton de 100/100 picioare, în voia valurilor. Amarat prin lanţuri grele de fundul Mării-Ocean...

Asta în timp ce ăştilalţi, marinari şi călători, vor călca pe pământul solid al West Elephantinei în mai puţin de şase zile. Gata montaţi pentru cheful de schimbare al Mileniului de orgiile de pe Troada.

– Îl prindeţi, singuraticilor? a pufnit un marinar, aruncând peste copastie sacul cu corespondenţa călătorilor.

Un bufnet înfundat. Sacul de iută a aterizat la picioarele tipilor în combinezoane pe puntea din lemn care se balansa. Bombăneau, târând cablurile de comunicare, ştanţate şi ele, bineînţeles, cu însemnele Hippias Comcom. Ca şi cum stoicul ăsta de Hippias, cucernic cu legile firii şi cu evenimentele după cum singur spunea, se străduia de fapt să lase peste tot o dâră

clară a existenţei sale de magnat.

Sacul plesnea de mesajele călătorilor. Gata să fie desfăcute, citite, şi trimise din puţ plutitor în puţ plutitor, până la Staţia de coastă Tartessos. De acolo, turnurile purtătoare de oglinzi le vor lansa luminos, mai departe, către destinatarii răspândiţi între Luteţia şi Singidunum, între Gallia şi Dacia Minor, între Luxor şi Invernia.

– Acum, Deirdre! a spus Rufinus în şoaptă.

Secretara a pornit spre marginea punţii cu paşi mici, clătinându-se. L-a privit pe unul dintre funcţionarii care îşi făcea de treabă pe platforma puţului şi s-a apucat de copastie ca să nu alunece pe stinghiile îngheţate ale Troadei. S-a uitat peste umăr la Rufinus, făcând un scurt semn cu capul.

– Am un mesaj întârziat! a strigat către omul de jos.

Tipul a mormăit ceva, dar a întins mâna la timp ca să prindă cilindrul metalic care conţinea hârtia caligrafiată de Deirdre.

– Asta o să însemne o suprataxă. Patru minae siriene! a lansat, plictisit, omul în uniformă.

Deirdre şi-a ţuguiat buzele:

– Doar atât? ţi-am lăsat ceva mai mult în cilindru! Mă rog! Nici o pagubă! Se schimbă Mileniul... i-a spus ea cu aerul că măcar atât putea face pentru el.

Funcţionarul a zâmbit din colţul gurii şi s-a apucat cu mâna de balustrada de lemn a pontonului.

– În regulă, a mormăit el, băgând cilindrul într-un buzunar şi clipind mai repede, a privit-o pe Deirdre dintr-o parte.

semnul/

– Afundaţi cablurile! s-a auzit de pe puntea etalon a Troadei. Trecem de cealaltă parte a liniei!

– Aş fi pus pariu! a comentat funcţionarul, făcând cu pumnul spre navigatorii înghesuiţi în comandă, la căldură. Voi ăştia, cu corăbiile voastre speciale, sunteţi tot timpul mai şmecheri!

Dar angajaţii îmbrăcaţi în negru începuseră să se agite deja pe ponton, printre cavile şi palancuri. Coborau în apă cablurile care duceau spre următorul puţ plutitor.

– Ai avut dreptate, s-a reîntors Deirdre la Rufinus. Era omul nostru.

– Splendid! şi-a frecat el mâinile. Hippias n-o să apuce să-mi citească mesajul! O să facă nişte ochi cât farfuriile când o să vadă că toate conturile mele din Narbonna au dispărut!

Doamne! Îmi pare rău că n-am cum să-i văd mutra... pe a lui şi pe a Soshannei! a exclamat Rufinus, îngustându-şi buzele.

– Mi-e frig! s-a zgribulit Deirdre în loc de răspuns şi şi-a ridicat gulerul iberic înfăşurat peste togă.

– Mergem? a întrebat Rufinus, cu aerul că dă un ordin, mai degrabă.

– Hai! i-a făcut Deirdre cu ochiul.

Au luat-o pe punte, patinând către uşa din lemn de mahon care dădea spre saloanele din castelul corăbiei.

– Am făcut exact cum m-a învăţat tata: ia-i prin surprindere pe imbecili! a început să explice Rufinus, scoţând aburi calzi pe gură şi pe nas. Intră peste ei! Aşa îmi spunea... Dă ordine cu tupeu şi încalcă legile pe faţă! Până or să se frece ei la ochi, tu o să ai timp să-ţi găseşti un avocat care să te scoată din rahat! Vaca asta de Soshanna... a încheiat el oarecum absurd şi a scuipat în apă peste copastie.

Motoarele din cală începuseră să vibreze uşor. Fumul înecăcios a ţâşnit din coşurile navei, răsfirându-se printre pânzele auxiliare. Mirosul de bitum ars s-a abătut asupra lor.

Deirdre s-a forţat să zâmbească. Ştia ea foarte bine că reacţia lui Rufinus nu era decât o faţadă. Aşa obişnuia el. Adică, cum? Cum de-şi permitea Soshanna să-l înşele pe el, pe amantul „en titre“, chiar cu soţul ei? Era ceva inacceptabil, de neconceput, pentru unul de talia lui Rufinus Eutherius. Cu alte cuvinte, nu-i venea să creadă că evreica aia de Tiberias îşi permitea să-l vândă individului insipid care era Mallobaudes Tabernae. Cine dracuţ mai văzuse un amant pe care o femeie îl turna sistematic tocmai bărbatului ei cu acte?

„Imposibil! Imposibil!“ stabilea el păşind aplecat pe puntea Troadei. Gândea la fel de alambicat ca în anii de demult în care prietenii îl cunoscuseră atât de amănunţit. Pe vremea când nu obişnuia să se ascundă îndărătul conturilor şi semnăturilor din josul contractelor. Pe vremea când nu deprinsese toate lecţiile bătrânului Eutherius.

Mă rog. Între timp învăţase o grămadă. Controla aranjamente, depozite de materii prime şi indivizi. Cum naiba de ajunsese în situaţia idioată prin care Soshanna îl oferea pe tavă limfaticilor ălora care mânuiau afaceri şi bani fără să-şi asume riscuri? Ce erau ei în stare să-i dea Soshannei în schimbul aranjamentelor pe muchie de cuţit cu care se pricepea el s-o

ameţească?

Nimic! Nu erau în stare să-i garanteze emoţiile pulverizate, simţurile arse şi pumnii pe care evreica şi-i muşca, de fiecare dată când Rufinus angaja într-o tranzacţie un sfert din proprietăţile sale! Numai că Deirdre îl avertizase acum asupra veneticei din Tiberias, iar el era obligat să se prefacă. „O urăsc pe jidancă!“ asta trebuia să i se citească pe faţă. „O urăsc!“ asta trebuia să înţeleagă Deirdre!

Însă Deirdre era sigură. Dacă Soshanna ar fi fost acum pe Troada, Rufinus ar fi stat numai cu ea. Secretara învăţase să scrie, să stenografieze şi toate celelalte, cu gândul la toate blănurile care nu erau încă ale ei. Ştia de ce erau în stare evreicele astea. Erau în stare să scoată orice din tipi ca tânărul Eutherius! Şi în pat, şi în afaceri! Evreicele astea sunt cam ca sectanţii din HareKrishna, spuneau tipii de pe stradă, afaceriştii din burse şi lumea bună strânsă pe la recepţii.

Din spate s-a auzit pleoscăitul umed al Mării-Ocean. Funcţionarii poştei maritime ridicaseră din nou cablurile la suprafaţă. Deja se vedeau vibraţiile din jurul odgoanelor metalice: porniseră spre uscat primele cuvinte, transformate de telegrafist în bubuituri şi clinchete.

– Sper că ai subliniat cifrele! N-aş vrea ca dobitocii ăştia de poştaşi să-mi stâlcească numerele de cont când or să se apuce să le bată în cymbale!

Rufinus a apucat-o pe Deirdre de braţ şi a strâmbat din nas, încasând peste faţă palele de fum care îl făceau să lăcrimeze. Ar fi avut chef să facă un pic de scandal doar-doar ar alunga aerul insolent pe care îl afişa sclava lui. Copiindu-l, bineînţeles! Copiind expresia lui trufaşă, amestecând-o cu ce învăţase pe acasă, în Cassiteridae, prin ţara lor cu păşuni verzi! Soshanna era o evreică şmecheră, Deirdre era o irlandeză încrezută, iar Rufinus trebuia să aibă răbdare şi să le facă jocul. Până ce o să vină momentul lui. O să-i spargă pe toţi, cu un simplu dos de palmă! Pfuuh!... Praful o să se aleagă din corporaţiile stoicilor, din confreriile hermetice şi din băgăcioşii ăia de la Hare Krishna! Iar din Soshanna şi Deirdre n-o să rămână nici măcar o picătură de sânge, cât să parafezi semnătura de pe un contract! Numai să vină odată momentul lui!

– Bineînţeles că am subliniat cifrele! a răspuns Deirdre. În plus, ai lăsat o grămadă de minae în buzunarele spionilor tăi din

tabăra lui Hippias... N-or să fie probleme!

Vorbise apăsat. Sigură de ea, ca şi cum până atunci s-ar fi ocupat numai de girarea problemelor delicate. Ca şi cum, o viaţă întreagă, deplasase fonduri secrete dintr-o bancă în alta.

– Splendid! a repetat Rufinus împotriva voinţei sale, simţind tremurul femeii sub atingerea lui. Deirdre îşi dădea părul lung şi roşcat pe spate, prinzându-l cu amândouă mâinile la ceafă, ca atunci când...

Numai că Rufinus nu avea de unde să ştie că ea îşi amintise de după-amiaza petrecută cu Epornus. Şi asta, în timp ce el îşi storcea creierii, redactând mesajele către Radamantes şi băncile Helvete.

– Să coborâm. E chiar prea frig, a spus el şi a strănutat.

Suflându-şi în palme, au pornit încet-încet spre cabine. Valurile îngheţate ale aerului marin. Balustradele poleite cu o pojghiţă lucioasă. Au deschis uşa de mahon şi primele efluvii de căldură li s-au amestecat cu faldurile togilor fluturate de palele de vânt.

Au luat-o pe culoarul tapisat cu catifea de Cipangu şi, pe măsură ce se apropiau de saloanele mari ale Troadei, simţeau din ce în ce mai pregnant mirosul de mosc cu care fuseseră stropite interioarele. Sobele de terracotta duduiau, mistuind asfalt rafinat de Cartagina răspândea o căldură plăcută, fără să împută încăperile. Miasmele de păcură arsă în motoarele germanice dispăruseră complet, la fel ca şi frigul. Era bine. Bine că luaseră o corabie-de-orgii şi nu un bastiment obişnuit.

Degetele şi nasul lui Rufinus de înroşiseră.

plăcut, după gerul de afară/ plăcut/

Aşa că Rufinus a avut timp să se gândească la daguerrotypul primit de la Soshanna. Se afla pe undeva printre bagajele din cabină. O să trebuiască să facă ceva cu el... Ohooo! Era chiar obligat să folosească daguerrotypul! Măcar simbolic, da, da, măcar simbolic să abată ceva nefast asupra fostei amante care îşi permitea să-l toarne soţului ei.

– Primeşte cadouri şi bacşişuri de la toţi! aşa învăţase de la Amphiaraos. Dacă păstrezi obiectele dăruite, ai să poţi acţiona eficient asupra celor care ţi le-au dat... Uite: dacă primeşti ceva de la un porc (pronunţase cuvântul porc ca şi cum l-ar fi strănutat) dacă primeşti ceva de la un porc, bate-ţi joc de cadou! Ridiculizează-l, fă-l bucăţi, sau aruncă-l la gunoi! Ca şi

cum obiectul ar fi chiar omul care ţi l-a oferit! Pune la loc sigur numai lucrurile dăruite de prietenii adevăraţi, în măsura în care o să fii într-atât de imbecil încât să crezi în specia asta! O să fii surprins când o să vezi ce efect are asupra celorlalţi comportamentul cu cadourile primite! Fă experienţa asta de câteva ori, dacă vrei să te convingi...

De când se ştia însă, Rufinus nu pusese niciodată un cadou la loc sigur. Era fiul lui lui Amphiaraos Eutherius şi era mai mult decât sigur că specia la care se referise bătrânul nu includea decât alianţele temporare. Mda. Ăştia erau prietenii adevăraţi în care credea Rufinus, ca toată lumea, de altfel! Dar, nici obiectele dăruite de duşmani nu avuseseră soarta programată de Amphiaraos! De fapt, Rufinus nu-şi ascultase niciodată tatăl în ceea ce priveşte modul de comportament cu obiectele. Crezuse, tot timpul, că e vorba doar de o superstiţie bătrânească.

Acum însă, până şi simplul fapt că mergea şi respira îl silea să-i facă rău Soshannei. Orice, oricum, numai să-i facă rău!

„O răzbunare subtilă“ a conchis Rufinus.

Mda. Va plasa daguerrotypul primit de la Soshanna pe unul dintre pereţii cabinei şi îi va da drumul chiar în momentul în care acţiunea dintre el şi Deirdre va deveni mai agitată. Asta numea el o răzbunare subtilă. Subtil, adică alambicat cel puţin aşa definea Rufinus rafinamentul.

Cufundat în gânduri, n-a apucat să-l bage de seamă pe tipul blond, bine clădit, care îl urmărea de câteva minute prin culoarele şi încăperile Troadei. Trimis de Mallobaudes? De Hippias? Sau de altcineva?

Rufinus a trecut împreună cu Deirdre prin saloanele în care se întâlneau, de regulă, homosexualii. Era prea devreme însă. Nu se petrecea nimic serios.

– Aşa arată o corabie-de-orgii? a pufnit Deirdre. De ce naiba ai insistat să luăm o navă din asta?

Bărbatul a ridicat din umeri. Sclava asta chiar îşi imagina că petrecuse cu adevărat două luni printre saltele cu puf şi aburi halucinogeni de Tibet, împreună cu el. Ea chiar vedea că ajunsese să-l condiţioneze. O tipă care sărea peste etape s-a gândit Rufinus poate că aşa învăţase în Cassiteridae.

Bineînţeles că nu i-a răspuns. I-a făcut doar semn să meargă, deocamdată, să se distreze împreună. În cabina lui.

Fără stimulente. Fără voyeurisme. Fără să-şi prăjească creierii.

Numai daguerrotypul să funcţioneze! Ba, era chiar sigur că o să-i motiveze la modul cel mai serios!

Deirdre a dat din cap că da. Admitea că plăcile de argint or s-o monteze cu mult mai mult decît aglomerările de trupuri de prin saloanele de lux, tapisate cu covoare de Bactria.

Mda. Deirdre sărea peste etape. Sau devenise el prea bătrân şi nu le mai înţelegea pe femeile astea noi, care, de la sclave până la auguste din lumea finanţelor, erau cu mult mai grăbite.

– Orice lucru e frumos doar la început, zicea Rufinus. Timp de o săptămână totul e frumos. De regulă, lucrurile se împut în câteva luni...

Relaţia lui cu Deirdre însî, nici măcar n-avusese timp să se împută. Mda. Numai că ea i-o vânduse pe Soshanna. Care Soshanna, îl vânduse pe el lui Mallobaudes. Îl vânduse pentru că îmbătrânise? Sau din cauza lui Amphiaraos, care putea să...

Când au pătruns în cabina lui Rufinus, urmăritorul se târa deja, cu atenţie, deasupra planşeului care separa punţile Troadei. A început să aştepte, precaut, fără să facă nici un zgomot. Se aşezase exact în spaţiul de deasupra încăperii şi îşi scotea din sac burghiurile fine, membranele şi lentilele.

Eridan a schimbat amplasamentul periscopului. Se uita acum printr-un orificiu pe care îl dăduse la marginea dinspre culoar a planşeului din lemn de mahon. Zgomotele din cabină erau mai mult decât edificatoare. Dar cine dracuţ ar fi ratat posibilitatea de a-i spiona şi vizual pe Deirdre şi Rufinus?

Oricum ar fi fost, Eridan era obligat să le studieze integral comportamentul. Din noua sa poziţie nu putea să vadă decât daguerrotypul aşezat pe perete, sub oglindă, şi picioarele celor doi. Patul scârţâia, cearşaful aluneca treptat pe podea, Deirdre gungurea ca apucată.

Se pregătea să-şi monteze propriul daguerrotyp, să tragă câteva planuri generale ale cabinei, când o mână l-a strâns uşor de umăr:

– Fata asta n-are şcoala Soshannei, nu crezi?

Era Asteria. Specialista în auscultaţie a grupei. A lăsat palma să-i cadă, plictisită, şi şi-a dat ochii peste cap, intrând printre tuburile înguste de cauciuc ce se iţeau din podeaua de lemn, ca

nişte lujeri tineri, elastici. Instrumentele ei.

– Nu se compară cu Soshanna, a mai şoptit şi şi-a umezit cu lentoare buzele.

– Nu. În nici un caz, a recunoscut Eridan. De altfel, Rufinus simte asta direct. Pe pielea lui. Nu era mai vivace când se juca cu doamna Tabernae?

– Un fleţ. Un fleţ şi un aiurit. Parcă n-ar fi fiul luţ tacţso! a dat Asteria din cap, în timp ce fixa în podea pâlniile şi diafragmele amplificatoare de sunet. Le-a cuplat la periscopul prin care privea Eridan, şi-a scos hârtiile pe care avea să stenografieze discuţiile dintre Deirdre şi Rufinus; în fine, şi-a înşurubat tuburile în urechi. Slabă şi ciufulită, semăna cu un ogar afgan încurcat într-un năvod.

Eridan a întrebat-o, amuzat:

– Ascultă! Notezi şi strigătele de satisfacţie?

– Nu prea am ce să notez. ţi-am spus. Fata nu e stilată. Strigătele astea au şi ele un fluid al lor! Îţi garantez! Dacă ai citi doar stenograma cu strigătele de extaz ale Soshannei, ai fi cu mult mai montat decât acum, când asişti în direct la meciul ăsta! Ea n-are stil, iar el e un fleţ! Mă auzi? E-un-fleţ! Zău dacă înţeleg de ce le e frică şefilor de el!

– E fiul lui Amphiaraos! a remarcat Eridan, aprinzând o grămăjoară de pulbere de magneziu.

– Fiul lui Amphiaraos? Zi-mi! S-a mai gândit până acum vreun Eutherius să cheme pe cineva din afara familiei să...?

Eridan a râs înfundat şi i-a făcut semn Asteriei să tacă.

– Doar nu crezi şi tu în poveştile astea? Că a început o cursă pentru a ajunge la bătrân? Că ai noştri îl concurează pe Rufinus? Mmh?

– Eu nu cred nimic. Dar nu spun toţi aşa? O fi vreun dram de adevăr în toate zvonurile astea care circulă în ultimul timp... a găsit Asteria o justificare, învârtindu-se printre tuburile de ascultaţie.

– Iar eu îţi spun că e doar o operaţiune financiară de anvergură. Cum au mai fost atâtea. Vor să se falimenteze unii pe alţii, aşa cum au făcut mereu. Aşa că, povestea asta, cu găsitul şi ajunsul la Amphiaraos, nu e decât praf în ochi pentru tipi ca tine şi ca mine! Ca să nu ne băgăm nasul prea mult!

Eridan s-a oprit deodată, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Cât vorbise, continuase să privească şi să înregistreze plăci de

argint cu imagini din cabină. Cei doi se liniştiseră acum şi fumau, iar Rufinus trăgea cu coada ochiului spre perete. Nu. Nu examina daguerrotypul pe care trăsese cadru după cadru, tot timpul.

Se uita în oglindă şi îşi frământa pielea de pe abdomen. Ca şi cum s-ar fi mirat că încă mai are tonus. Începuse să creadă că îmbătrâneşte. Mai ales de când i se propusese o cursă furibundă la capătul căreia se află puterea absolută.

Pentru că, o ştie oricine, puterea absolută e apanajul bătrânilor. Peste tot. De la Luxor la Invernia, de la Pictavi la Tanais, de la Tartessos la Singidunum, puterea e în mîinile grizonaţilor şi a burtoşilor.

Fumau amândoi, deci. Aroma ajungea până sus. Asteria a adulmecat scurt şi s-a uitat la Eridan. Cufundat printre periscoape şi lentile.

– Nu simţi? l-a întrebat.

Eridan a inspirat de câteva ori.

– Ce naiba? Arde ceva?

– Cânepă... Cânepă de Taurus! a pufnit Asteria.

– Mda... Cânepă de Taurus, a confirmat Eridan, plictisit. Nu cred că după o doză ca asta vom mai auzi ceva care să ne fie de folos! În câteva minute, ăştia n-or să mai ştie nici cum îi cheamă!

– Ridicăm supravegherea? s-a grăbit Asteria să întrebe.

Blondul a privit-o lung, mustăcind.

– Ştiu de ce eşti atât de nerăbdătoare... Te anunţ însă că doamna de dedesubt are aceleaşi gusturi. Nu da cu misiunea de pământ pentru o sculă bine dimensionată! West Elephantina e plină de astfel de oferte!

Asteria a zâmbit galeş.

– Doamna e prea ocupată în seara asta ca să mă deranjeze. Spune mai bine dacă mai avem ceva de făcut. În rest, mă descurc eu!

– Cum vrei! Dar să ştii: în caz de defecţiune, n-am de gând să te acopăr! Cunoşti regulile! a scrâşnit Eridan. Trimite porumbeii acum, spre puţul plutitor numărul 8... Vezi că sunt în coliviile din cabina lui Grampian! Anunţă-l pe domnul Tabernae că încă n-am stabilit locul precis din West Elephantina unde o să meargă şmecherul de Rufinus! Şi mai spune-i că a reuşit să transmită un mesaj de la puţul numărul 7!

– Porumbei? Vrei să trimitem porumbei pe vremea asta? a exclamat Asteria. Dacă îngheaţă?

– Distanţa nu e mare, şi ăştia sunt porumbei frizoni, a subliniat Eridan. Ia stai aşa! a exclamat el brusc şi s-a concentrat iarăşi asupra periscopului.

– Ceva interesant? şi-a pus Asteria pâlniile în urechi.

– Cânepa! Cânepa de Taurus! a şoptit Eridan plictisit şi a ridicat din umeri. Du-te odată şi lansează porumbeii!

– Bine. Bine.

Asteria a pornit târâş pe podeaua dintre punţi. Lăsând în urma ei o dâră de parfum de Erbagh.

– Un sclav! Un sclav nubian! s-a strâmbat Eridan, privind scârbit la corpul femeii, abia desluşindu-se în întunericul dintre panourile de lemn.

Apoi, s-a pregătit să-şi desfacă periscoapele.

III

– O SUTĂ DE MINAE! Germanice! a spus Rustam, zâmbind.

Eumolpius Doil s-a strâmbat şi s-a mai uitat o dată în arenă. De unde dracuţ apăruseră ăştia doi? Un pers şi o samoedă. Rustam Kair şi Naila Trung.

Puteai să spui despre Eumolpius că nu ştie să ţină tacâmurile în mână la o masă simandicoasă, că habar n-are să se îmbrace şi că se parfumează numai cu esenţe egiptene de cea mai proastă calitate. Cunoştea însă lumea circurilor ca nimeni altul. De la Kyoto de Cipangu până aici, în Tartessos, trecând prin Varegia de nord şi prin ţara garamanţilor numidieni. S-a uitat la clepsidra uriaşă de deasupra arenei şi a şuierat:

– Mai sunt două minute!

Spectatorii făceau o larmă de infern. Rustam a clipit mai des şi s-a aplecat spre Eumolpius:

– Ce-ai spus?

– Mai sunt două minute! Asta am spus!

Rustam a privit şi el clepsidra. Mda. Mai erau aproape două minute până să se termine meciul. Şi mai erau zece minute până să sosească puştiul pe care îl plătise să copieze mesajele recepţionate la terminalul de coastă Hippias Comcom.

– Două minute?... Chiar nu mai ai nevoie de nubianca asta a ta?

Eumolpius şi-a fluturat cutele togăi verzui, răspândind o

aromă greoaie de trandafiri amestecată cu miasme acre de transpiraţie. Iulianus Celler, patronul Circului Maximus din Roma îi spusese lui Rustam că nu cunoscuse un individ mai puturos decât Doil din Tartessos. Dar, totodată, nu exista un mijloc mai bun de a trece neobservat în Tartessos decât să te prefaci că ai treabă la circ.

Tartessos era undeva în sudul Iberiei. Un castru tutelat de stoici. Terminalul concernului de comunicaţii făcuse din oraş un centru bogat se povestea că ţăranii din jurul Tartessos-ului erau cei mai alfabetizaţi de pe întreg cuprinsul Imperiului. ‹n mai puţin de şapte ani, de când pusese pe picioare centrul poştal, troglodiţii ăia din jur, care până atunci nu ştiau decât să numere anotimpurile şi să tragă brazde în pământul irigat pentru producţia unuia ca Mallobaudes Tabernae, troglodiţii ăia cu feţe zbârcite de soare şi de vânt deci, ajunseseră să poarte costume francone, să umble cu stiluri, cu tăbliţe de ceară şi să stocheze mesaje ce veneau de peste Marea-Ocean. Vorbeau despre cursul cafelei sau la lânii şi estimau ce va face cutare sau cutare personalitate notabilă, în timp ce câmpurile din jur se umpleau de buruieni.

‹n timp ce ei se umpleau de bani, iar Tartessos atrăgea ca muştele agenţii Imperiilor şi corporaţiilor.

– Mai e doar un minut, Eumolpius, i-a atras atenţia Rustam, ridicându-se în picioare. N-avea nici un chef să mai încaseze putoarea emanată de Doil.

– Sifa a mai scăpat ea din chestii dţastea!

– Sifa s-a mai luptat vreodată cu o samoedă?

Tobele mari din stânga tribunei au început să bubuie. Ultimul minut al luptei de pancration: Naila Trong! De unde naiba apăruse? Sifa era campioana lui Eumolpius. Luptase la Carthagos, la Lundinium, la Apullum şi chiar la Roma. Iulianus Celler însuşi îi aranjase câteva contracte pentru Peshawar, unde spera să scoată bani buni pe spezele ei de la şmecherii ăia de galbeni... Măcar aşa să-i uşureze de minae pe chinezii ăştia care îi umpluseră arenele cu lampioane ieftine, luminoase şi cu banchete uşoare, comode de bambus!

O să pierzi şi banii şi femeia, Doil! a mai spus Rustam dând din cap, sigur pe el.

Spectatorii se ridicaseră în picioare, chiuind. Numai cei de la tribuna oficială tăceau mâlc. Pariaseră sute de minae pe favorită

şi acum se holbau la contorsionările ei, din ce în ce mai lipsite de vlagă. Naila Trong o săltase cu totul din nisipul arenei şi o strivea în braţe, zgâlţâind-o ca pe un sac. O samoedă cu pometţii reliefaţi şi cu ochii piezişi.

– Samoezii ăştia sunt un fel de eskimoşi? a întrebat Eumolpius, aiurea, chiar când tobele au încetat să mai bată, anunţând sfârşitul luptei.

– Galbeni. Sunt tot nişte galbeni.

– ‹n mă-sa... nu le ajunge că ne fac praf comerţul? Cine naiba i-a învăţat să intre în arenă?

Eumolpius Doil s-a apropiat de Rustam, făcându-l să strâmbe din nas. Ca şi cum, pe el unul, chestia asta nu-l interesa de fapt, mirosul patronului de circ din Tartessos devenise insuportabil. Te pomeneşti că ăsta are un defect la vezica urinară, i-a trecut persanului prin cap. Auzise sau citise pe undeva că e o boală, una de nu puteai să te ţii... incontinenţă, sau aşa ceva... poate că Eumolpius ăsta făcea pe el, de fapt...

– Samoezii nu fac parte din Imperiul Celest. Sunt de capul lor, a comentat Rustam, abia reuşind să acopere răcnetele publicului. „Police verso! Police verso! vuia amfiteatrul tapisat cu pânze rubinii de Cipangu.

Sifa atârna ca o păpuşă dezarticulată între braţele Nailei, cu ochii ieşiţi din orbită, zvâcnind rar, ca străbătută de frisoane. Eumolpius se foia din ce în ce mai nervos era gata-gata să dea verdictul fatal, când Rustam l-a oprit:

– Cu o moartă nu mai faci nimic! Dar aşa, măcar poţi s-o mai pui să-ţi facă ordine prin casă!

– Ba o dau naibii! Am casa plină de servitoare!

S-a întors spre arenă şi a făcut semnul. Naila s-a încordat toată, făcând să se audă un pârâit ca de vreascuri, iar Sifa s-a îndoit de mijloc, încovrigându-se.

Tribunele au izbucnit în urlete.

– Nouăzeci şi nouă... o sută! a terminat Rustam de numărat minae-le. Eşti un tip corect, Eumolpius.

– Ascultă! s-a apropiat Doil de Naila. Nu vrei un angajament la mine? ‹ţi promit că în câteva săptămâni te prezint lui Iulianus Celler, proprietarul celor mai puternice linii de circ din Imperiu.

Naila a pufnit în râs. Rustam s-a uitat la clepsidra din vestiarul lambrisat cu stinghii de cedru. S-a ridicat de pe scaun

şi s-a dus la fereastră, privind de-a lungul bulevardului central al Tartessos-ului. Turnul Hippias Comcom, ca o coloană pe ţărmul Mării-Ocean. Cablurile ce urcau din apă în jurul lui vibrau subsonic, făcând să trepideze aproape insesizabil acoperişurile din tablă argintie ale oraşului.

‹n patru-cinci minute, puştiul trimis de Rustam trebuia să apară.

– N-ai vrea să te mai prezentăm noi o dată lui Iulianus Celler? l-a întrebat Naila pe Eumolpius.

– Hei, hei, hei! s-a răstit Doil.

Eşti o tipă tare de tot.. Daţ nu crezi că ăla care împarte banii sunt eu?

Rustam s-a întors de la geamurile ce tremurau ca un abur ce se ridica dintr-o stradă încinsă. Mesajele din Turn.

– Deocamdată eşti unul care tocmai a plătit o datorie, Doil. Deocamdată eşti unul care primeşte bani împărţiţi de Iulianus Celler. Deocamdată eşti unul care trebuie să iasă din vestiarul ăsta. Aşteptăm pe cineva!

Eumolpius s-a scuturat şi s-a uitat de la unul la altul. Naila a strâns pleoapele. Tipul ăsta în togă verzuie chiar că puţea! Puţea al naibii de tare!

– Hei! Sunteţi într-o clădire care-mi aparţine. Sunteţi într-un oraş care...

– Miroşi urât, Doil! i-a retezat-o Naila. Miroşi urât şi eu vreau să mă schimb.

Chiar atunci, uşa s-a dat în lături şi un băiat de vreo 13-14 ani a dat buzna în încăpere.

– Tu cine mă-ta mai eşti? s-a schimonosit Eumolpius, chiorându-se la puştan.

– E invitatul meu, Doil! Tu puţi, iar noi avem treburi importante de discutat. Vezi că la capătul culoarului sunt nişte duşuri, Doil!

Rustam se apropiase de Eumolpius. Era cu o jumătate de cap mai înalt decât el. A întins o mână pe deasupra umărului acoperit de toga verde şi a dat un brânci uşii.

– Aia e ieşirea, domnule Doil! a şoptit Naila. ‹n spatele ieşirii se află un culoar. Culoarul are două capete. ‹n capătul stâng se află duşurile. Ai uitat planurile clădirii care îţi aparţine, sau nu l-ai auzit bine pe Rustam?

Băiatul încremenise în mijlocul camerei. Eumolpius Doil

învârtea toate micile afaceri din Tartessos, iar acum, doi străini îl goneau dintr-o încăpere care era a lui. Puştiul a început să joace de pe un picior pe altul, neştiind ce să facă. Ar fi vrut să iasă el şi să-i lase pe oamenii ăştia mari să-şi rezolve problemele între ei, iar el să se ducă acasă şi să povestească prietenilor că veniseră doi tipi în Tartessos care îşi băteau joc de Eumolpius Doil.

N-a mai ieşit nimeni din vestiar. Rustam se apropiase şi mai mult de Doil. Părea că îl îmbrăţişează, ca un îndrăgostit care îşi strângea iubita la piept după o despărţire îndelungată. ‹ntr-atât de îndelungată, încât, iubita şi-a dat capul pe spate, rămânând cu ochii aţintiţi în gol.

Naila a izbucnit în râs. Rustam şi-a desfăşurat firul îngust de oţel lucios din jurul gâtului lui Doil. S-a întors către băiat:

– Ei?

Puştiul a înghiţit în sec şi a întins un cilindru de metal mat către persan. Ştanţat Hippias Comcom.

– Ei? a repetat Rustam întrebarea. Ce scrie?

Puştiul a ridicat din umeri. Un gest reflex. Habar n-avea ce se petrece de fapt; ştia doar că bărbatul şi femeia asta îi dăduseră nişte bani, mai ştia că ce făcuse el era ceva pentru care alţii plătiseră cu o călătorie suficient de lungă (nu ca a lui Eumolpius Doil) ca să nu mai apuce să vadă Tartessos şi era cât se poate de sigur că în câteva ore, Eumolpius Doil o să miroasă şi mai tare decât de obicei.

Dacă nu era atent, în tot atâtea ore, ar fi putut să ajungă şi el să miroasă ca domnul Doil. Deşi, el unul, se spăla de două ori pe zi.

– Unde e localitatea asta, Angustias? a întrebat Rustam.

– La 35 de pasaranga spre sud. Pe coastă. E un depozit de bitum şi asfalt.

– Angustias... Depozit de bitum...

Rustam a întins mesajul Nailei. Soarele apunea. Cobora în Marea-Ocean, ca şi cum ar fi sfârâit, încadrând Turnul Hippias Comcom. Seara de Marte. Câteva zile şi se va schimba Mileniul. Câteva zile, şi puştiul va chefui cu prietenii, jucându-se cu zmee şi artificii de Taipei.

– Trebuie să duc cilindrul înapoi. E o comandă specială, a spus băiatul. Dacă nu duc mesajul, ăia de la livrarea cu locomobile o să se prindă că l-am şutit...

– Unde trebuie să-l ducă locomobilele? Aici scrie: Turnul Gijon!

Puştiul era decis să apuce jocul din ultima zi a mileniului. Aşa că, a răspuns imediat:

– În mod normal, mesajele sunt trimise mai departe prin semnale luminoase. E şi mai ieftin, şi mai rapid. Dar uite ce scrie aici, jos! a luat el hârtia din mâna Nailei. Zice aşa: „De remis la Nodul Iberic Pamplona şi la Nodul Iberic Granada.“ Asta înseamnă că mesajul ăsta o s-o ia la destinaţie pe trei căi. Şi mai înseamnă că la Nodurile astea sunt nişte deştepţi care ştiu ce au de făcut cu mesajul ăsta...

Un evantai! Rufinus trimisese un mesaj în evantai. Asta însemna că principalul lui om de legătură era aici, în Turnul Hippias din Tartessos. Naila a mai luat hârtia o dată şi a citit semnătura de primire. Codul biroului şi ora. Mda. Nu era un ins. Erau doi. Aveau trecute numele în clar, caligrafiate, ştanţate, iar dedesubtul lor se răstigneau semnăturile. Le-a notat pe o tăblie de ceară, abia apăsând cu stilul ei din lemn.

Apoi, l-a privit pe Rustam. S-au uitat la puşti.

– Nu-mi daţi cilindrul? Peste un sfert de oră porneşte locomobilul de Pamplona. Mesajul ăsta trebuie duplicat şi trimis... pricepeţi?

Pricepeau. I-au dat cilindrul înapoi, după care, au ieşit toţi trei din vestiar, păşind peste trupul răsucit, drapat în verde.

– Uite-i! a spus Naila, întinzând ţigara spre geamul locomobilului urban.

Un el şi o ea ieşiseră prin uşa de la baza Turnului. Morgana Sertaco şi Jou Dirceu. Lusitani după nume şi aspect. Eutherii după banii care le intrau în cont şi după felul cum procedaseră cu mesajul primit de la Rufinus, de pe Troada.

Braţul Nailei a descris un arc de cerc, urmărindu-i pe cei doi. Urcau într-un locomobil Bong Sao. Coşul auriu de deasupra capotei a trepidat de câteva ori, rezervorul cu pulbere luminiscentă s-a aprins.

– Mda. O iau spre sud. Angustias? Aşa a spus puştiul?

Naila i-a făcut semn că da. Rustam a pornit şi el motorul. Aburii au ţâşnit într-o jerbă alburie deasupra locomobilului. Au coborât şoseaua în serpentine ce ducea afară din Tartessos, pe coastă, lăsând în spate silueta cilindrică a Turnului Hippias

Comcom cu firma lui verde fosforescentă. Sub firmă, un orologiu helvet, cu cadranul filigranat: 19.20.

Au ieşit din oraş. Felinarele care iluminau albăstrui banda de asfalt. Pe Marea-Ocean se vedeau undele cenuşii ale hulei. Uraganul Aspasia se deplasase spre vest, dar previziunile meteo afirmau cât se poate de răspicat: vânturile se vor extinde asupra întregii emisfere nordice.

un semn?/ ca de sfârşit de mileniu?/ şoseaua cenuşie şi felinarele turcoaz/ pustiupustiupustiu/

– Ia vezi! Cum naiba vine harta asta pe aici? s-a aplecat Rustam spre Naila.

Samoeda s-a răsucit şi a luat de pe bancheta din spate un sul de hârtie înfăşurat în benzi de mătase. L-a desfăşurat în poală şi a tras de câteva ori din ţigară, făcând semne să lumineze jarul carmin. A plimbat punctul luminos pe deasupra reperelor topografice.

– Bun. Suntem aici, a indicat ea un loc. Angustias, uite-o aici! Iarrestul, vezi şi singur!

Rustam a privit de-a lungul şoselei. Gura dragonului din coada locomobilului Bong Sao condus de Jou Dirceu era la mai puţin de un stadiu distanţă. Banda de asfalt era dreaptă. A aruncat un cohi pe hartă.

Gijon. Pamplona. Granada. Trei Noduri de comunicaţie Hippias Comcom. A zâmbit. Mesaj în evantai, spusese puştiul. Numai că evantaiul ăsta avea un mâner, iar mânerul era la îndemâna lor.

– Ce zici? Crezi că mai trece cineva pţaici la ora asta? a întrebat-o pe Naila.

Ea a făcut semn că nu şi a zâmbit, sprijinindu-se cu braţele în bordul locomobilului. Rustam a ambalat motorul. Anvelopele au scârţâit pe asfalt şi locomobilul a ţâşnit în faţă ca un pietroi azvârlit dintr-o praştie uriaşă. Şoseaua tocmai făcea o curbă spre stânga, urmărind linia ţărmului, dar Rustam a accelerat, învăluind locomobilul în volute de aburi ce miroseau amărui.

Jou Dirceu încetinise. La un moment dat, a scos braţul pe geam şi a făcut semn lui Rustam să-l depăşească.

– Bun! Hai că-i al nostru! a surâs Naila şi a aruncat ţigara pe şosea.

o jerbă de scântei aurii pe asfalt/

Urma o curbă spre dreapta, deasupra unui ţanc muntos ce

se ridica direct din Marea-Ocean. Se auzeau valurile plesnind stânca la o sută de picioare dedesubt. Rustam s-a angajat în depăşire. Locomobilul pufnea ca un bivol uriaş care strănuta, Naila s-a prefăcut că se întinde pe scaunul de piele, aşa cum făcuse de fiecare dată în astfel de situaţii. Fraierindu-i pe urmăriţi.

Numai că Jou a tras de volan spre stânga. Cele 2500 de livre ale Bong Sao-ului său au izbit portiera în dreptul samoedei. Tabla a zbârnâit scurt, geamul a crăpat şi apoi s-a pulverizat într-un nor ca o rafală de viscol plesnindu-i pe cei doi peste faţă.

– Ce naiba?!

Jou a repetat figura. Rustam îşi dusese mâna la ochi încercând să-şi frece pleoapele care îl ardeau.

– Nu văd nimic! i-a strigat Nailei în timp ce locomobilul scârţâia din table şi anvelope, îndreptându-se spre marginea şoselei.

– Puştiul! Ne-a dat în gât! a sâsâit Naila şi a apucat volanul cu mâna stângă, rotindu-l cu un gest lent. Accelerează, Rustam!

Persanul a apăsat cu amândouă picioarele în pedală. Motorul a părut că se desface din nituri şi şuruburi, vaporii au vuit ţâşnind prin ţevile de pe acoperiş a fost rândul lor să izbească locomobilul lusitanilor.

– Nu-i omorî! a strigat Rustam, auzind-o pe Naila cum scotoceşte prin geantă.

– Nu-i omor! A naibii să fiu dacă-i omor! a răcnit ea şi a mai tras o dată de volan, proptind botul locomobilului în portiera din partea lui Jou.

S-a auzit un trăznet de parcă cineva ar fi spart un butoi de lemn uscat şi geamul din faţă a zburat cu totul, jucând de câteva ori pe capotă fără să se spargă, ca şi cum ar fi fost scos din rame de mâinile experte ale unui tinichigiu.

– Cu ce-au tras?

Pudră Thay! Au pudră Thay! Chiar vrei să nu-i omor?

Rustam căscase ochii înroşiţi, apărându-şi faţa de vântul rece, cu palma pusă streaşină la frunte.

briza tăioasă a ţărmului mării-ocean/ un nou bufnet/ naila a părut că se înalţă de pe scaun/

– Trag! Trag în ei! a răcnit ea.

Rustam a împins levierul în faţă şi a apăsat pe pedală, rotind brutal volanul. Locomobilul a derapat, scrâşnind pe şosea, s-a

pus de-a curmezişul şi a mai ţâşnit o dată în faţă, izbindu-i pe lusitani cu toată puterea. Bong Sao-ul lor s-a dezechilibrat, a rulat pe două roţi câteva zeci de picioare şi a ieşit de pe şosea, agăţând cu bara de protecţie un felinar.

– Pulbere îi fac! a scrâşnit Rustam. Bagă arma aia la loc odată! Stai că-i rezolv acuţ!

A ambalat iarăşi motorul şi şi-a repezit locomobilul înspre Bong Sao-ul celorlalţi. S-a înfipt ca un obuz în dragonul care încă mai scotea aburi sub portbagajul celorlalţi, turtind automobilul de felinarul de oţel. Un zdrăngănit de fiare răsucite.

Rustam a tras de leviere, a dat câteva picioare în marşarier şi s-a repezit din nou în locomobilul lusitanilor. Tablele au scârţâit, iar felinarul a pârâit. Portierele s-au deschis. Morgana încerca să iasă pe partea ei când, Rustam a intrat pentru a ttreia oară în ei, strivindu-le vehicolul ca pe o armonică.

Jou a ţâşnit pe şosea. S-a rostogolit ca un bulumac trăgând spre Naila. Apoi a dispărut în şanţul dinspre prăpastie. Morgana a sărit în spatele felinarului. O deflagraţie. Volute de fum înecăcios s-au revărsat înspre Naila.

– Pudră Thay! Cine-sţ îştia?

Rustam a ridicat din umeri şi s-a ascuns în spatele locomobilului. Geamul de deasupra lui a explodat, împroşcându-l cu un şuvoi de cioburi.

– Fă-le praf Bong-ul! a strigat.

Naila a azvârlit o sferă de fier mat prin fum. Un zgomot surd. Apoi, vaierul tablelor răsucite şi un strigăt.

– Gagica! Am plesnit gagica! a pufnit Naila.

O rafală dinspre Jou. Ca şi cum corzile unui pian pocneau pe rând. Rustam a l ansat şi el o încărcătură cu pudră Thay spre şanţul în care se refugiase bărbatul.

– Acum! O blochezi pe vaca aia! a strigat el şi s-a repezit în zig-zag pe şosea. Naila a mai aruncat o sferă de metal spre felinar, dar chiar atunci, Morgana s-a târât pe sub volburele de abur, privind buimacă dintr-o parte în alta. Şi-a dus o mână şi a încercat s-o ia spre Rustam. Tocmai se pregătea să sară.

– Kriss-ul! Are un kriss! a ţipat Naila şi s-a ridicat în picioare, ţintind pe îndelete genunchiul femeii.

– Rade-o! a strigat Rustam dispărând în şanţul de unde trăgea Jou.

Bufnitura culevrinei de Etruria a acoperit troznetul

încheieturii Morganei care s-a prăvălit pe şosea. Urletul ei a perforat însă zgomotul de fond al valurilor Mării-Ocean. Naila a luat-o la fugă spre lusitană la timp ca să-i izbească braţul în care ţinea kriss-ul, gata să-l arunce în Rustam.

– Deci! Care e reţeaua dincolo de Iberia? a întrebat Rustam. Naila n-a făcut decât să apese cu vârful sandalei în genunchiul Morganei.

un urlet/

– Nu ne aude nimeni! a făcut Rustam un gest larg cu mâna spre casele Angustiei. ‹n oraşul ăsta sunt numai surzi. Aşa am citit într-un prospect.

Morgana a scâncit şi s-a apucat cu mâinile de genunchiul înfăşat la repezeală în bucăţi de stofă ruptă. Naila se pregătise să scrie totul. Lângă ea, câţiva porumbei gângureau, ciugulind grăunţele răspândite pe podea.

– Deci! Jou! Pe cine are Rufinus infiltrat în Hippias Comcom?

– V-am spus! Nu-i ştiu decât pe cei de la Pamplona, Gijon şi Granada. Restul legăturilor îi ştiu ei.

– Şi aici? ‹n Angustias?

– E depozitul de asfalt. Administrat de inspectorii lui Radamantes...

– Mda. Inspectorii lui Radamantes.

Naila s-a mai uitat o dată pe hârtie. Trei nume. Trei birouri. Ar trebui să-i fie de ajuns lui Iulianus.

– Trimit porumbeii? a întrebat.

– Mmhh... vreau s-o mai dai o dată tare pe fata asta... a răspuns Rustam şi l-a privit pe Jou în ochi. Răcnetul Morganei a zguduit geamurile.

– Cum îl cheamă pe puşti? Cum îl cheamă pe puştiul care a fost la noi cu cilindrul lui Rufinus?

– E doar un copil, a scâncit Morgana.

– Exact. E doar un copil. Iar noi vorbim doar despre nişte bani. Deci! Cum îl cheamă?

Naila i-a strivit din nou genunchiul Morganei.

– Claudio. Claudio Bernal, a spus Jou precipitat.

– Cu cine trebuia să vă întâlniţi aici?

– ţi-am spus... Radamantes are nişte inspectori...

Răcnetul Morganei s-a auzit iarăşi. Naila l-a privit lung pe Rustam. ‹i storseseră pe amândoi. De tot. S-au uitat la

porumbeii călători. Unii vor zbura la Roma, la Iulianus Celler. Ceilalţi se vor duce doar până la Tartessos. La serviciul de securitate internă Hippias Comcom. Ultimul mesaj primit de la Iulianus le spusese cât se poate de clar. Hippias, stoicul, trebuia să creadă că toată treaba o făcuseră oamenii lui. Nici prin nu trebuia să-i treacă despre implicarea confreriei hermetice în desluşirea afacerii. Stoicii ăştia erau atât de şmecheri şi acopereau atât de multe informaţii referitoare la Amphiaraos şi Rufinus, încât era problema lor, a hermeţilor, să-i studieze atent şi să-i vadă cum se mişcă.

Să-i forţeze să facă greşeli. Să le fugă pământul de sub picioare. Să ajungă să fie obligaţi să negocieze cu hermeţii.

Pentru asta, nu trebuia decât o mică notă informativă care să aterizeze pe biroul şefului de securitate internă de la Tartessos. Şi trei cadavre. Morgana Sertao, Jou Dirceu şi Claudio Bernal.

– Trimite porumbeii! a spus Rustam. Idioţii ăştia o să creadă că-i mâna lui Radamantes.

Naila a dat din cap. A răsucit bucăţile de hârtie, le-a legat de picioarele păsărilor, s-a asigurat că nu a încurcat mesajele între ele şi a deschis fereastra. Aerul tare de Marte a făcut-o să se zgribulească. A surâs, mângâind capetele porumbeilor, i-a sărutat cu gingăşie, apoi le-a dat drumul în ger.

– Să nu vă rătăciţi! a şoptit în urma lor.

După care, s-a răsucit, s-a apropiat de Morgana şi a pucat-o de creştet şi de bărbie, într-o suită de gesturi perfect sincronizată cu a lui Rustam. Ca la un spectacol de mimică în paralel. Ca la un concurs.

Pocnetul vertebrelor.

Ce urma? Un drum până la locomobilul Bong Sao. Aşezarea cadavrelor pe scaune. Locomobilul împins în prăpastie. Apoi, un drum şi mai scurt până la Tartessos. O întâlnire cu Claudio Bernal.

Iar în final, un drum în insulele Hesperidae. Unde vor aştepta ordinele lui Iulianus.

IV

– CE ŢI SE PARE ATÂT DE CIUDAT, HIPPIAS? Nu-i fiul lui taică-său? Nemernicul ăsta de Rufinus şi-a băgat oamenii peste tot. ţi-

a infiltrat concernul, asta e!

Puncte-cheie din Hippias Comcom ocupate de oamenii tânărului Eutherius. Acoperind mesajele pe care le trimitea dintr-o provincie în alta a Imperiului. Dacă Eridan nu i-ar fi anunţat la timp, ordinul de retragere a fondurilor din Banca Narbonnensis ar fi trecut prin toate staţiile poştale ale concernului. Fără ca nimeni să afle nimic.

Mallobaudes s-a zgribulit şi a început să mestece în gol, bătrâneşte. Deşi nu avea decât 42 de ani.

Vântul îngheţat şuiera printre clădirile din jurul Forului. Zburlea copacii împodobiţi cu fructe din cauciuc şi hârtie colorată. Frumos ornamentaţi în cinstea Idelor lui Marte. Ultimele dinainte de intrarea în Mileniul al III-lea de la reforma lui Iulius C. Caesar.

Hippias şi-a aranjat toga pe umeri. Ca orice stoic, era tradiţionalist. Evoluţia modei nu-l făcuse să se abată cu o iotă de la concepţiile rigide ale grupului său. Unii spuneau că ţinuta asta dădea bine şi în afaceri. Că impunea respect şi încredere, chiar când pierdeai căldări de bani şi erai tras pe sfoară de unul ca Amphiaros Eutherius.

Hippias a scos dintr-un buzunar smaraldul şlefuit şi a privit prin el la figura pătrăţoasă a lui Mallobaudes. Semăna cu un buldog îngândurat, cu fălcile căzute şi cu ochii holbaţi tot timpul. De frig, i se adunaseră lacrimi pe pleoapele de jos.

– M-a infiltrat. E adevărat, a răspuns Hippias într-un târziu. Dar am remontat toată filiera şi îi ştiu acum pe toţi cei care lucrează pentru el.

Ajunseseră în For. Căţăraţi pe coloane şi ziduri, muncitorii aranjau ultimele podoabe înainte de venirea Idelor. În spatele Columnei plasaseră bateriile care vor lansa cele mai teribile focuri de artificii văzute vreodată în Imperiu. Puştii alergau nebuneşte, înhămaţi la căruţurile lor mici, încărcate cu jurnalele de seară. Se pregăteau cu toţii de schimbarea Mileniului erau fericiţi cu toţii că apucau un asemenea eveniment calendaristic.

Lămpile cu gaz aerian iluminau albastru stradelele aglomerate. Ar fi fost o seară plăcută, numai că bătea vântul ăla nenorocit şi umed. Pale de aer rece care îi zgâlţâiau pe amândoi.

Vântul de Marte, la Roma, e cel mai nenorocit dintre toate. Trezeşte reumatismele şi-i bagă pe cardiaci în spitale. Zvonurile povesteau că pe Pavarotti, tenorul, vântul ăsta netrebnic îl

băgase direct în groapă, scurtcircuitând vizita la medicii faimoşi din Lupinus... Dar asta se întâmplase în 1994, iar Pavarotti scutise în acest fel o grămadă de minae, cu care s-au organizat funeraliile alea magnifice, despre care scriseseră toate jurnalele vreme de o săptămână. Asta, până când Amphiaraos ousese pe butuci o corporaţie producătoare de spirtoase din Ultima Thule... umplând din nou ziarele cu articole şi speculaţii.

Acum însă, în ultimele zile ale anului 1999, jurnalele erau pline de alte titluri.

– Scipio revine din Cipangu! răcneau puştii cât îi ţinea gura şi ridicau deasupra capului snopuri de ziare. Scipio a semnat tratatul cu Împăratul Celest!

Mallobaudes a luat un jurnal şi s-a adăpostit sub porticurile afumate ale noului Circ, aruncându-şi ochii peste editorial. Semnat de cumnatul său, Larios Gad, fratele Soshannei. S-a întors cu spatele la vânt, pelerina cu cozi de nurcă a început să-i salte în toate părţile, dar a reuşit să ţină ziarul nemişcat. Şi-a ridicat sprâncenele şi s-a apropiat de o vitrină luminoasă, ca să vadă mai bine.

Pe rafturi, măcelarul aranja bucăţi de ficat şi rinichi de păun, calmari şi caracatiţe congelate, ouă de prepeliţă şi file de murenă.

– Hmm! a pufnit Mallobaudes. Idiotul ăsta de Scipio pretinde că a obţinut pacea cu galbenii pe o mie de ani... Fii atent: Împăratul Celest mi-a dat asigurări ferme că nu e interesat de teritoriile Bactriei. În schimb, noi am afirmat sus şi tare că vom suspenda tarifele protecţioniste aplicate mătăsurilor la intrarea pe pieţele din Metropolă!

– Armata dă şi ea vreun comunicat?

– Da! Mallobaudes a parcurs oblic coala de ziar. Uite: generalul Merenas, comandantul garnizoanei Bactria, anunţă că a retras legiunile în Fort Oxus...

Hippias şi-a suflat nasul într-o batistă neagră, scoasă dintr-un fald al togii.

– Noi, stoicii, ştim foarte bine că nimic din ceea ce-şi propun oamenii nu respectă planificările făcute! Lucrurile se împlinesc conform cu propriile lor necesităţi.

– Serios? Mallobaudes şi-a potrivit jobenul, a împăturit ziarul şi l-a strecurat sub pelerină. Treaba asta o află orice individ care investeşte mai mult de o mie de minae...

– Oho! De asta sunt sigur! De-aia îi găseşti cu piatra de gât prin Cloaca Maxima.

– Opt din zece, a admis Mallobaudes. Opt din zece inşi nu rezistă la aflarea acestui adevăr extrem de simplu. Aşa că plonjează în lături.

În cealaltă parte a Forului s-au aprins inscripţiile luminoase ale firmei BONG SAO MINILOCOMOBILE CITADINE. Bitum scump, tras în ţevi de cristal verzui. Bitum care curgea, luminos, răspândind raze aurii în toată piaţa.

– Poftim! Mallobaudes s-a prefăcut că-şi verifică ceasul de buzunar. Ăştia fac reclamă chiar aici, la Roma, iar Merenas retrage legiunile la Fort Oxus! Cred că abia aşteptau militarii un tratat ca ăsta! Jigodiile! Necesitatea lor l-a ironizat el pe Hippias, care utiliza frecvent cuvântul în speţă necesitatea lor, acum, la schimbarea Mileniului, e să tragă o orgie cruntă fără să le fie frică de un atac surpriză al galbenilor! Şi vor să facă asta în timp ce împuţiţii ăştia cu ochii piezişi îmi fac concurenţă în Sofala... Ce fel de stat mai e şi ăsta!

– E un stat căruia îi plăteşti impozite. Se cheamă Roma, a ţuguit Hippias buzele şi a luat-o pe sub porticuri, lăsând în stânga magazinele cu stofe grele de Mosselcastrum, birourile de avocatură ale companiei de navlosire PATRAS şi sediul local al sectei Hare Krishna. Un panou publicitar imens: CHIBRITURI RETEGA scris cu vopsea luminiscentă violetă.

– Impozite, da! Un stat care trăieşte din impozitele luate pe spatele muncii mele!

Hippias abia a schiţat un zâmbet, care a părut că se răspândeşte în mii de riduri pe figura lui prelungă:

– Statul are şi el necesităţile sale. Distincte de ale noastre. Împlinindu-se în ciuda actelor noastre.

Mallobaudes s-a oprit din nou, lăsând să treacă pe stradă un convoi de cvadrigi care se balansau uşor. Abia dacă se auzeau, aşa cum se scurgeau pe caldarâmul negru.

– Poftim! l-a făcut el atent pe Hippias. Uită-te la anvelopele astea nenorocite!

Lui Hippias i-a îngheţat zâmbetul. Dar a continuat, la fel de calm:

– Anvelopele astea m-au costat, e drept, o grămadă de bani. M-au costat pe mine, iar de produs, le-a produs tot parvenitul ăla de Amphiaraos. Dar n-am sărăcit din cauza asta. A fost doar

o lecţie pe care mi-a servit-o soarta. Mi-a reamintit, dacă mai era cazul, că evenimentele au un curs al lor, imposibil de tulburat. O necesitate de neînţeles.

mina hieratică a lui hippias/ ca şi cum era pătruns de adevărurile formulate în textele stoicilor/ ca şi cum nu putea să nu fie respectuos când le pronunţa/

Mallobaudes n-a mai rezistat şi a început să fonfăie greoi, aşa cum făcea de fiecare dată când îşi pierdea cumpătul. Îşi ridicase fălcile căzute şi mesteca în gol.

– Aşa deci! Şi care ar fi necesitatea lucrurilor în ceea ce priveşte problema noastră cu Rufinus? a întrebat el pe cât putea de sec şi a coborât de pe trotuar. A fost însă nevoit să sară înapoi. Un locomobil urban trecea în viteză, împroşcând trecătorii cu noroi.

– În primul rând, Rufinus încalcă legile cu dezinvoltură! Acţionează împotriva ordinii elementare a societăţii. Dacă pricepem bine natura lucrurilor, îl vom învinge, bineînţeles.

Mallobaudes a izbucnit în râs. S-a înfăşurat mai strâns în pelerina lui împodobită cu cozi de nurcă şi l-a cuprins pe Hippias după umeri.

– Cu toate că acţionează împotriva naturii elementare a lucrurilor, Rufinus şi-a plasat oamenii în tot concernul tău. Iar tatăl lui ne-a mâncat o grămadă de bani. Ca să nu mai vorbim de puterile lui, exagerat de mari…

– M-a infiltrat. Dar uite că acum, din cauza asta, pot să aflu fiecare pas pe care îl face. Spionii lui sunt cea mai bună oglindă în care îl pot urmări pe Rufinus.

– Bun. Bun. Mă dau bătut. În materie de justificări, nu fac nici cât o ceapă degerată pe lângă tine, a recunoscut Mallobaudes. Hai să mergem la restaurantul Circului Maximus! Să ne încălzim puţin!

S-au strecurat pe străzile luminate, împiedicându-se de plebei, de sclavi care alergau după cumpărături, de curierii îmbrăcaţi în negru ai concernului Hippias Comcom. Grupuri de emigranţi beţi răcneau pe stradă, excitaţi de flautele şi tam-tam-urile unor nubieni. Dinspre Capitoliu se auzeau bufnetele ritmice ale locomobilelor care plecau din gara centrală către Provincii. Fumul lor mirosind dulce-amar cobora până aici, în apropiere de For, mânjind faţadele magazinelor de lux.

ochii care te usturau/

– Ne dezagregăm, Mallobaudes! Ne dezagregăm! a exclamat Hippias, plictisit. Celălalt nu i-a răspuns, preocupat de giumbuşlucurile scamatorilor ambulanţi de pe o stradă lăturalnică. În spatele lor, lămpile de hârtie creponată, roşie, care indicau lupanarele. Hârtie importată din Imperiul Celest. Mai fină şi mai ieftină decât ce producea Mallobaudes în manufacturile sale din Dalmaţia.

Mda. Consulul Scipio era un idiot care deschisese şi mai larg porţile negustorilor din Cipangu. Pe spezele celor ca Hippias şi Mallobaudes, care ţinuseră timp de secole în spate economia Imperiului Roman. Un motiv suplimentar să pună mâna pe Amphiaraos! Un motiv vital, chiar! Să-l îndepărteze pe escrocul de Rufinus de la împărţirea tortului şi să-şi relanseze afacerile!

Pe urmă: adio cu tarifele joase pentru mătăsuri şi hârtie! Adio cu compromisurile făcute în Insulinda pentru latexul galbenilor! Adio cu toate pomenile, şi şpăgile, şi bacşişurile pe care le dădeau în dreapta şi în stânga pentru obţinerea pieţelor!

Numai să fi ajuns primii la Amphiaraos Eutherius...

Intrând în restaurant, Hippias şi Mallobaudes au fost întâmpinaţi de figura veselă a lui Polydoros, bătrânul senator de Veii. Grăsanul care sprijinise în ţ88 legea antitrust. Grăsanul care făcuse câteva curse dus-întors la Yedo, bătându-se ca un leu pentru apărarea pieţei romane împotriva afluxului de mărfuri ieftine de Cipangu.

Dar, toată lumea ştia, Polydoros ţinuse până în ţ943. Tot vântul de Marte. Tot vântul de Marte îl terminase. Un sejur de trei luni la Brundisium, în spitalele de refacere ale Senatului. Degeaba. Din Polydoros rămăsese doar carnea, grăsimea şi osatura care ţinea totul la un loc. Probabil că creierul i se dizolvase şi o luase la vale prin gât, până în burta aia de băutor de bere. Da, da! Polydoros gândise numai cu stomacul din ţ93 încoace.

– Vor fi cele mai teribile Ide posibile! se uita el, zâmbind, la cei doi. Intrăm în Mileniul al III-lea şi avem pacea cu galbenii asigurată. Ce părere aveţi?

– Abia aşteptăm să chefuim, a răspuns Mallobaudes indiferent, făcându-l pe Polydoros să se încrunte. Nu înţelegea de ce Tabernae nu se bucura şi el alături de ceilalţi.

– S-a întâmplat ceva, Mallobaudes? De ce nu te bucuri? Scipio a obţinut pacea şi pentru afacerile tale. Corporaţiile tale

vor prospera, băncile Helvete o să înscrie alte zerouri în conturile tale, şi...

– Pacea asta a lui Scipio al tău o să mă coste pe mine o grămadă de bani, l-a întrerupt Mallobaudos. Pacea asta înseamnă un adio spus politicii de protecţie a produselor romane. Ai şi uitat? l-a repezit pe bătrân, stârnind o expresie de reproş pe figura subţire a lui Hippias.

– Te înşeli, Mallobaudes! Te înşeli când îl judeci aşa pe Scipio! a explicat Polydoros, serios. Uitând de politica pe care o dusese ani de zile. Şi-a regăsit însă repede expresia jovială şi a continuat: Nu credeam să apuc! Nu credeam să apuc! Pacea în est! Prosperitatea în nord, datorită comerţului cu oţel de Saar... Trăim ani buni, domnule Tabernae, ani foarte buni! Nici nu vă daţi seama acum!

Nişte ani atât de buni şi de fericiţi, încât Polydoros nici nu mai realiza că tot ce făcuse el, pe vremea când încă mai era apt să judece coerent, se dusese de râpă. Cipangu devenise un izvor nesecat de marfă ieftină care curgea în Imperiu prin toate punctele vamale, ca şi cum frontierele s-ar fi transformat în strecurătoare. Hârtie, mătase, locomobile pentru căile ferate, cuptoare pentru siderurgie şi, mai nou, locomobile pentru străzi şi şosele. Sugrumând producţia, de la Luxor la Singidunum, aruncând oameni în bidonville-urile din Tartessos şi Cassiteridae.

Şi Polydoros care se bucura ca un copil...

I-au întins mâna şi s-au grăbit să intre în separeul lui Mallobaudes. Înainte ca bătrânul senator să apuce să facă obişnuitele aluzii la întinsa lui experienţă de tribun de Veii.

Au închis uşa, scăpând de insistenţele lui, şi s-au aşezat pe canapelele moi. Hippias a făcut o abluţiune cu apa de cimbru dintr-un bol încastrat în una din mesele joase din cristal de Baalbek. N-a trecut mult şi Iulianus, proprietarul Circului Maximus, a deschis uşa şi a venit grăbit lângă ei.

– Bietul Polydoros! S-a ramolit de tot! Îi tot dă cu prosperitatea comerţului când idiotul ăsta de Scipio a acceptat scăderea accizelor pe mătasea de Cipangu!

– L-am întrebat şi eu pe Hippias, a prins Mallobaudes ideea din zbor, l-am întrebat ce fel de stat mai e ăsta care permite galbenilor să practice un comerţ pervers de profitabil, în dauna romanilor. Ştii ce a răspuns?

– Nu! a zis Iulianus, privind de la unul la altul.

– A zis că statul are nişte legităţi aparte. Care trebuie împlinite în ciuda intereselor individuale. Aşa mi-a spus. Nu-i aşa, Hippias?

– Vroiam să spun doar că lucrurile nu sunt aşa de simple. N-a fost decât o explicaţie rudimentară pe care ţi-am dat-o în timp ce ne plimbam...

– Da? Doresc să ştiu, atunci, următorul lucru: de ce îl plătesc pe un imbecil ca Polydoros să facă politică, atâta timp cât el se bucură că asigură prosperitatea statului şi nu a mea?

Mallobaudes se aplecase în faţă, scormonind cu ochii săi de broscoi, negri, în figura neclintită a lui Hippias.

– E un om disciplinat, Polydoros, ăsta... Crezi că el mai ştie că, înainte să se îmbolnăvească, a promovat o poziţie anti-Cipangu? a întrebat Hippias, impasibil. Nu face parte acum din partida lui Scipio? Ce vroiai să-ţi spună? Că şeful lui face o politică proastă?

– Polydoros nu mai face parte din nici o partidă, a remarcat Mallobaudes. E prea bătrân ca să se mai încarce cineva cu el. Hai să comandăm ceva, că mi-e o foame de lup! a schimbat el vorba şi a mestecat din nou în gol.

– Am avut grijă... Iulianus a făcut cu ochiul şi s-a ridicat în picioare, enumerând cu gesturi largi. Ficat de păun. Vulvă de scroafă. Ouă de prepeliţă s-a oprit, pufnind în râs de mina cuprinsă de groază a stoicului. Nu-ţi face probleme, Hippias! Pentru tine, am comandat fiertură de mălai. Chiar dacă, pe vremea lui Marc Aureliu al tău, nu exista porumb! Fiertură de mălai şi apă rece! Eşti de acord?

– Mmh... O să fie o masă plină de bucate..., a făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit. De bucate perfide? a încercat el o definiţie.

– Zi mersi că am fost băiat simţit! l-a întrerupt Iulianus. Femeile or să vină mai târziu. După ce o să pleci.

Hippias a înghiţit în sec şi a căscat ochii. Iulianus l-a bătut pe umăr şi şi-a arcuit sprâncenele. Un zâmbet fugar a migrat peste faţa stoicului şi el s-a prefăcut că-şi caută smaraldul fasonat printre faldurile togii.

N-avea de ales. Mallobaudes şi Iulianus erau aliaţii lui contra lui Amphiaraos. Iar în bizareria avalanşei de evenimente care îi surprinseseră pe toţi, nu puteai izbândi decât cu ajutorul unor aliaţi puternici. Indiferent de morala şi trecutul lor. Ceea ce, în

ultimă instanţă, nici nu mai contravenea practicilor stoicilor din ultimii ani ai Mileniului al II-lea... Prin Senat, de altfel, tinerii chiar îi luau peste picior pe discipolii lui Marc Aureliu. Spuneau ei că între preceptele şi actele stoicilor se înregistra o derivă lentă dar sigură, semn că vremurile se schimbă.

– Nu trebuia să-i spui despre femei lui Hippias! l-a temperat Mallobaudes ironic pe Iulianus. El are o teorie cum că, cei care izbândesc, trebuie să fie corecţi şi să respecte natura iniţială a lucrurilor... Dacă am înţeles eu bine.

Iulianus a dat din cap şi s-a apropiat de focul care pocnea, liniştitor, în cămin, acoperind larma vocilor din tavernă şi de pe străzi.

– Cunosc teoriile stoicilor. Dar Hippias e prietenul şi aliatul nostru. O să ne treacă cu vederea toate scăpările. Nu-i aşa? s-a uitat el peste umăr la bătrânul stoic. În sfârşit, îi reuşise zâmbetul de complezenţă. Îngheţat.

Uşa separeului se deschise. Câţiva ospătari persani au intrat şi au aşezat tăvile cu mâncare pe masă. „Vă spun eu!“ se auzea vocea lui Polydoros, acoperind zumzetul conversaţiilor din salonul cel mare: „E un sfîrşit de Mileniu fast!“

Mallobaudes nu mai avea răbdare. S-a repezit să înfulece, dar Hippias l-a întrerupt cu un gest scurt.

– Aud de la voi o grămadă de porcării, tot timpul. Făceţi-mi şi mie hatârul! s-a uitat el la ceilalţi doi. Merit măcar atâta lucru, nu?

– O abluţiune pentru aliatul nostru! a pufnit Iulianus, scrutat prelung de stoic. Dar nu intenţionase să fie ironic. Nu. Nu.

S-au spălat şi ei pe mâini şi pe faţă cu apa de cimbru. Apoi s-au apucat să mănânce.

– Bun! Să trecem la afaceri! a început Mallobaudes cu gura plină. Am reperat o întreagă reţea de-a lui Rufinus infiltrată printre poştaşii lui Hippias.

A continuat, povestindu-i lui Iulianus tot ce se petrecuse după ce Rufinus emisese ordinul de retragere a fondurilor din banca Narbonnei.

– Şi aţi blocat transferul? s-a interesat Iulianus precipitat.

– Bineînţeles! O dată ajuns în West Elephantina, Rufinus o să fie obligat să-l caute pe tacă-său! Ca să facă rost de bani! Iar Eridan, însoţit de grupa lui, se află pe urmele lor! E pe Troada, cu tânărul Eutherius! O să-l localizăm pe bătrân! Sunt sigur!

Iulianus a sorbit din cupa de vin şi a plescăit zgomotos.

– E perfect, s-a prefăcut el satisfăcut. Mă refer la vin, desigur. Pentru că nu-mi imaginez că bătrânul Eutherius n-o să miroasă combinaţia... V-am povestit ce se spune în confreria hermetică. Amphiaraos este prea tare ca să cedeze în faţa unui găinar de talia lui Eridan... Dar voi nu m-aţi crezut şi aţi făcut după cum v-a tăiat capul! Un individ de calibrul lui Eutherius nu se ramoleşte, ca Polydoros! a încheiat Iulianus nervos şi a împins tava spre mijlocul mesei, cu un gest scurt.

Hippias i-a replicat, tăios:

– În confreria asta a ta, alergaţi după cai verzi pe pereţi! Amphiaraos Eutherius e un simplu mânuitor de bani. Să nu-l creditâm cu mai multă putere decât are...

– Îşi bate joc de noi? Ne crede proşti? s-a holbat Iulianus la Mallobaudes. Ce naiba? Ştim cu toţii după ce alergăm de fapt!

– Aşa face el. Îl cunosc bine deja, a spus Mallobaudes şi a sorbit o gură de vin Kritias. Mmm... e teribil! a bătut el cu degetul în pahar.

– Kritias veritabil. Recoltă 1980. Iulianus şi-a scos o ţigară din buzunarul pantalonilor, după care s-a întors spre stoic, privindu-l în ochi. Ascultă, Hippias! Voi, stoicii, n-o să pricepeţi niciodată că nu toţi oamenii sunt idioţi! Ba, mai mult, există tipi care sar cu uşurinţă peste standarde. Unii, net mai puternici decât nişte simple unelte raţionale, cum vă place să vă denumiţi! Mă refer la băieţii deştepţi, care ştiu să-şi speculeze intuiţiile!

– Ce vrei să spui? figura lui Hippias părea o pungă încreţită. Când ne-am aliat, am convenit foarte clar: nu luăm în discuţie doctrinele! Trebuie să punem mâna pe sistemul lui Amphiaraos! Punct. Nu mă interesează ce este acest sistem. Mă interesează doar puterea pe care ţi-o conferă!

Iulianus privea în tavan. De parcă nu l-ar fi urmărit pe stoic. De altfel, a continuat ca şi cum n-ar fi fost întrerupt:

– ... iar Amphiaraos este unul dintre cei mai tari! Cel mai tare, poate! E în studiul confreriei mele de ani de zile... Şi n-a reuşit nici dracuţ să determine cu claritate domeniile lui de acţiune!

– Cai verzi pe pereţi, îţi spun! a repetat Hippias şi a pocnit din degete, făcând ochii mari. Ce domenii de acţiune? Individul ştie doar când şi pe cine să plătească! Individul ştie să falsifice poliţe şi minae. Nu-i suficient ca să-i facă pe concurenţi să-şi

stoarcă creierii? Crezi că asta nu ajunge ca să ne îmbrobodească?

Membranele cymbalofonului au început să vibreze pe biroul de lângă intrarea în separeu. Iulianus s-a săltat brusc de pe sofa, a străbătut camera şi a aplecat urechea deasupra cauciucului care zbârnâia. A început să noteze cu stilul într-o plăcuţă cu ceară, continuând să vorbească:

– Nu numai că ne îmbrobodeşte! Nu face numai falsuri în acte! La asta ne pricepem şi noi! s-a oprit, concentrându-se asupra mesajului. Poftim! A cumpărat de la Alexandria o partidă de mătăsuri! 30 de conteinere de Kowloon! Asta a făcut Amphiaraos cât timp noi am discutat despre el...

– Mda. E mereu cu un pas înainte, a admis Mallobaudes. Dacă ar fi vorba doar de ceva logic în spatele acţiunilor sale, ar trebui să dea greş din când în când... Şi ce dracuţ face cu mătasea?

– A găsit cumpărători la Nauplion. O îmbarcă şi o aduce la Athena, s-a înroşit de furie Iulianus. Când mă-sa a auzit de tratatul boului de Scipio?

– Amphiaraos e doar un tip calculat, s-a strâmbat Hippias. Dacă a urmărit presa în ultimele zile, putea să deducă uşor ce se pregăteşte. Ridurile de la colţul ochilor i s-au adâncit. E doar un tip calculat, a repetat.

Iulianus a apăsat în membrana cymbalofonului, oprindu-i vibraţiile.

– De ce nu recunoşti, Hippias? De ce nu recunoşti că şi voi îl bănuiţi pe bătrân de... cum să spun... de pacte secrete cu forţele întunericului, nu? Parcă aşa scrie presa de senzaţie... s-a exprimat Iulianus autoironic, întorcându-se spre Mallobaudes, care îl aproba, dând ritmic din cap.

– Exact. Exact aşa scrie şi cumnatul meu, Larios, în Fasciculae Diurnae. Uite ce e, Hippias! Iulianus vrea să spună că, într-un fel, Amphiaraos este mai stoic decât stoicii. Pentru că e prea raţional.

– Mai mult decât raţional, a accentuat Iulianus.

Hippias a clătinat din cap. Încăpăţânat.

– Baliverne. Poveşti. Basme.

– Tot o să cedezi, Hippias! s-a înroşit Iulianus la faţă. O s-o faci, când vei vedea cum Eutherius îţi scapă printre degete! Ce-ai pierdut data trecută, când ţi-a suflat partida de cauciuc, n-a

fost nimic faţă de ce urmează...

Mallobaudes i-a întrerupt, ridicând mâna în sus. Privea în podea. Ca un arbitru de pugilat în arenă cerând întreruperea meciului.

– Ajunge! Gata cu divagaţiile! Hai să vedem cum punem mâna pe Amphiaraos! Am sacrificat-o chiar şi pe Soshanna pentru scopul ăsta... Să vedem ce facem de acum încolo, înainte ca bătrânul să înece piaţa cu mătăsuri de Yedo.

Zdraaafff! bubuitura de afară, din For, i-a făcut să tresară. Iulianus a ţâşnit de lângă masă ca un arc şi s-a repezit la fereastră.

– Pfah! a pufnit el, zâmbind. Copiii... au pornit artificiile din spatele rostrelor! Hai să vedeţi!

Mallobaudes a ridicat ambele mâini şi a clătinat din cap.

– Mă păstrez pentru Idele lui Marte. Aştept din copilărie schimbarea Mileniului, am pregătit un întreg scenariu pentru cheful ăsta... Trebuie să fie monstruos, nu? l-a privit cu ochi veseli pe Iulianus.

– Îl iei şi pe Hippias la cheful ăsta monstruos?

Iulianus s-a aşezat iarăşi pe sofa. Căuta din ochi ceva pe masă şi dădea farfuriile la o parte.

– Ce naiba? Ăştia n-au lăsat nici o scrumieră? a întrebat el cu aerul că vrea să câştige timp.

Hippias nu l-a lăsat să răsufle. A revenit la atac, aţintind un deget spre Iulianus.

– Înţeleg că voi, hermeticii, aţi făcut un alt plan...

– Da. Avem un alt plan. Să nu blocăm fondurile lui Rufinus, în primul rând. Partenerul ăla al lui, cum îl cheamă... Radamantes... a aflat ceva?

– Fii sigur! Toată Narbonna ştie că Rufinus nu mai are acces la propriii lui bani!

– Şi mai fii sigur că Radamantes i-a transmis deja lui Rufinus că noi i-am blocat banii, a zis Mallobaudes, mestecând în gol.

– Eh... nu e o tragedie, a replicat Iulianus. O să motivăm că n-a fost decât o măsură de moment. Că nu avem cum să eliberăm scrisorile de credit... Verificări de fonduri, probleme cu beneficiarii asfaltului pe care l-au şmecherit ei... mă rog! Chestii avocăţeşti, vă descurcaţi voi! Oricum, dacă vreţi să fiţi credibili, blocaţi vreo zi-două şi banii lui Radamantes! Şi după aia, daţi drumul la robinete! Deblocaţi toate fondurile!

Hippias şi-a potrivit smaraldul la ochi şi a privit pe masă. A băgat mâna sub ciorchinii bogaţi de struguri ce se revărsau peste marginea tăvilor cu fructe şi a scos scrumiera pe care o căutase mai devreme hermetul.

– Te crezi la circul pe care îl conduci, Iulianus? Ce-o să zică lumea? Ce-o să zică Rufinus chiar, când o să audă tâmpeniile astea? Blocări de fonduri... deblocări de fonduri...

Iulianus a mai tras un fum din ţigară. Apoi a strivit chiştocul în scrumieră, suflând fumul peste farfurii.

– Voi n-o să fiţi în stare să produceţi rapid dovezi că Rufinus a vândut asfalt de calitate proastă. Dar el o să vă acţioneze în justiţie cât ai clipi din ochi: blocaj ilegal de conturi! Asta o să vă pună în cârcă.

– Blocaj ilegal căcat! a scrâşnit Hippias, făcându-l pe Mallobaudes să se înece cu mâncarea. Iulianus a înţepenit şi el, cu mâna pe o portocală. Hippias o luase razna, sau ce? Nu-l auziseră niciodată să vorbească aşa. De altfel, a continuat, din ce în ce mai nervos, împroşcând cusalivă. N-o să mă împiedic de nişte rahaturi legale când am de prins un peşte atât de mare ca Amphiaraos! Ce? Crezi că or să mă ţină în loc procedurile morale, pe care netrebnicul de Rufinus le calcă în picioare cu dezinvoltură?

– Deblocaţi conturile! a repetat Iulianus în şoaptă şi l-a apucat pe Hippias de braţ. Deblocaţi conturile din băncile Narbonnei!

Stoicul s-a încruntat şi s-a lăsat pe spate, pe speteaza canapelei. Din saloanele restaurantului se auzea hărmălaia chefliilor. Un val de râsete şi de urări. Iulianus a aşteptat să se potolească vacarmul şi şi-a aprins din nou o ţigară.

– Bun. Să zicem că le deblocăm. Ce urmează? a întrebat stoicul.

– Ce să urmeze? Rufinus va intra în posesia banilor. După ce oamenii mei vor ajunge în West Elephantina. Nişte profesionişti, nu o adunătură de prăpădiţi, s-a uitat Iulianus la Mallobaudes. Apoi, cu scuzele de rigoare, predăm scrisorile lui Radamantes. Să le trimită chiar el lui Rufinus. Între timp, oamenii mei vor lua urma tânărului Eutherius, iar acesta îi va duce la bătrân. Direct! O să ni-i aducă plocon, pe amândoi. Bag mâna în foc!

– Şi cine sunt specialiştii ăştia? a întrebat Hippias.

– Un pers şi o samoedă. Aşteaptă ordinele mele în insulele

Hesperidae! s-a uitat Iulianus de la unul la altul.

– Mda... cam când ai vrea să deblocăm fondurile? s-a interesat Hippias, plesnindu-şi palmele. Asta, bineînţeles, dacă ideea ta va fi acceptată de superiorii mei.

Şi el se uita de la unul la altul, copiind parcă gestul lui Iulianus de acum câteva secunde. Ca şi cum s-ar fi asigurat de buna lor credinţă. Dar şi ei l-au privit drept în ochi, cum că da, nu vor face nimic înainte ca Hippias să vină cu confirmarea din partea stoicilor.

– Unde e Troada, acum? s-a interesat Iulianus.

– Abia a trecut de puţul plutitor numărul 9.

Destul de departe. Iulianus a luat o hârtie şi a început să calculeze. După câteva secunde, le-a spus:

– Plătiţi-l pe comandantul Troadei să meargă mai încet! Rugaţi-vă la zei să stârnească uragane! Plătiţi oficialităţile West Elephantinei să întârzie permisiunea de acostare în port, faceţi ce ştiţi! Numai oferiţi-mi timpul necesar ca să ajungă Rustam şi Naila în West Elephantina!

Hippias se calmase. A zâmbit spre Iulianus şi a luat un măr de pe cea mai apropiată tavă.

– Presimt că toată afacerea asta cu Amphiaraos e un mare vax! Prea multă isterie în demersul nostru. Lucrurile au un ritm...

Mallobaudes a clătinat din cap, întrerupându-l.

– Ajunge, Hippias! Ajunge! Suntem pe urmele bătrânului Eutherius şi pentru că stoicii superiori au fost de acord că trebuie să participăm la vânătoarea lui. Nu mai face pe aiuritul cu noi!

Hippias a dat să spună ceva, însă Iulianus nu l-a lăsat:

– Nu te mai târgui cu noi! Ştii foarte bine care sunt riscurile. Lasă-l pe Amphiaraos să acţioneze mai departe după capul lui, şi o să ne bagi în rahat pe toţi! Principiile tale, de care faci atâta caz, or să se scalde în lăturile pe care le răspândesc Eutheriii... În definitiv, de-asta te-au şi trimis aici superiorii tăi: să-l oprim pe tipul ăsta într-un fel! Aşa că, nu ne mai pune beţe în roate!

Uşa s-a deschis, iar cei trei au întrerupt discuţia imediat.

– Ce-aţi zice de un vin de Nubia, domnilor? i-a întrebat ospătarul. Pentru desert...

Hippias a strâmbat din nas şi s-a pregătit de plecare, când, membranele cymbalofonului din separeu au început să vibreze iarăşi. Iulianus s-a repezit la birou, gata să noteze cu stilul în

plăcuţa de ceară. Au trecut câteva secunde.

– Amphiaraos! a râs Iulianus strâmb. A făcut un contract cu FUKIEN, din Yokohama. Vor să construiască o fabrică de materiale de construcţie chiar aici, la Roma...

V

– EŞTI SIGURĂ? a întrebat-o Rufinus pe Deirdre, dând roată cu privirea în curtea interioară a hotelului. Intrarea din fier forjat şi sticlă. Biroul recepţiei, fotoliile şi orhideele plantate în ghivece din lemn cafeniu, lăcuit.

– Dacă nu mă crezi, hai până sus! i-a spus ea.

Rufinus s-a ridicat şi a pornit spre cameră, urmat de secretară. Au luat-o printre izvoarele termale care ţâşneau din blocurile de stâncă nefasonată din hol, pline cu muşchi verde şi iederă. Traverse înalte de oţel urcau, ici-colo, din covoarele vişinii, susţinând un acoperiş din nervuri de fier care se întretăiau. Formând o boltă deasupra curţii interioare a hotelului.

ochiuri de sticlă vălurită care filtrau lumina cenuşie a west elephantinei/ ninsoarea/

Larma oraşului ajungea până pe culoarele hotelului Carthagos. Carele uşoare, strigătele negustorilor strânşi în piaţa centrală a West Elephantinei, anunţurile administraţiei şi sfârâitul pneurilor locomobilelor de stradă, amestecate cu toate într-un zgomot de fond cu tonalitate joasă. Sfâşiat din când în când de şuierele ascuţite ale sirenelor din port.

– Şi zici că putem intra fără probleme în camera ei?

Deirdre a zâmbit:

– Bineînţeles. E ocupată acum cu Epornus.

– Splendid. Hai să vedem! a decis el căscând ochii, amuzat.

Au urcat pe scările care şerpuiau în spirală în jurul curţii interioare şi au pătruns pe o pasarelă străjuită de brazi. Au trecut pe deasupra pădurii amenajate în holul central, îndreptându-se spre aripa de vest a hotelului.

Rufinus a privit automat în jos, la uriaşul ceas cu apă de pe peretele recepţiei. Era abia 10,30. Avea timp suficient să inspecteze încăperile înainte să se întâlnească cu Ogam. Dacă celtul îi va aduce vestea mult aşteptată, înseamnă că începuse o zi cu adevărat fastă.

Pentru asta însă trebuia să se împlinească şi presupunerile

Deirdrei. Ca să împuşte doi iepuri dintr-un foc.

– Liftul! l-a făcut ea atentă.

Rufinus a dat din cap şi s-a oprit lângă o sobă înaltă de terracotta care duduia. Mirosul dulceag al asfaltului de Sîr-Daria. Cel pe care îl vânduse împreună cu Radamantes în Noua Atlantă.

Adică: paşaportul şi banii lui către Noua Atlantă.

Zuunk! liftul a oprit, evantaiul gratiilor sale de metal s-a strâns şi cei doi au păşit înăuntru. Liftul a zvâcnit în sus, iar sunetul gramofonului care cânta în surdină în holul recepţiei, s-a estompat.

Rufinus a ciulit urechile. Abia acum îşi dădea seama că angajaţii hotelului puseseră un disc cu Mississippi Fred Traore. Sytharul lui tânguitor pe care nu-l băgase de seamă în timpul discuţiei cu Deirdre.

A simţit cum se clatină. Primul gând care i-a venit în cap, a fost: „vârsta! vârsta!"... Rufinus nu asculta niciodată muzica, aşa cum o făceau ceilalţi. Mintea i-a derapat preţ de câteva clipe. „Vârsta! Vârsta!" şi-a mai zis o dată şi a zâmbit strâmb. Pe vremuri, el chiar cobora în ritm şi melopee, după cum bănuise odată, în copilărie, că face şi Amphiaraos care clătina din cap, absorbit, ori de câte ori asculta muzică. Timpul trecuse însă şi Rufinus se ocupa acum de vânzări şi cumpărări, iar pe Amphiaraos îl vânau stoicii, hermeticii şi cercurile financiare helvete...

Cum să mai fie Rufinus atent la Mississippi Fred Traore şi la sytharul lui? Nu încăpea nici o îndoială. Îmbătrânise. Avea anii necesari sau anii suficienţi, sau anii prea mulţi ca să zic aşa, astfel încât să fie chemat de tatăl lui. La el. La ordin. Să preia puterea, dacă era în stare...

Mă rog. Decurgeau şi nişte avantaje din numărul de ani trecuţi peste el. Uite: şmecherii de Mallobaudes şi Hippias încercaseră să-i blocheze banii în Banca Narbonnensis. O mutare cât se poate de prostească, lipsită de efect, atâta timp cât Rufinus se mişcase rapid, fugind din Acquitania. Iar ceilalţi, orbiţi de furie, încercaseră o manevră ilegală!

Numai că o manevră ilegală nu avea cum să fie încununată de succes decât dacă o practica unul ca Eutherius! Un Eutherius cu suficienţi ani de experienţă în spate! Rufinus schimbase doar câteva mesaje cu Radamantes, fără ca măcar să-şi ia precauţia

să le cifreze. Îl montase pe alaman bine de tot: tămbălău în presă, acţiune la tribunalul din Narbonna, note confidenţiale adresate partenerilor de afaceri ai lui Hippias şi Mallobaudes cei doi luaseră hotărârea unilaterală de a suspenda un transfer de fonduri, şi toate celelalte... Cu ce rima o acţiune ca asta?

N-avea importanţă faptul că toată lumea ştia că Rufinus Eutherius e un escroc! N-avea importanţă că oricine ştia că Rufinus Eutherius îl fraierise pe beneficiarul asfaltului persan de Sîr-Daria cu minimum trei zeci de mii de minae rare de Egipt! Mallobaudes şi Hippias blocaseră nişte bani fără să aibă în mână toată hârţogăria legală.

Avantajul de a te numi Eutherius. Şi de a avea destui ani. Avantajul grizanţilor cu burtă. Iar Deirdre şi Soshanna pentru aşa ceva veniseră la el. Nu pentru...

nu/ nu pentru celelalte lucruri venise soshanna/ păcat

– Loveşte-i şi preface-te că ai cu totul altă treabă! aşa îl învăţase Amphiaraos pe la 16 ani, cu puţin timp înainte de a părăsi Europa şi, odată cu ea, pe cei doi fii şi pe soţia sa. Familia şi continentul cu care refuzase să mai dea ochii de atunci, sistematic.

Chelise oare de tot? Buzele i se lăsaseră? Lăcrima cu uşurinţă? se întreba Rufinus în timp ce ieşea din lift. Niciodată, dar niciodată, din 1982, nu-şi mai văzuse tatăl. Nici el şi nici nimeni altcineva din anturajul său. Un ins ascuns în West Elephantina. Un ins pe care doreau cu toţii să pună mâna.

Hippias şi Mallobaudes, în primul rând! Şi acum încearcă să mă lipsească de bani, astfel încât eu să-i duc direct la Amphiaraos! a cuplat Rufinus imediat cu cele povestite de Deirdre în holul hotelului.

Tata este nodul! i-a trecut lui Rufinus prin cap, oprindu-se în faţa unei uşi.

S-a uitat în dreapta şi în stânga, în timp ce secretara forţa broasca mişcări experte: le învăţase odată cu stenografia şi cu dactilografia? Avea un set de chei de Nanking, procurate la mâna a doua dintr-o bombă din Pictavi. Ohoo, cum le mai răsucea în yală!

În câteva secunde, Deirdre a deschis camera Asteriei. O singură privire i-a fost de ajuns lui Rufinus: diafragme ascultatorii, instrumente de perforat diversele tipuri de pereţi, tuburi înguste de amplificare vibratorie a sunetelor.

Şi, mai ales, câteva discuri de oţel fin de Svenslandia, împreună cu acele de trasare aferente. Gata să fie înregistrate cu discuţiile considerate importante. Gata de trimis din puţ plutitor în puţ plutitor până în birourile centrale ale concernului Hippias Comcom.

Deirdre avusese dreptate.

nu/ nu erau discuri cu mississippi fred traore/ rufinus latent/ rufinus care nu pronunţase încă vorbe pentru discurile alea/ vorbe, propoziţii, sau onomatopee, împreună cu deirdre/

– O grămadă de bani! a evaluat Rufinus dispozitivele din cameră.

Era din ce în ce mai sigur. Toată desfăşurarea asta de forţe şi de minae din aur, nu putea să aibă decât un scop. Vânătoarea lui Amphiaraos. Nu era vorba doar de bitumul pe care îl traficase împreună cu Radamantes. Nu era vorba doar de dracii unui soţ gelos şi de contractele prin care sute de mii de minae dispăreau din conturile lobby-ului stoic în buzunarele lui Rufinus. Dar de ce nu-l anunţase Amphiaraos şi pe el? Îi era tată, ar fi putut să-l pună în gardă!

sunt într-adevăr bătrân/ din ce în ce mai bătrân/ era bătrân de tot din cauza asta făcuse soshanna ce dorise din el/ ea zicea că vrea să crape la patruzeci de ani, pentru că nu suporta ridurile/ pentru ea, rufinus nu putea să fie decât un boşorog/

– De unde ştiu eu că sculele astea nu sunt o înscenare? Dacă cineva vrea s-o bage la apă pe tipa asta... Asteria ziceai?

Deirdre trebuia să răspundă repede la acuzaţia mascată a stăpânului. Rufinus putea s-o bănuiască de gelozie, din cauza relaţiei dintre Asteria şi Epornus, sau, şi mai grav, poate că realizase manevrele prin care Deirdre încerca s-o discrediteze pe Soshanna. Fără dovezi. La fel cum Hippias şi Mallobaudes îi ridicaseră accesul la propriile fonduri.

Ambele variante erau proaste. Numai că fetele din Cassiteridae devin foarte pricepute când e vorba de interesul lor, după cum bine au învăţat în Irlanda lor cea verde. Cel puţin aşa zicea lumea la Roma.

– Uite stenogramele înregistrate de Asteria... a replicat Deirdre prompt, arătându-i un vraf de carnete întinse pe patul învelit în blană cafenie de urs. Nu ţi se par convingătoare?

Rufinus a făcut semn din cap că nu. Reflex. Nu lua de bun nimic din ce ţi se vinde, aşa îi spusese Amphiaraos înainte să-i

părăsească.

– Atunci, sunt sigură că o să te impresioneze mai mult dispozitivele din camera ta, a zâmbit Deirdre şi s-a aşezat pe un fotoliu.

Rufinus i-a pus un deget pe buze şi a început să frunzărească hârtiile Asteriei:

...aşa că, Ogam, vezi cum faci! Te plătesc cu bani grei ca să-l găseşti pe tatăl meu! Amphiaraos Eutherius! Ce naiba... e un nume prin partea asta de lume şi nu numai...

Tocmai asta e! E un nume prea mare... nimeni nu ştie pe unde stă ascuns. Dacă nici dumneavoastră, care îi sunteţi fiu, nu ştiţi!

În cazul ăsta, am impresia că minaele mele te lasă rece...

Fragmentele unei discuţii purtate în urmă cu două zile, cu Ogam, celtul. În camera de hotel a lui Rufinus, pe care el unul o considerase protejată.

... Radamantes mi-a trimis banii, în sfârşit! Dar nu-i a bună, întârzierea asta a fondurilor...

Nici nu era nevoie să facă efortul de a-şi aminti, pentru că Asteria notase pe un colţ al hârtiei: a VII-a zi de Marte. Adică, cu cinci zile în urmă. Tot în camera lui. Înainte să-şi aprindă o ţigară cu cânepă de Taurus, cu care să pecetluiască o nouă forfoteală prin cearşafuri, împreună cu Deirdre.

În fine, a găsit şi carnetul pe care Asteria scrisese: „de remis Soshannei“. L-a frunzărit, absent, constatând că în el erau trecute, mai ales, discuţiile dintre el şi Deirdre. Inclusiv cele purtate în pat, sau după ce inhalaseră pulberile halucinogene traficate în cartierul de sud al West Elephantinei. Oare, Soshanna era interesată şi de ceea ce era el fără proprietăţi, fără domenii, fără un tată faimos?

O interesa şi un Rufinus despuiat de statutul social?

– O perfecţionistă, fata asta... a comentat el şi a întins secretarei stenograma în care Asteria înregistrase, până şi onomatopeele pe care le emiseseră în timpul coitului.

– Oh! Urât mai fac... şi urât arată scrise... cine a spus că hârtia nu roşeşte? s-a pisicit Deirdre, ironică, închizând ochii pe jumătate. După care a pufnit într-un râs zgomotos.

stăpână pe sine/ prea stăpână pe sine/ ea ce vrea?/ bani?/ numele de eutherius?/ coama ei roşcată ca o ceaţă cărămizie/ era vreo diferenţă între ea şi soshanna?/

S-au apucat să studieze cilindrii marcaţi cu ştanţa Hippias Comcom. Conţineau mesajele primite de Asteria din Europa.

...în caz de dificultate, apelaţi la Cornelius Agricolu, subprefectul de Noua Atlantă. Atenţie la Varrus Aaemianus Lupus, însă! Este şeful legiunilor bazate pe coasta de est şi avem informaţii că îl sprijină, în secret, pe Amphiaraos...

Scotocind, au mai găsit şi câteva bilete semnate de Soshanna. Caligrafia ei colţuroasă descria obiceiurile şi gusturile lui Rufinus. Constituiau, bineînţeles, o suită de răspunsuri la apelurile spionilor. Transmise de urgenţă. De pe Troada? Sau chiar de la Pictavi?

Preferă trioletul, când gustă mai ales plăcerea de a fi dominat de una dintre partenere. Aceasta trebuie să fie înaltă, cu un facies cât mai primitiv...

lepra/ îl vânduse deci/ îl îmbrobodise cu totul şi-l vânduse nenorocitului de mallobaudes/

Rufinus ştia să se abţină. De fapt cine dracuţ se putea lăuda că îl surprinsese vreodată cu ieşiri nelalocul lor! Rufinus ştia să se controleze. Ceilalţi explodau la cea mai măruntă neînţelegere. Ei spuneau că autocontrolul ăsta exagerat te îmbolnăveşte de inimă. Ei nu se îmbolnăviseră de nimic, erau sănătoşi tun, în schimb, Rufinus se umpluse de bani în timp ce ceilalţi băteau pasul pe loc, cu trupul lor în bună stare de funcţionare.

Mda. Rufinus îmbătrînea lent dar sigur, se îmbolnăvea lent dat sigur, şi conturile i se umflau tot lent dar sigur. Suferea de un fel de obezitate a contractelor, asta se întâmpla cu Rufinus.

S-a întors cât se poate de liniştit la Deirdre şi i-a spus:

– Trioletul... e o chestie pe care n-am încercat-o şi cu tine... Te-ar interesa?

I s-a părut că Deirdre face un efort ca să nu tremure. Dar şi ea ştia să se controleze, şi nu i-a spus decât că, eventual, ar fi în stare de o tentativă. Totuşi.

– Ai avut dreptate! i-a retezat-o Rufinus. Să mergem să examinăm şi camera mea.

Deirdre nu-l minţise. Nu-l minţise şi nici nu montase un aranjament abil în jurul lui, asta a gândit Rufinus. Păcat. Păcat. Îi era clar. Deirdre şi Soshanna doreau un Rufinus cu spoiala lui socială cu tot. Îi perforaseră camerele, îl bârâiseră la cap, îl examinaseră ca pe un fluture şi îl evaluaseră. Aşa cum îl

avertizase Amphiaraos că fac ele. În general.

Numai că Deirdre era acum în acelaşi tranşeu cu el. Soshanna, în schimb, pe care ar fi dorit-o lângă el în perioada asta nesigură de sfârşit al Mileniului al II-lea, îl...

Oricum, Rufinus încasa o avalanşă de date care îl împiedicau să remarce expresia de stupoare de pe figura Deirdrei. Şi asta era rău. Amphiaraos îi spusese de nenumărate ori, înainte de a pleca în West Elephantina:

– Urmăreşte-i pe ceilalţi în situaţiile de criză. Atunci ai cele mai mari şanse să surprinzi lucruri la care nu te aştepţi!

Mda! Nu prea ţinuse cont de sfaturile bătrânului, şi acum trăgea ponoasele.

Deirdre era buimacă şi ea. Crezuse tot timpul că soţia lui Mallobaudes îi este credincioasă lui Rufinus şi că ea, Deirdre, trebuia să inventeze cât mai multe minciuni pentru a-i despărţi. Dar iată că Soshanna lua parte la lupta care îl alungase pe tânărul Eutherius din Europa. Complotând în tabăra adversă.

Rufinus a trântit carnetul cu însemnări pe pat şi a luat-o rapid din loc.

– Nu vii? a întrebat-o pe Deirdre. Vocea lui rămăsese egală. Tăioasă ca un brici. Ca atunci când îi sugerase să participe la un triolet.

– O secundă! a spus sclava şi a mai aruncat un ochi iscoditor în cameră. A zâmbit scurt şi s-a repezit către noptiera de la capul patului.

Reflexul unei sclave-secretare. Bijuteriile.

– Te aştept afară. Nu întârzia prea mult! i-a spus Rufinus, ţuguind buzele. Apoi, a deschis uşa şi a ieşit.

După câteva secunde Deirdre s-a strecurat şi ea pe culoar, înfundându-şi pumnii în buzunarele de sub capa din piele de căprioară.

– Vrei să mai controlez o dată? Să mă asigur că totul e la loc?

– Nu. Lasă camera aşa. Asteria n-are s-o mai vadă niciodată.

Au pornit spre încăperile închiriate de suita lui Eutherius, trecând pe culoarele largi ale hotelului, prin faţa ferestrelor mari, acoperite cu cristal de Baalbek. La câteva stadii depărtare, peste acoperişurile mate ale insulae-lor, se vedea portul înţesat de pânzele corăbiilor şi de coşurile groase ale vapoarelor cu aburi. Dacă ar fi deschis geamurile, ar fi simţit mirosul sărat al vântului de Marte. Amestecat cu mireasma acrişoară a ninsorii şi

cu miasmele amărui ale bitumului ars în fabrici.

Deirdre putea să răsufle uşurată. De data asta, chiar o înfundase pe Soshanna Tabernae. Rufinus avusese sub ochi dovezile că Mallobaudes îşi trimisese deliberat nevasta în patul lui. Numai că, fata roşcată de Cassiteridae, începuse să intre la idei. Căscase ochii larg, urmnându-l pe Rufinus pe culoarele hotelului. Se gândea la desfăşurarea de forţe descătuşată de vânătoarea lui Rufinus, după cum îşi imaginase ea...

Un concern aparţinând stoicilor. Câteva hârtii adresate lui Iulianus, care era hermetic. Conturi girate de Mallobaudes şi de cecurile sale din Helvetia Subalpina. Corporaţii. Contracte. Semnături.

Toată lumea, pe urmele tânărului Eutherius, îşi imagina Deirdre. Pe urmele tânărului Eutherius şi a aliaţilor săi.

Dacă alesese partea greşită a baricadei? Asta se întreba Deirdre, ca o fată calculată de Cassiteridae ce era. Urmăritorii păreau stabili pe poziţie, în timp ce Rufinus fusese tăvălit ca un peşte prin făină. Îl păcăliseră cu Soshanna, îl păcăliseră cu transferul de fonduri, îl ţinuseră tot timpul sub ochi.

Fuga lui din Europa? Iniţial, Deirdre îşi imaginase că se trage din cauza ameninţărilor unui soţ gelos, care era tras pe sfoară în afaceri pe deasupra. De fapt, alergătura precipitată peste Marea-Ocean, fiţele lui Rufinus care pretinsese un bastiment rapid, transferul masiv de fonduri, totul avea o altă condiţionare... Ceva neclar, în legătură cu (şi atunci a intuit Deirdre pentru prima oară) în legătură cu bătrânul Eutherius...

Vânătoare, i s-a plămădit cuvântul în cap. Fără să priceapă de ce.

Mintea umană, e bizară. Roşcata asta înaltă şi voluptuoasă, care ştia să caligrafieze, să stenografieze, să croiască intrigi, şi să forţeze uşi de hotel n-avea la dispoziţie decât foarte puţine informaţii. Dar, vânătoarea lui Eutherius cel bătrân bântuia prin aer, o respirau cu toţii, chiar dacă ziarele n-o titraseră, chiar dacă zvonurile n-o vehiculaseră. Vânătoarea avea loc, cu adevărat, iar Deirdre, deşi nu posedase niciodată informaţii uficiente, o intuise. Mda. Era ceva ciudat. Intuiţia este ceva ciudat. Ca şi cum te-ai adăpa, din când în când, la ideile care plutesc în atmosferă.

Mă rog. Secretarei îi venise în cap cuvântul vânătoare, îl gândise scurt, ca o fulgerare. Dacă avea de gând să dea o

lovitură de maestru, trebuia să ţină aproape de Rufinus. Era sigură că prin tatăl lui putea să capete acces la lucruri deosebite. Bani? Putere? Cunoaştere? Control? un observator atent ar fi fost în stare să dea în scris că asta îşi spunea Deirdre, ba chiar ducea raţionamentul mai departe: dacă va rămâne aliata Eutheriilor, va împărţi cu ei acele lucruri după care salivau, înfriguraţi, cu toţii...

Şi dacă Rufinus va pierde? O să găsească ea o combinaţie să iasă cu bine din împletitura asta de iţe! Numai să se afle mereu la locul şi la momentul potrivit.

– Splendid! l-a auzit pe Rufinus când a găsit orificiul minuscul săpat în lemnăria ferestrei din camera sa. O diafragmă de amplificare în rama geamului, apoi un fir îngust de oţel bine întins, tras afară, pe zidul exerior.

Rufinus a deschis fereastra şi a urmărit traseul abia vizibil al firului. Zbârnâind subtil în aerul îngheţat al West Elephantinei. Amplasat recent, a stabilit el, dând rar din cap nu apucase să se acopere cu mâzga cafenie a fumului greoi emanat de centralele din nordul metropolei.

Instinctiv, Rufinus a privit spre furnalele care abia se vedeau prin perdeaua fină a ninsorii.

trei zile până la schimbarea mileniului/

A urmărit traseul firului. La capătul său se observa o altă diafragmă de amplificare sonoră, prinsă în zidul de granit, chiar în colţul unei ferestre ferecate. Rufinus a încercat să-şi reamintească poziţia camerei Asteriei şi şi-a îngustat ochii, dus pe gânduri.

Totul corespundea. Cea de-a doua diafragmă se afla chiar în dreptul geamurilor Asteriei.

A strâns pleoapele şi mai mult, încreţindu-şi pielea de deasupra pometţilor. Mda. Era acolo. Fin, dar vizibil. Firul cenuşiu ce pleca din a doua diafragmă, intrând prin tocul ferestrei în camera spioanei.

– Asta nu-i tot! Priveşte tavanul! a auzit-o pe Deirdre din spatele său.

Rufinus a băgat capul înapoi în cameră şi s-a uitat în direcţia pe care i-o arăta sclava. La îmbucătura dintre tavanul de lemn şi perete, se vedea un alt orificiu, mai mare de data asta. Femeia a ridicat una dintre lumânări până în apropierea orificiului, iar din

profunzimea lui s-a observat reflexia unei oglinzi. Un licăr stins.

– Oglinda unui periscop de observaţie, i-a explicat. Nu ţi-ai pus chiar deloc problema că ăştia te vor spiona? Mai ales când ştii de ce sunt pe urmele tale? a supralicitat, sigură pe ea.

Rufinus a zâmbit. În loc de răspuns, s-a răsucit şi a luat-o spre baie. A examinat-o grăbit, trecându-şi mâna peste chiuveta şi pereţii din porţelan lucios. S-a apropiat de rosturile dintre plăcile de faianţă, de colţurile oglinzii, de ţevăria îmbrăcată în lemn.

Ca un şvaiţer. Pereţii erau perforaţi ca un şvaiţer. Un întreg set de orificii prin care putea fi observat, ascultat şi mirosit. Mai lipsea doar Soshanna, ca să-l guste şi să-l atingă, pentru ca ceilalţi să-l aibă sub control 24 de ore din 24.

– Bine, bine, bine! a spus el într-un târziu, ieşind din baie. Rezolvă cu Asteria! Eu trebuie să mă ocup de Ogam, să văd precis ce a aflat. De altfel, e timpul să cam apară, a remarcat, privind la clepsidra de deasupra toaletei. Mda. Diseară o să încerc să dau de Varrus. Poate că el are o metodă mai sigură să mă ducă la bătrân!

Rufinus a făcut o pauză, ca şi cum îşi căuta cuvintele. În locul palorii, pielea de pe creştet, vizibilă printre firele scurte de păr blond, i se înroşise. Devenise lucioasă, ca atunci când...

– Şi vezi, comandă-mi şi nişte calmar! Vreau să mănânc cât timp vorbesc cu Ogam. Mi s-a făcut foame, a încheiat Rufinus şi s-a aşezat comod într-un scaun, privind fix la Deirdre pe desupra palmelor împreunate. Eşti o fată de valoare, Deirdre. Sper să te pot plăti mai bine decât ceilalţi!

Secretara a înghiţit în sec:

– Sunt doar o sclavă. Sunt proprietatea ta.

– Da. Eşti proprietatea mea, a recunoscut Rufinus, vorbind tărăgănat. Şi aş dori să rămâi proprietatea mea. Du-te acum şi rezolv-o pe tipa asta! Am nevoie de câteva secunde de linişte ca să gândesc.

Deirdre a zâmbit şi a ieşit din cameră.

– Nu uita de mâncare! a auzit din spate vocea lui Rufinus. Vocea lui plată. Vocea lui plată de om care se gândea că la 34 de ani avea toate şansele să devină şi mai bătrân decât era.

Deirdre a luat-o pe culoar, a urcat un etaj şi a încercat mai multe uşi de pe partea dreaptă a coridorului tapisat cu piele. În

sfârşit, a deschis-o pe cea de-a şasea şi a intrat într-o cameră de serviciu. După cum plănuise.

Era frig. S-a înfăşurat mai bine în faldurile largi ale pelerinei croite la Savilleţs, în Lundinium, şi a ieşit afară, într-o loggia care dădea spre port. Larma străzii a crescut brusc, iar fulgii mărunţi de zăpadă i-au intrat în ochi.

Măcar de s-ar încălzi de Ide! şi-a spus.

Petrecerea de schimbare a Mileniului. Cheful monstruos. Toţi se gândiseră la el. Două mii de ani de la reforma lui Iulius C. Caesar.

În loggia bătea un vânt tăios. Vântul de Marte. La fel de malefic în West Elephantina ca şi la Roma. Deirdre s-a apucat cu mâinile de treptele de metal ale scării de incendiu şi a urcat un etaj. A privit în jos, scrutând cu atenţie trotuarele şi străzile din jur. Ca de obicei, trecătorii nu se uitau în sus...

Neobservată, a ajuns în balconul care dădea în camera lui Epornus. A profitat de vuietul unei sirene de vapor care intra în port şi s-a strecurat până sub fereastra nubianului, fâşâind din faldurile pelerinei de piele. Geamurile hotelului zăngăneau, izbite de vibraţiile joase ale farului de coastă. Larma trecătorilor.

Deirdre a ridicat capul cu lentoare şi a privit în încăpere. Asteria stătea sprijinită de perete în timp ce nubianul îi picta sânii cu o pensulă înmuiată în vopsea verde. Nu se auzea nimic din ce îşi spuneau căci de vorbit, îşi vorbeau ca bezmeticii, ca şi cum ar fi blestemat sau ar fi invocat cine ştie ce zeu.

Cânepă! A umplut-o de cânepă! a zâmbit Deirdre, scrutând figura extaziată a spioanei, în timp ce, din ce în ce mai febril, Epornus coborâse pensula pe abdomenul ei, trasându-i rotocoale verzi în jurul ombilicului. Femeia deschisese ochii mari, privind rătăcită în gol, sub atingerea firelor de păr înmuiate în vopsea.

Rămăsese cu buzele deschise. Nu mai zicea nimic.

Hmm... să-i ofer o ultimă plăcere, a clipit Deirdre amuzată şi a amânat ordinul pentru câteva secunde.

Epornus ajunsese să descrie volute verzi, umede, pe pubisul ras al Asteriei, provocând tremolouri ce-i încreţeau pielea.

Chiar atunci, secretara lui Rufinus a bătut în geam. Epornus a întors capul. Asteria şi-a pus mâna la gură, holbându-se. Deirdre a făcut un semn cu bărbia. Negrul a zâmbit şi, fără tranziţie, şi-a plonjat mâinile în gâtul femeii.

Iniţial, Deirdrei i s-a părut că Asteria îşi continuă orgasmul: trupul îi zvâcnea, mai departe, în acelaşi ritm. Dar, în mai puţin de câteva secunde, braţele şi picioarele au început să-i fluture anarhic în aer, pentru ca, în final, corpul să i se înfăşoare, flasc, în jurul siluetei musculoase a lui Epornus. Ca un naufragiat agăţat de catargul ieşit din valuri.

fără zgomot/ doar zvonurile west elephantinei/ tropăitul cailor huruitul motoarelor cu aburi vaierul sirenelor din port/ şi zbârnâitul cablurilor de comunicare care se întreţeseau deasupra oraşului, lansându-se apoi spre puţurile plutitoare/

– Splendid! a spus Deirdre de pe balcon.

Satisfăcută. Recurgând la ticul verbal al lui Rufinus. S-a întors, dorind s-o ia înapoi pe scara de incendiu din fier îngheţat şi, brusc, a simţit că o apucă ameţeala.

În spatele ei nu mai era nici o balustradă. Nici o scară. Cea pe care urcase în loggia lui Epornus nu mai era la locul ei. Balustrada loggiei lipsea, iar dedesubt, în locul străzii Aventine, se întindea un canion profund, înconjurat de păduri întinse, nesfârşite, revărsându-se spre est. Ca şi cum s-ar fi aflat într-o clădire construită pe un versant muntos înalt.

Deirdre şi-a scuturat capul. Dar panorama rămânea neschimbată. Doar zgomotul de fond care se ridica de jos mai amintea de West Elephantina, strada Aventină, la câteva stadii depărtare de port. Se auzea ropotul cailor ce trăgeau cvadrigile uşoare, specifice Noii Atlante, se auzeau paşii grăbiţi ai curierilor care viermuiau pe trotuare, se auzeau cymbalele localului de vizavi de hotel.

Şi se auzea sirena unui pachebot intrând în rada portului.

Numai peisajul se schimbase. Împiedicând-o pe Deirdre să coboare în camera lui Rufinus. Creierul i-a îngheţat. Ochii i-au sticlit. A înghiţit în sec. Învăţase tot soiul de şmecherii de la druizii ce conduceau şcoli de secretariat în Irlanda, învăţase să spargă case de bani şi să se folosească de bărbaţi ca Rufinus, dar nu mai trăise şi nu mai văzuse niciodată aşa ceva! Şi nici cânepă nu luase vreodată în viaţa ei!

Citise şi auzise despre asemenea întâmplări, asta da! Dar mai credea cineva, cu adevărat, în cuvinte? În propoziţii? În fraze? Ea nu credea, nu, nu! Se baza doar pe fapte. Nu credea în astfel de bizarerii, povestite în articole sau vehiculate de zvonuri…

Voi intra la Epornus! a încercat să restabilească legătura cu lumea pe care o ştia şi în care credea.

S-a întors, gata să treacă prin fereastră în încăpere. Chiar cu riscul de a face ţăndări geamurile, dar va intra în camera lui Epornus!

Numai că, în locul zidului hotelului Carthagos, se înălţa acum un perete de stâncă ce se pierdea în aerul cenuşiu-mat din care se cernea ninsoarea. Lipit de perete: balconul fără balustradă. Deschizând ochii mari, respirând precipitat, Deirdre s-a aşezat pe jos, în genunchi.

– Ediţie specială! Ediţie specială! se auzeau vocile puştilor care alergau pe Aventin. Cu ziarele calde, în cărucuri, abia scoase de sub tipar. Două zile înainte de schimbarea Mileniului! Ediţie specială!

Două zile? s-a întrebat Deirdre, stupefiată. Două zile? Mai sunt trei zile până la Idele lui Marte! Trei zile!

Auzind zgomotul unei uşi care se deschidea cu violenţă, femeia s-a răsucit brusc, gata-gata să cadă de pe platforma îngustă.

pe aici pe undeva/ probabil că de aici a căzut/

mda/ o moartă pictată în cameră şi una căzută de pe balconul ăsta/ un caz tocmai bun, când speram să petrec naibii, cum trebuie, idele astea pe care le aştept din copilărie/

curcanul la cuptor/vinul/

mda/ curcanul la cuptor/ vinul/ şi gagicile/

– Sunt aici, a scâncit Deirdre. Sunt aici!

Nici un răspuns. De pe strada Aventină urcau vaierele liturgice ale unei fanfare celte, condusă de un rând de cimpoieri. Se apropiau de hotel, amestecându-şi sunetele cu strigătele heralzilor promotori: STICLE DE ANGKOR! STICLE DE ANGKOR PENTRU MILENIUL AL III-LEA! ÎNTÂMPINAţI MILENIUL AL III-LEA CU STICLE DIN ONIX DE ANGKOR!

Dar, privind în jos, Deirdre n-a văzut decât canionul plin de păduri de promoroacă. Întins până hăt, departe, peste Marea-Ocean.

am auzit că stăpânul sclavului care locuia aici, în camera asta, e chiar vocea s-a pierdut într-un şuşotit încâlcit/

CHIAR EL! a răsunat creierul Deirdrei de răspunsul celuilalt, făcând-o să tresară.

de fapt, şi moarta de jos e tot sclava lui/

păcat că n-au mai apucat fetele astea să guste din curcanul Mileniului al III-leaI/ mi-ar fi plăcut să le invit la mine/

N-am comandat mâncarea pentru Rufinus! a simţit Deirdre că o ia cu fiori. Un gând absurd, care s-a prelungit: N-am apucat să-i comand mâncarea pentru întrevederea cu Ogam!

Rufinus. Înfometat şi transpirat de frică. Suficient de bătrân ca să motiveze o vânătoare.

VI

– ASTERIA MOARTĂ. Ogam dispărut. Rufinus scăpat de sub control. Pentru ce dracuţ vă plătesc băncile din Helvetia Subalpină? Poţi să-mi spui? a întrebat Rustam, frecându-se pe pielea brună cu un burete plin de spumă.

– Au pierdut şi ei un om! s-a apărat Eridan.

– Ai dreptate, amice! Au pierdut-o pe Deirdre! O gagică tare, Deirdre asta!... O strângeam puţin cu uşa sau îi deschideam un cont ţeapăn la o bancă de-a voastră, asta făceam cu ea! Şi ne-ar fi turnat la informaţii, de n-aveai putere să stenografiezi tot!

Persanul a pufnit nervos şi a aruncat cu buretele în găleata de lângă el, împroşcând cu stropi albi pardoseala de lemn. S-a uitat scurt la samoeda brunetă, cu părul creţ şi bogat. Stătea lângă el, în picioare, cu mâinile în şolduri:

– Ai fi crezut aşa ceva, Naila?

Femeia s-a aşezat pe una dintre băncile cafenii şi şi-a desfăcut, tacticoasă, sandalele.

– Eu credeam că Hippias Comcom are destui bani ca să angajeze crema profesioniştilor.

Eridan s-a înroşit şi a dat să facă un pas către Rustam, dar acesta l-a oprit cu un gest brusc.

– Ce a căutat Asteria în camera lui Epornus?

– Păi... eu cred... mi se pare evident! s-a bâlbâit Eridan, făcându-l pe Rustam să se răsucească plictisit, privind ţintă la samoedă.

– O termă cam împuţită, a strâmbat ea din nas. S-a uitat peste umăr la Eridan şi a continuat: în situaţii ca astea, în meseria noastră trebuie să ştii să te masturbezi! La timp!

Naila l-a cântărit din ochi pe Eridan, timp de câteva clipe. Apoi, s-a ridicat de pe bancă şi a plonjat în apa fierbinte a bazinului.

– Trebuia să vă ţineţi scai de ei! a mai auzit din spate vocea lui Rustam, strigând la cei trei, după care s-a scufundat cu totul în undele încinse. Oare cât mai pot înota pe sub apă? s-a întrebat, lăsându-se să alunece spre cealaltă margine a bazinului.

Primiseră mesajul lui Iulianus în Hesperidae, cu numai patru zile în urmă. Iulianus i-a presat, aşa cum se obişnuise de ani de zile în consiliul de administraţie al Circului Maximus. E genul de şef care e în stare să bage în mormânt câteva grupe de acrobaţi pe lună, numai să-i iasă o reţetă ca lumea! Un tip care ştie să plătească şi să dea ordine, Iulianus… O fiară, ce mai încoace şi încolo, nu poţi să-l deosebeşti de un traficant de carne vie dintre cei ce-şi beau ceaiul liniştit după ce semnează de vânzarea unui lot de copii pentru arenele gladiatorilor. Şi existau suficienţi oameni care ştiau clar de ce Iulianus se purta aşa!

Era membru în confreria hermetică, deci: se simţea absolvit deja, cumpărat, salvat, pentru că îl iniţiaseră în secretele lor…

Zicea că are viaţa amanetată deja, în schimbul ritualurilor şi misterelor pe care le încasase de la Trismegist. Zicea că poate face orice, că are voie să facă ce-i trece prin cap!

Aşa că, Rustam şi Naila nu avuseseră timp de pierdut, câtă vreme primiseră ordinele direct de la el. Se îmbarcaseră, cu toate riscurile, pe primul aerostat care traversa Marea-Ocean. AEROLINEAE PANTICAPEAE o companie care aranja zboruri pe orice fel de vreme şi oriunde, numai să fi lăsat suficiente minae rare de Egipt în depozitele lor. Hermeticii nu erau strânşi la pungă, nu, astfel că oamenii lui Iulianus porniseră la drum imediat din Hesperidae către Noua Atlantă, cu un dirijabil de buzunar care tocmai venise din Taurida cu un transport de lână.

– O să-mi amarez aparatul şi de coarnele unui bivol turbat, dacă e cazul! îi asigurase pilotul. Un veteran al campaniilor din 1996 din Bactria. Un maestru! Găsise un plafon ideal de zbor. Nezgâlţâiţi de trombe prea puternice, evitând uraganul Aspasia, şi ajutaţi de un vânt constant care bătea spre Noua Atlantă, Naila şi Rustam aterizaseră la Mediolanum, după numai două zile şi jumătate de călătorie.

Luaseră de acolo locomobilul Coastei de Est. Se zicea că e cel mai rapid de pe tot întinsul Imperiului, iar ei s-au convins că aşa era. Făcuseră doar o zi de la Mediolanum la West Elephantina. Dovadă că, din când în când, zvonurile pot fi

adevărate.

Prima întâlnire cu grupul lui Eridan a însemnat şi prima surpriză. Oamenii lui Mallobaudes îl pierduseră pe Rufinus de sub supraveghere. Lucru cu atât mai grav cu cât scandalul pe care îl provocase Radamantes la Narbonna îi silise atât pe Hippias cât şi pe Mallobaudes să deblocheze fondurile înainte de momentul stabilit.

Minae-le fuseseră transferate deja în West Elephantina, iar tânărul Eutherius se grăbise să le ridice. Putea să cotrobăie, de acum, prin toate birourile de schimb. Şi profitase ca să se evapore. Forţând nota puţin, Iulianus îi explicase într-o după-amiază lui Hippias că Rufinus dizolvase în West Elephantina. Ca şi tatăl lui.

Cu alte cuvinte, amândoi Eutherii deveniseră la fel de greu de găsit. Încrustaţi în populaţia heteroclită a metropolei de pe Coasta de Est a Noii Atlante. Cu acces netulburat la o grămadă de bani şi cu câteva zile răgaz în care stabiliseră legături cu şmecherii ăia din oraş: practici, unşi cu toate alifiile.

Adică: Rufinus căpătase libertate de mişcare înainte de momentul programat la Roma de Hippias, Mallobaudes şi Iulianus. Confirmând teoria stoicului că, între planificare şi evenimente, există o derivă lentă, care scăpa de sub controlul oricui.

Acum, trebuiau să suporte consecinţele. Hermeticii, stoicii, cercurile financiare din Helvetia Subalpină. Şi, alături de ei, Eridan şi oamenii angajaţi de Iulianus.

Naila se urcase pe marginea bazinului şi privea afară din clădire, spre Ravenna Boulevard. Nici ea, nici Rostan nu aveau legături în acest oraş străin. Doar Cornelius Agricola, subprefectul din Novum Naucratis, doar el le-ar fi putut oferi vreun sprijin, cel puţin aşa sunau instrucţiunile primite de la Iulianus. Dar Novum Naucratis se afla la peste trei sute de mile de West Elephantina. Şi acum, cu numai două zile înainte de Ide, liniile de comunicaţie erau din ce în ce mai încărcate.

Mda. Hippias Comcom avea sucursale slabe în Noua Atlantă. Iar Amphiaraos nu stătuse cu mâinile în sân în toţi anii petrecuţi pe Coasta de Est. Concernele de comunicaţii dospeau de oameni plătiţi de el, gata să intercepteze, să descripteze şi să livreze mesaje în biroul bătrânului, rătăcit în cine ştie ce cartier

al metropolei...

Naila şi Rustam mai trăiseră o singură dată ceva asemănător. În campania din Scythia Minor, din 1977. Aceeaşi lipsă de contacte şi de personal antrenat, într-o zonă în care, practic, comunicaţiile erau în mâna adversarilor...

– Ne-am descurcat atunci. O să ne descurcăm şi acum!

Naila s-a aruncat din nou în bazin. A pornit înot către Rustam şi Eridan, a dat de câteva ori din braţe, după care, s-a scufundat iarăşi, şerpuind pe sub apă. Ca un pui zglobiu de focă. A închis ochii, bucurându-se de plăcerea alunecării subacvatice. Catifeaua lichidă şi caldă.

A ţâşnit din undele moi şi s-a apucat de bordura bazinului, dorind să se tragă afară. A deschis ochii şi, în loc de Rustam şi Eridan, Naila a văzut o plajă întunecoasă. Mâinile i s-au afundat în nisipul zgrunţuros, un val a lovit-o în spate şi brusc, a simţit că lichidul din jurul ei devine rece. S-a ridicat în picioare şi s-a uitat în jur. ţărmul afundat în beznă.

– Hei! Naila! Hai odată...! s-a auzit foarte clar vocea lui Rustam. Naila percepea limpede, cât se poate de clar, zgomotele care stârneau ecouri între zidurile de marmură. Zgomotele specifice termelor.

Apoi, a răsunat vocea lui Eridan.

– N-o mai văd! Nu mai e în apă!

– Sunt aici! a strigat Naila, alergând buimacă pe plajă. Gâfâind, privea într-o parte şi în alta, se răsucea pe loc, încercând să înţeleagă ce se petrece. Spre deosebire de Deirdre, Naila era samoedă şi credea în evenimente şi întâmplări bizare. Samoezii încă mai au şamani, acolo, în teritoriile lor reci pe care nu le reclamă nici un Imperiu. Au reni şi zăpadă. Atâta tot. Aşa că, nici o administraţie nu vrea să încerce cu ei. Reni, zăpadă, şamani şi spirite... nişte primitivi.

Numai că Naila părăsise colibele din piele argăsită dinainte să facă zece ani. Naila se înrolase în poliţia hermeticilor şi participase la campaniile imperiale din ultimii ani. Căpătase o oarecare spoială raţională, gândea logic şi trăgea concluzii corecte în aproximativ 60-65% din situaţiile cu care se confrunta, după cum subliniase un superior în fişa ei de caracterizare, şi, în orice caz, era o profesionistă a sarcinilor oculte din confrerie. Dar acum, tălpile ei făceau să scârţâie nisipul rece, în timp ce din împrejurimile cufundate în beznă

izbucneau ritmic descărcările îngheţate ale vântului.

Brusc, şi-a reamintit toate spaimele imprimate în copilăria petrecută în ţinutul îndepărtat şi rece, nerevendicat de nici o administraţie... Stereotipurile ei profesionale s-au evaporat. N-a mai rămas din ea decât un buchet de pulsiuni absurde, transmise prin tradiţiile unui trib pe care nimeni, niciodată, nici măcar nu-şi propusese să-l şteargă de pe faţa pământului.

– Amphiaraos? a reacţionat Naila, cu ultimele reflexe de logică ce i se roteau sub frunte.

L-a auzit însă pe Rustam. Îi striga chiar în ureche. Fără să-şi dea seama că sunt atât de aproape unul de celălalt.

– N-avea unde să dispară! Era în bazin, nu?

Vocea lui calmă. Contrasta cu aspectul său meridional, mereu agitat.

Chiar nu ştiţi că Amphiaraos Eutherius se ocupă cu tot soiul de...

Blestematul de Hippias! Blestematul! clocoteau creierii Nailei. Jigodia aia de stoic împuţit refuzase constant să dezvăluie capacităţile mai puţin ortodoxe ale bătrânului Eutherius. La fel şi hermeticii lui Iulianus! Cu toţii se străduiau să mascheze ceea ce ar fi putut să-l desluşească pe Amphiaraos în faţa neofiţilor.

Un secret bine păstrat, asta era Amphiaraos. Atât de bine păstrat, încât îi costa scump pe ei, cei ce acţionau în teren.

– Înţelegi acum? a recunoscut samoeda vocea plină de satisfacţie a lui Eridan cel blond. Avea prilejul să se răzbune pe Rustam. Uite că şi ei, care pozaseră în profesionişti de elită, uite că şi ei o încasau!

– Sunt aici! a strigat Naila, făcând câţiva paşi în nisipul rece. Glasurile celorlalţi se pierdeau însă pe măsură ce samoeda mergea pe plaja îngheţată. Se auzeau, în schimb, din ce în ce mai puternic conversaţiile de pe holurile termei, apoi, pe măsură ce Naila continua să se depărteze, s-au stins şi ele. Ca suflate de o boare discretă.

– Să stau nemişcată! şi-a spus Naila cu voce tare.

Dar asta nu-i mai era de nici un folos. Zgomotele din jur intraseră, oricum, într-o derivă lentă. Percepea deja zvonurile care se ridicau de pe Ravenna Boulevard. Harpele amplificate cu diafragme ale nubienilor dintr-un local de lux. Swing de Nova Orlaeania, zgâlţâind geamurile de Baalbek ale saloanelor. Raj Carolinus, apăsând sincopat în clapele de fildeş. Paşii grăbiţi ai

curierilor de pe trotuare. Şi şuierul ritmat de pocnituri al locomobilelor de stradă importate din Cipangu, frânând la intersecţii.

Dacă intrase pe o poartă anume în locul în care se afla? Simţea că, deşi înţepenise pe loc, deşi nu mai făcea nici un pas pe nisip, poarta se îndepărta treptat de ea.

Auzea, de acum, scârţâitul şi sfârâitul forjelor din vestul oraşului. Strigătele muncitorilor care lansau şarjele de oţel, mirosul înţepător al fierului incandescent. Da, da! Apreciase corect, cu ultimele ei resturi de profesionalism, că poarta luneca undeva în spate. Şi odată cu poarta, se îndepărtau şi şansele ei de a reveni în termă.

CE MAI FACI, NAILA? a auzit din spate o voce răguşită.

S-a răsucit. Dar era prea întuneric şi nu vedea nimic clar.

Trebuia să fie Rustam! Era obligatoriu să fie Rustam!

Dar n-a auzit decât o tuse potolită, ca şi cum interlocutorul ei nevăzut ar fi încercat să-şi dreagă vocea.

– Tu eşti, Rustam?

Tusea s-a repetat, amuzată oarecum. Glumea? Rustam îi făcea o glumă? Sau era unul dintre testele la care o supunea periodic, doar aşa, ca să-i ţină atenţia mereu trează?

– Tu eşti, Rustam? a întrebat ea din nou.

NU a răspuns vocea răguşită, răsuflând adânc EU NU SUNT PARTENERUL TĂU, NAILA!

Şi, până să înţeleagă ce se petrece, samoeda s-a trezit răsturnată în nisipul îngheţat. A mai apucat să-şi dea seama că părul îi scârţâi, frecându-se de sol. Îngheţase. Ca un snop de ţurţuri negri, răsuciţi.

bruma de pe pielea ei/

– Rustam! a strigat ea încă o dată, zbătându-se sub o masă de gelatină informă, care i se mula pe trup. A zvâcnit din şale, încercând să scape de sub substanţa care o sufoca. Văzând că nu răzbeşte, s-a uitat de jur-împrejur, încercând să găsească un obiect cu care să se apere.

Şi-a dat seama că nu mai are nici o salvare. Reflexele ei ancestrale, i-au readus în minte şamanii care privegheau morţii. A auzit deasupra ei vuietul prelung şi ascuţit al locomobilei care unea West Elephantina de Mediolanum. Vuietul ritmat de bubuiturile metalice ale roţilor ce bufneau şinele.

Dar nu aburii locomobilei erau cei care o încălzeau pe Naila.

Nu!

VII

HIPPIAS OFERISE câte o sondă cu vin de Iberia lui Mallobaudes şi lui Iulianus. Acum, îi iscodea în timp ce îl degustau, plimbându-l prin gură, ca şi cum ar fi fost o grămadă de perle aromate.

– Avem un mesaj de la Rustam, a început Hippias şi a ridicat de pe masă un cilindru argintiu de poştă, ştanţat cu sigla propriului concern. Până acum, mesajul a mai fost citit de o singură persoană: un stoic superior, care m-a autorizat să recunosc că are cunoştinţă de conţinut şi că cele relatate de Rustam au fost deja luate în discuţia conclavului superior al frăţiei noastre...

Iulianus a căscat ochii şi l-a întrerupt pe Hippias, bătând cu palma în masă:

– Ce zici?! Stoicii te-au autorizat să vorbeşti despre un mesaj adresat hermeticilor? Ce dracuţ? Sunteţi nebuni? Mesajul îmi era trimis mie... eu trebuia să decid ce e de făcut...

– Evenimentele se precipită în West Elephantina, a continuat Hippias, susţinând privirea lui Iulianus. Liniştit. Ca şi cum nu i-ar fi luat observaţia în consideraţie. A bătut de câteva ori cu degetul arătător în cilindrul de metal şi s-a încruntat, de parcă ar fi gustat dintr-un fruct acru Fraţii mei mi-au spus: poţi să recunoşti! Poţi să le spui şi celorlalţi că ştim noi!

Mallobaudes a pus paharul cu vin pe masă. A mestecat în gol şi a ţuguiat buzele.

– Aţi ajuns cam târziu la concluzia asta...

– Nu mai e timp de ocolişuri şi disimulări, s-a explicat Hippias. Ai avut dreptate, Iulianus. Stoicii au ştiut tot timpul că Amphiaraos are capacităţi deosebite... Mă rog, am decis în sfârşit să recunoaştem acest lucru. Ce-a fost, a fost! Mai bine citiţi mesajul, şi spuneţi ce părere aveţi.

Iulianus a sorbit o gură din sonda cu vin. A închis ochii şi a părut că adulmecă aerul, ca un câine care caută o urmă. Apoi, a spus, scârbit:

Ai un vin bun, Hippias. Noi îl bem, iar ţie ţi se dezleagă limba.

S-a întins peste masă, a luat cilindrul, l-a deschis şi s-a

afundat în lectura mesajului trimis de Rustam. Mallobaudes se ridicase de pe scaun şi se aşezase în spatele său, lângă havuzul de marmură neagră din peristil. Îşi pusese monoclul frizon în ochiul stâng şi citea peste umărul partenerului său, scuturându-şi faţa din când în când. Ca şi cum i-ar fi intrat o musculiţă în ochi.

– Cine e Ogam? a întrebat.

– Era omul meu din West Elephantina, a răspuns Hippias. Stabilise deja contactul cu Rufinus... Dar, a dispărut, după cum vedeţi. Deşi îşi primea mesajele direct de la mine. Fără intermediari. Prin curier verificat... Practic, era de nedepistat. Cu toate astea, s-a evaporat imediat după ce l-a mirosit pe Rufinus...

Hippias şi-a plesnit palmele şi a ridicat din umeri. Au trecut câteva clipe. Picăturile ceasului clipoceau liniştitor în căuşul de bronz. Mallobaudes l-a bătut pe umăr pe Iulianus.

– Rustam ăsta e un tip de încredere?

– Şi el, şi Naila au fost testaţi. Oţel, pricepi? El, mai ales, nu e tipul care să facă istericale Iulianus a pus cilindrul pe masă, alături de sondele cu vin. Are la activ campania din 93, din Terra Australis, campania din 96, din Bactria şi cea din 97, din Scythia Minor. Plus o grămadă de alte chestii.

Mda. Se chemau campanii, dar, erau câteva decenii de când războaiele se transformaseră în nişte gherile la marginile Imperiilor. Şi romanii, şi galbenii obosiseră de atâtea confruntări armate, şi nu mai aveau chef de bătălii în toată regula. Terra Australis, de pildă, căzuse destul de repede. Vapoarele romane construite la gurile Tamesei, armate cu motoare puternice de Hansa, n-au avut ce alege din flota de Yedo. La Guadalcanar, i-au făcut praf pe galbeni definitiv, statuând în acte un fapt gata împlinit: transformarea Terrei Australis în provincie romană.

Bactria şi Scythia Minor n-au însemnat nici măcar atât. Luptele de acolo n-au făcut decât să marcheze existenţa unei frontiere fluide pe care galbenii o tot perforau cu mărfurile lor ieftine, în timp ce romanii se străduiau să-i plombeze găurile.

Oricum, s-au chemat campanii, cu toatele, deşi nici politicienii şi militarii Imperiului Roman, nici cei ai Imperiului Celest, nu erau prea mândri de cele petrecute pe acolo.

Iulianus, Hippias şi Mallobaudes nu erau nici ei cine ştie ce încântaţi de anii ăia. Ca dovadă, au rămas tăcuţi un timp, după

ce Iulianus le reamintise de încăierările recente. Şi cum reşedinţa lui Hippias era aşezată în afara Romei, se auzeau doar forfotele vitelor din grajduri, pocnetul bulumacilor din sobă şi stropii ritmici ai ceasului. Din când în când, vuietul şi bocăniturile precipitate ale locomobilelor străpungeau aerul liniştit, îndreptându-se spre nord într-o trenă de aburi groşi.

– Poate că ţi-au mituit curierul, a încercat Mallobaudes o explicaţie. Şi atunci, n-ar fi fost decât o joacă pentru Amphiaraos să ţi-l dibuie pe Ogam.

– N-avea cum. Stabilisem un cod cu el. Un cod pe care nu-l ştiam decât noi doi. Şi chiar dacă mi-ar fi depistat omul, cum explici dispariţia subită a Nailei? Mmh? Dar a Deirdrei Porsenna?

– Mda. Numai că Deirdre Porsenna a reapărut. Moartă, după o zi de absenţă, dar a reapărut, a subliniat Hippias. Şi-a scotocit prin toga neagră după smarald şi l-a aşezat pe ochi: Mă tem că situaţia din West Elephantina ne-a scăpat de sub control...

Mallobaudes se scărpina în cap, jucându-se cu cilindrul de metal trimis de Rustam.

– Ştim nişte lucruri foarte clare, a început el. Ştim că Amphiaraos are un control deosebit asupra substanţei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun... Numai că toată nebunia asta care s-a întâmplat la West Elephantina pare să depăşească chiar şi puterile lui...

Din nou s-a lăsat liniştea în peristil. Cupele cu vin roşu erau neatinse de câteva minute bune. Iulianus şi-a scos o ţigară.

– Unde mă-sa poate să se ascundă idiotul ăsta bătrân?Face afaceri, face cumpărături, plăteşte impozite, plăteşte serviciile publice, speculează la Bursă... Trebuie să fie pe undeva prin West Elephantina...

Mallobaudes s-a ridicat de pe fotoliu şi şi-a lăsat monoclul să cadă de pe ochi:

– Poate că dă ordinele prin poştă, a spus el şi s-a uitat lung la Hippias. Dacă procedează aşa, s-ar putea afla chiar şi aici, la Roma. Folosind puţurile plutitoare, n-ar fi nici o problemă să primească informaţii şi să transmită decizii...

– Am cercetat toată corespondenţa, a replicat Hippias. Aici nu-i vorba de nişte mesaje scurte, pe care să le poate masca un grup de oameni plătiţi. N-am interceptat nici un fel de comunicaţii asimilabile unor ordine de plată, sconturi, cambii, sau a orice altceva vă mai trece prin cap! Amphiaraos nu

utilizează serviciile de poştă! De nicăieri de pe cuprinsul Imperiului! a încheiat Hippias.

– Nici n-avea cum! Ce naiba? N-ai auzit cum decurg tranzacţiile la Bursa din West Elephantina? s-a strâmbat Iulianus. Schimburile sunt atât de rapide încât Amphiaraos, dacă ar fi aici, n-ar avea cum să riposteze în timp adecvat. Nici o negociere nu durează mai mult de 9-10 minute. Tipul nu poate să fie decât acolo!

– Mda. Şi cum nimeni nu l-a văzut intrând vreodată în Bursă, nu rămâne decât o singură soluţie. Curierii privaţi! a dedus Mallobaudes.

– Şi atunci? Cum dăm de el? a întrebat Iulianus. Zace undeva prin viermuiala aia din West Elephantina. Prin apropierea Bursei. Stă acolo şi-şi face treburile, nestingherit de nimeni.

Mallobaudes a pocnit din degete şi a întins mâna spre Iulianus:

– Spune-mi! Ziceai că subprefectul din Noua Atlantă e de partea noastră... ce dracuţ face ăla acolo, dacă nu e-n stare măcar să găsească un om într-un oraş?

– Ce poate să facă? Varrus, generalul garnizoanei de pe Coasta de Est e de cealaltă parte a baricadei! Cornelius este administraţia, dar Varrus este armata! Serviciul de Informaţii din Noua Atlantă e în mâinile lui! a replicat Iulianus.

– Înseamnă că amicul Cornelius e un idiot! Să fii subprefect, şi să n-ai un serviciu propriu de informaţii... pfah! a exclamat Mallobaudes, închizând ochii. Doamne, sunt atât de stresat, încât aş avea chef de o târfă. M-ar ajuta să judec mult mai corect...

– Eşti stresat, deci exişti! a râs Iulianus, după care au privit amândoi spre Hippias. Ştiau cât se poate de bine, că era exact genul de afirmaţii care îl scoteau din sărite pe stoic. În casa lui nu se vorbea niciodată despre distracţii... Cel puţin aşa stăteau lucrurile atunci, dar înainte de schimbarea Mileniului, când stoicii încă respectau semnele exterioare de apartenenţă la confrerie.

Ca şi cum i-ar fi delimitat social, şi ăsta era un lucru cu adevărat important, în vremurile acelea.

După cum se aşteptau, Hippias a ţâşnit în picioare ca un resort şi a început să strige. A urmat un moment de buimăceală. Hippias dădea din gură, se înroşise la faţă, venele gâtului i se

umflaseră, gata să-i plesnească, figura i se strâmbase de furie.

Gesticula violent, dar nu producea nici cel mai mic sunet. De parcă ar fi mimat că urlă.

o linişte deplină/ nu se auzea nici fâşâitul faldurilor togii săltate într-o parte şi în alta/

– Ce naiba ai, Hippias? Te-ai ţicnit? a vrut să rostească Iulianus. Buzele i s-au mişcat, aerul din plămâni i-a ţâşnit, sacadat, printre dinţi, gata să emită cuvintele.

Dar de auzit, nu s-a auzit nimic. S-a holbat şi şi-a dus amândouă mâinile la gât. A început să respire precipitat, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta, de ziceai că e gata-gata să se sufoce.

Mallobaudes şi-a revenit primul. S-a repezit la măsuţa de scris din colţul peristilului, a luat câteva coli de hârtie, trei stiluri metalice şi s-a reîntors lângă ceilalţi, întinzând grăbit colile printre paharele de vin.

LINIŞTIţI! a scris el eliptic.

Uluiţi, ceilalţi au dat din cap, aprobând. Deja începuseră să se audă zgomote înfundate, distante, străine de casa lui Hippias. Gemetele unor bărbaţi, apoi nişte paşi care călcau apăsat pe o podea de lemn care scârţâia, o uşă care se deschidea brusc, provocând un curent de aer ca un sorb.

nu vii?

uuhh!/ nu mai pot!/ hai odată!/

fir-ar să fie!/ dacă ar fi fost naila cu mine, ar fi ştiut ea cum s-o ia pe curca asta/ să ne spună tot ce ştie!/

Iulianus a scrijelit rapid pe coala lui de hârtie:

VOCEA LUI RUSTAM

S-au auzit iarăşi gemetele. Ca un cor feminin. Lubric şi insinuant ca un şarpe care pândeşte din spatele unui tufiş. Nu încăpea nici un dubiu! Femeile alea chiar că… chiar că… mă rog, au priceput toţi trei ce făcea tot cuconetul ăla, invizibil, dar care se auzea ânschimb, mai mult ca perfect! Şi asta, chiar în casa lui Hippias, care turba de furie!

Îşi pusese mâinile la urechi, dar figura lui buimacă spunea tot nu rezolva nimic, femelele alea bezmetice ar fi fost în stare să convertească o legiune de homosexuali la ceea ce oamenii simpli obişnuiesc să denumească relaţii normale de cuplu. Sau, mă rog, le-ar fi schimbat încadrarea de la Marea Sodomie la Mica Sodomie! Şi, asta se întâmpla între zidurile stoicului care

auzea mai departe, indiferent ce ar fi făcut. Se zbătea, faţa i se lungise de tot, îşi strânsese pleoapele, dar, după cum însuşi Iulianus formulase după câteva ore: Hippias nu avusese nici o şansă auzise totul în mod inexorabil!

SĂ IEŞIM DE AICI, a scris Iulianus, ÎI ADUCEM AICI PE FRAţII HERMETICI

Era animat de un sentiment bizar. Pe de o parte era îngrozit, pe de altă parte era amuzat de expresia disperată a stoicului.

REZOLVĂ EI CEVA? a scris Hippias grăbit, oripilat de zgomotele care creşteau în intensitate. Ca un torent de sex auditiv pe domeniul său, unde până şi râsul era prohibit.

– Doar n-o să-i aducem pe stoicii superiori! Bordeluţ ăsta din jur i-ar ameţi de tot...

Mallobaudes aproape că scuipase cuvintele, reflex, dar bineînţeles că nu s-a auzit nimic.

Gemetele s-au transformat în chiote ascuţite, ritmate, care l-au făcut din nou pe Hippias să închidă ochii şi să-şi acopere urechile. Apoi, în aer au pulsat iarăşi conversaţiile bizare:

soshanna era maestră în chestia asta/ strigătele au şi ele un fluid specific/ fata asta nu are stil/ nu crezi?/

VOCEA ASTERIEI, a scris Mallobaudes.

ce mai faci, naila?/

tu eşti, rustam?/

nu/ eu nu sunt partenerul tău, naila/

SCRIEţI TOT! i-a venit brusc o idee lui Iulianus. SĂ NU SCAPE NIMIC DIN CE AUZIM!

Au tăbărât cu stilurile asupra colilor de hârtie. Scriau febril, încordându-şi atenţia, încercând să disocieze vocile care se aglomerau.

Atunci, în peristilul împodobit cu busturile lui Marcus Aurelius şi Publius Agricola, a început să se simtă mirosul dulceag-acrişor al moscului. Aroma specifică corăbiilor-de-orgii.

VIII

FIR-AR SĂ FIE! a gândit Rustam Dacă Naila ar fi fost cu mine, ar fi ştiut ea cum s-o ia pe curca asta! Să ne spună tot ce ştie!

A sorbit din paharul cu hydromel şi a privit-o pe negresa care patrona recepţia mesajelor de tranzacţie de la Bursa din West Elephantina. Înaltă şi solidă, rasă în cap, cu faţa vopsită în

portocaliu şi verde, contrastând cu tenul ei lucios, ca păcura persană.

Îi susţinea privirea lui Rustam, zâmbind preocupată. I-a făcut apoi cu ochiul şi s-a întors cu spatele la el, aplecându-se spre partenera ei. I-a şoptit ceva.

Rustam a ciulit urechile. Imposibil însă să audă vreun cuvânt. Un solo de aulus înnebunise tot localul, prelingându-se acvatic, în ecouri, de-a lungul pereţilor lambrisaţi. Micuţa chinezoaică, amica de moment a Mwanei Octavia Dagbert, agenta de bursă, şi-a întins capul peste umărul negresei, s-a uitat la Rustam şi a izbucnit în râs.

Mwana lucra direct cu şmecherii ăia de curieri privaţi. Singura posibilitate de comunicare a lui Amphiaraos cu Bursa, după cum dedusese Rustam în cursul dimineţii, în timp ce-şi bea cafeaua în patul camerei de hotel.

La numai câteva minute după aceea, primise mesajul lui Iulianus, de la Roma.

CURIERII PRIVAŢI! SUNT LEGĂTURA EXCLUSIVĂ A LUI AMPHIARAOS CU PIAŢA DE MĂRFURI.

Rustam a zâmbit, a dat foc hârtiei şi a întins cilindrul gol curierului în uniformă Hippias Comcom:

– Poţi să pleci. Nu dau nici un răspuns.

Mda. Unica şansă de a-l debusca pe Amphiaraos era să-l atragă într-o licitaţie nebunească pentru o partidă de mărfuri. Ce naiba l-ar fi putut interesa? Bitum? Aur? Siliciu? Cafea?

Îl chemase pe Eridan în cameră şi îl întrebase, arătând cu bărbia spre ferestrele ce dădeau în Carltonia Boulevard.

– Ce zici? Eşti în stare să afli ce mărfuri a cumpărat bătrânul Eutherius în ultimele şase luni?

Carltonia Boulevard la picioarele sale. Furnicarul agitat al oraşului. Fumul gros care ieşea din coşurile locomobilelor de stradă, acoperind inscripţiile luminiscente ale reclamelor.

– Nu e dificil. Există un catalog cu tranzacţiile operate în Bursă.

– Consultă-l! spuse persanul, nervos, privind fără sens la inscripţia violetă de pe clădirea de vizavi: BANCA SEMINOLE-HOROWITZ. Învăluită în aburi cenuşii.

Eridan revenise la hotel după două ore. Îl scosese din baie pe Rustam, fluturând în mână un teanc gros de hârtii.

Am toate actele. Tot ce s-a comercializat la Bursă în ultimul an!

Cu alte cuvinte: poftim! ţi-am adus catalogul unui an întreg de tranzacţii, nu doar alea şase luni pe care le-ai cerut tu!

– Aşteaptă! Stai naibii pe un scaun! i-a spus Rustam plictisit. S-a înfăşurat într-un prosop şi s-a apucat să frunzărească lista cu afacerile încheiate.

După încă două ore şi un pachet de ţigări, persanul a închis catalogul cu un gest brutal, l-a aşezat pe masă şi l-a izbit cu palma:

– Cine dirijează tranzacţiile? Cine conduce circul ăsta la Bursă?

– O negresă. Mwana Octavia Dagbert. O bezmetică. Îşi petrece tot timpul liber prin speluncile alea... Cu toţi dezaxaţii din West Elephantina! Profesional însă, este impecabilă. La ea ajung toţi curierii şi toate apelurile prin cymbalofon. E creierul Bursei.

– Impecabilă. Înţeleg, a dat Rustam din cap.

Îi luase ceva mai mult de o jumătate de zi până s-o găsească. Plantată într-o bombă de pe via Ulpia. AQUILA CINAERAEA o firmă trasată cu albastru ultramarin lucitor.

Acum, stând în picioare, persanul aştepta de la ea un răspuns. Dar Mwana hohotea spart, jucându-se cu mâna în părul chinezoaicei. Încă zgâlţâindu-se de râs, şi-a răsucit capul spre Rustam şi i-a lansat sec:

– Vino mâine dimineaţă la Bursă, dacă vrei să discutăm afaceri! Sunt ocupată acum!

A mai făcut un semn cu degetele spre Rustam şi şi-a îmbrăţişat partenera. Mda... Naila, care gusta şi ea din plin tribadismul, ar fi fost argumentul ideal pentru agenta asta de bursă, a gândit persanul încă o dată.

– N-ai auzit? a întrebat negresa brusc, fără să-l privească. De parcă ar fi fixat un punct imaginar în peretele din faţa ei. Şterge-o! Discutăm mâine dimineaţă la Bursă!

– Nu mai pot... mmhh... hai odată, Mwana! a şoptit, întretăiat, chinezoaica, lăsându-se explorată de prietena ei.

Rustam s-a întors la masă, s-a aşezat pe scaun şi a sorbit o gură de hydromel. N-avea ce să facă. Trebuia să-i dea puţin timp agentei, s-o lase să se distreze bine cu păpuşa galbenă. Şi apoi, va reuşi el să afle tot ce-l interesa despre curierii particulari care

foiau prin Bursă cu ordinele de tranzacţie.

Ce înseamnă câteva ore de aşteptare pentru un individ ca Rustam? Detectivii, spionii şi legionarii urbani acţionează demenţial doar în cărţi şi jurnale! De fapt, de la Roma până la Yedo, trecând prin West Elephantina, indivizii ăştia pe care lumea îi crede atât de activi, nu fac decât să aştepte cea mai mare parte din timpul destinat serviciului...

Rustam s-a pus, aşadar, pe ascultat cymbalele şi aulele tipilor de pe scenă. Cântau dezlănţuit, făcând să trepideze ferestrele şi aburul de peiotă care ardea, mocnit, în colţurile tavernei. După câteva minute, Rustam a aruncat iarăşi un ochi spre canapelele de pe marginea încăperii. Mda. O agentă de bursă ieşită din comun... ohoo... era tocmai bună de tras în poză în plăcile argintate reproduse de revistele alea... Bună de ţintit printr-un daguerrotyp.

trupul ei elastic/ ieşea în evidenţă dintre toate celelalte ecorch,-uri răspândite în aquila cinaeraea, dominându- şi pasionat partenera/

Mai vedem noi peste vreo două ore, a gândit Rustam. O să mai aibă aceeaşi energie?

– Este că la Roma aşa ceva nu-i posibil? l-a întrebat deodată unul dintre vecinii de masă.

Rustam l-a privit dintr-o parte. Era un tip între două vârste, pe jumătate chel juca nişte mătănii între degete.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat, strivind ţigara în scrumieră. E plin de astfel de localuri la Roma...

– Nu asta vroiam să zic. Problema e: se complac principalii agenţi de bursă în asemenea situaţii? Se întâmplă aşa ceva în public? a întins el degetul spre Mwana. Cum Rustam nu răspundea, străinul a continuat: Am văzut cum ţi-a dat Mwana papucii.

– În primul rând că la Roma agenţii de bursă nu sunt negri! a stabilit Rustam şi a aruncat o nouă privire spre Mwana, care se strecurase sub trupul micuţ al chinezoaicei, săltându-l ritmic de pe sofa, dar dacă nu încurcă ordinele de tranzacţie, cred că are voie să facă ce vrea... E cetăţeana unei provincii libere, nu? Ce? S-a întâmplat vreodată ca Mwana să facă greşeli în cursul operaţiunilor?

– Ea? a exclamat străinul. E agentul cel mai limpede la creier pe care l-a avut Bursa asta nenorocită... Dar spune-mi! Ce vrei

de la ea? Dacă speri să-ţi vândă vreun pont, o să cam ai de aşteptat. N-am auzit până acum ca Mwana să fi încălcat legile!

– Nu-i vorba de nici un pont. Să zicem că mă interesează cursul recent al unui anumit tip de marfă... e-n regulă?

– E-n regulă. E-n regulă, l-a potolit străinul. Nu vroiam să te trag de limbă. Mă plictiseam şi am crezut că putem discuta, aşa, ca să mai treacă timpul.

Şi-au întrerupt conversaţia. Cântăreţii atacaseră un ritm frenetic din tam-tam-uri, cymbale şi harfe amplificate prin diafragme. Un Afro care răsuna, bubuind în pereţi. Îi sculase aproape pe toţi de pe scaune şi bănci. În delir, clienţii fluierau, urlau şi se năpusteau să danseze în mijlocul tavernei.

– Jakou! i-a făcut semn străinul, arătând spre şeful trupei.

– Da. Jakou! a dat persanul din cap şi a privit spre sofaua pe care o lăsase pe Mwana. După cum se aşteptase, negresa nu se mişcase. Nu s-ar fi întrerupt pentru nimic în lume. Şi nici nu avea cum, a stabilit Rustam, scrutând în privirile împăienjenite ale celor două tribade.

Nu mai aude nimic a conchis el şi s-a uitat la ceasul cu apă de deasupra barului. În câteva zeci de minute, o va aborda din nou. Numai să se descarce o dată în braţele chinezoaicei! Stresul era ceva de speriat în West Elephantina, o ştia toată lumea!

„Păi, în provincia aia, lucrează cu toţii, ca apucaţii! Se droghează prin muncă“, aşa îi povestise lui Rustam un prieten din Bassra... „şi după aia trebuie să ia cu toţii cânepă şi sex, care pe unde apucă, ca să se echilibreze, pricepeţi, nu? Poate doar ăia din Yedo să fie mai nebuni ca ei“, continuase amicul din Bassra... „Vreţi şi vreo dovadă în sensul ăsta?“ „Nu!“ Rufinus pufnise în râs şi-i făcuse semn s-o lase mai moale.

Mă rog. Asta fusese atunci. Acum, Rustam spera ca Mwana să apuce să se descarce nervos, foindu-se printre membrele chinezoaicei. Păcat doar că nu era şi Naila de faţă! Naila n-ar fi lăsat-o pe Mwana din mână până ce nu storcea tot de la ea... era o chestie verificată!

Rustam s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus spre barman.

– Serviciul de curieri, te rog!

Barmanul l-a privit pieziş:

– E unu noaptea, domnule!

Rustam s-a scotocit în faldurile pelerinei şi a azvârlit pe

tejghea o mina minusculă de Egipt. O raritate în Noua Atalntă.

– O secundă! s-a înmuiat barmanul şi a strigat ceva spre bucătărie. Un puşti de zece ani şi-a făcut apariţia lângă el, îmbrăcat în uniforma neagră.

Hippias Comcom, s-a înveselit Rustam şi, reflex, a mai scos din buzunar o mina egipteană.

– Adresa este 311, Carltonia Boulevard. Etajul III. Camera 137, a spus el întinzând curierului cilindrul de metal.

Dacă reuşea să se mişte repede, va fi primul la potou. Înainte de ultima oră a Mileniului al III-lea! Dacă reuşea să se mişte repede, o să trimită la Roma un mesaj prin cymbalofon, să anunţe că a pus mâna pe Amphiaraos. Cu complicitatea Mwanei. Asta vroia să anunţe acum, prin Eridan. Că începea ultima sută de metri şi că Iulianus trebuia să-şi pregătească un stil cu care să semene un cec pe numele de Rustam.

S-a întors la masă, printre dansatorii bezmetici şi s-a aşezat pe scaunul din lemn cafeniu. Lucios de câte dosuri stătuseră pe el.

Ce bine ar fi să petrec în linişte Idele astea! Focul din sobă, băutura şi toate celelalte... a gândit Rustam, zâmbind stupid spre străinul de la masă.

Acesta i-a întors zâmbetul şi a ridicat cupa, în semn de salut. Rustam a dat hydromelul peste cap şi se pregătea să-şi aprindă încă o ţigară când, brusc, un individ îmbrăcat complet în portocaliu, ras în cap, a intrat grăbit în local şi s-a apropiat de Mwana. Nici că i-a păsat de starea ei de extaz post-coitum; pur şi simplu s-a aplecat asupra ei şi i-a aşezat cu delicateţe în palmă un mic cilindru. Apoi, i-a apucat degetele şi i le-a strâns pumn în jurul tubului argintiu.

Rustam s-a scuturat din creştet până-n tălpi. Avea senzaţia că el este cel care încasează senzaţia de frig din palma caldă a agentei de bursă: pfuahh! Cum o mai aduce pe pământ!

Într-adevăr, Mwana a întors capul către noul venit şi a clipit din ochi. Privea iscoditor, funcţional, inserată în realitate. Ca şi cum n-ar fi trecut doar câteva secunde de când orgasmul îi cutremurase pielea neagră.

Individul ras în cap a zâmbit.

– Hare Krishna! a şoptit el. Ai priceput, da? E pentru mâine.

Mwana a privit cilindrul. Dădea din cap, preocupată, ignorând-o pe micuţa chinezoaică. Care se gudura pe lângă

trupul cafeniu. Un câine lângă stăpânul plictisit.

– Prima tranzacţie, Rassul! Va fi prima tranzacţie! Şi răsplata?

– Aşteaptă câteva ore.

Sectantul a mai salutat-o o dată şi s-a strecurat lin, afară din local, fluturând discret din sarongul portocaliu. Aerul cald dinăuntru s-a scurs în stradă cu un vuiet gros, zgâriat. Prin uşa deschisă, s-au văzut perdelele cenuşii ale ninsorii, iluminate de razele albăstrui ale felinarelor cu gaz aerian.

Rustam a calculat rapid. Mwana nu va părăsi sofaua mai devreme de 10-15 minute, iar apoi, după cum aflase întrebând în dreapta şi stânga, avea să mai petreacă încă vreo oră-două în tavernă. De regulă, nu pleca acasă înainte de ora cinci dimineaţa.

Mda. Dispunea de suficient timp. O să se ia după chelios şi o să vadă unde se duce. O să-l fileze, a să tragă cu ochiul la toate semnele şi o să se întoarcă apoi la AQUILA CINAERAEA. Fără s-o scape pe Mwana de sub control înainte de plecarea ei acasă.

Iar acolo o aşteptau diafragmele şi lentilele. O va scruta, bine de tot, cât putea el de bine. Şi, în fine, îi va lua urma până la Bursă. Biroul ei. Intrarea în birou. Uşile date de perete de curierii grăbiţi. Măcar unul din ei o să fie în stare să-l ducă la Amphiaraos!

Dar, până atunci, să vadă ce era cu krishnaitul portocaliu care îi dăduse Mwanei mesajul. Nu putea fi decât un curier particular, era sigur de asta. Un curier grăbit, cu care Mwana avea relaţii preferenţiale, în ciuda faimei ei de incoruptibilă.

O afacere la limita legalului, probabil. O afacere de care Rustam se putea folosi ca s-o strângă cu uşa.

mwana şi curierii particulari/ porţile spre amphiaraos/

– Cum dracuţ de nu încurcă cifrăraia de la Bursă după o noapte ca asta? a glumit Rustam cu străinul.

– Noapte de noapte. Şapte zile pe săptămână. Treizeci de zile pe lună. Îţi vine să crezi că are o condică de semnat pe strada asta! a pufnit necunoscutul, frecându-şi colţurile gurii cu degetele. Gura lui ca trasă cu linia. Bătrână.

Persanul a ridicat din umeri, s-a ridicat de la masă, a luat-o spre ieşire şi a deschis uşa localului, scurgându-se afară, printre faldurile grele ale ninsorii turcoaz.

o provincie de nebuni/ iar în west elephantina e crema

nebunilor/

IX

SOSHANNA S-A ÎNTINS mai bine pe canapea. Tipul ras în cap, îmbrăcat în sarong portocaliu, imaculat, a pătruns în salonul familiei Tabernae. A traversat încăperea, mascând pentru o clipă fereastra ce dădea spre templul lui Jupiter Capitolinul.

Soshanna şi-a aranjat părul lung, blond-cenuşiu, şi l-a iscodit cu interes nedisimulat pe noul venit. L-a privit din creştet până în tălpi, pregătindu-se să zâmbească elegant.

Merita să-l evalueze. Membrii sectei lui Krishna erau subiectul la modă al exagerărilor mondene. Capacităţi psihice deosebite. Dirijarea din umbră a politicii Imperiale Romane şi a Imperiului Celest. Performanţe sexuale uluitoare. Legături intime cu zeităţile lor stranii. Infiltrarea cercurilor financiare.

Practic, nu lipseau din nici o conversaţie de banchet. Iar când cineva reuşea o lovitură financiară, politică, sau de orice altă natură, se conchidea: „Are legătură cu Hare Krishna!“, sau: „Îl dirijează tipii ăia din Potala, Tibet.“

– Marcellus Acterian, l-a prezentat Mallobaudes. Guru al zonei Italia.

Armean! Era armean! Un armean care îmbrăţişase o credinţă hindu, practicând-o într-un areal geografic şi lingvistic latin!

Vehiculând bani ebraici, sunt sigură! a zâmbit Soshanna în sinea ei.

Noul venit şi-a înclinat capul şi a zâmbit din vârful buzelor:

– Nu sunt guru al întregii Italii! l-a corectat pe Mallobaudes. Bonnonia şi Ravenna nu fac parte din fieful meu, a râs el, arătându-şi dinţii albi şi lucitori. Exact cât trebuia pentru a fi de bonton.

Mallobaudes l-a invitat să se aşeze. Acterian a privit cu lentoare peste capetele tuturor, localizând unica sofa rămasă liberă. S-a îndreptat spre ea, privind cu coada ochiului la Soshanna, surâzându-i discret. S-a aşezat şi şi-a împreunat mâinile, schiţând pe jumătate o mudrah.

Nu numai că era ras în cap, a căscat Soshanna ochii, avea, în plus sprâncenele rase şi genele smulse. Un chip ovoidal, alcătuit din curbe line. Numai piele bine întinsă şi mucoase roz care ieşeau, curate, din roba portocalie. Fără pată.

Şi-a potrivit veşmintele cu un foşnet subtil şi s-a uitat la ceilalţi, aşteptând. Soshanna îl examina în continuare, cu regretul că nu va putea spune nici unui cunoscut că întâlnise un guru adevărat. Unul în carne şi oase.

– Am primit acceptul superiorilor mei din Potala, a început Acterian cu voce plată. Bătrânul Eutherius este un subiect care ne interesează în mod deosebit... De altfel, pundiţii au estimat de multă vreme că vom ajunge să-l vânăm. Împreună. A făcut o pauză şi şi-a privit atent interlocutorii: Am mână liberă. Putem negocia distrugerea lui Amphiaraos Eutherius! şi-a întărit el ultima aserţiune.

Iulianus a zâmbit şi a făcut cu ochiul lui Mallobaudes. Hippias a înclinat capul, fericit, iar Soshanna s-a relaxat pe canapea. Începutul era bun. Adepţii lui Krishna, exclusivişti de regulă, erau gata să colaboreze.

– Singura condiţie e să facem un schimb corect de informaţii, a continuat Acterian. Şi să convenim asupra faptului că această conlucrare a noastră se referă, specific, numai la chestiunea lui Eutherius şi la transferul de putere pe care acesta doreşte să-l opereze în favoarea fiului său, Rufinus. În rest, relaţiile noastre vor rămâne statu quo! De acord?

Spus direct. Fără ocolişuri. Probabil că era prima oară când informaţiile disparate despre Eutherii se vor concretiza într-un sistem coerent.

– Exact aşa vedem şi noi lucrurile, a aprobat Mallobaudes, privind la Hippias şi la Iulianus, care au confirmat printr-un gest scurt al capului.

Stabiliseră clar: nu mai era timp suficient ca să se împiedice de interesul de a-şi proteja informaţiile. Peste o zi, începea Mileniul al III-lea. Singura problemă care se punea cu acuitate era: cine cădea? Eutherius, sau toţi ceilalţi?

– De cât timp aţi primit misiunea de vânătoare? s-a interesat Acterian, cu voce liniară.

Un tic. Avea un tic. Cobora colţul stâng al gurii, într-un rictus rău, pe care nu-l putea stăpâni.

– Desemnarea a fost făcută acum doi ani, a explicat Iulianus. Dar, fraţii hermetici superiori sunt de mult timp pe urmele Eutheriilor! Mai precis, de 302 ani. Din 1698, conform calendarului Iulian.

– Aş putea să ştiu şi ce anume i-a pus pe urmele lui? a

întrebat guru.

– Doar dacă ne spuneţi de când au pornit şi adepţii lui Krishna să-l caute... a intervenit Soshanna, zâmbind. Îşi încrucişase braţele sub sânii bogaţi şi-l străpungea pe Acterian cu o ocheadă lubrică.

Aşa cum îl dăduse gata pe Rufinus. Aşa cum îl făcuse pe Rufinus să creadă că există, totuşi, o eleganţă a comunicaţiilor între sexe.

Acterian a privit-o sec şi şi-a scos o ţigară din tunică, uluindu-i pe toţi. Nu începuse încă Mileniul al III-lea şi, pe vremea aia, exista o opinie generală formulată extrem de clar. Cei din sectele integriste hindu nu aveau cum să facă apel la viciile minore. Ca şi cum ar fi fost nişte stoici cu ochii piezişi şi saronguri portocalii. Mult mai perverşi, însă.

– V-am spus! Voi fi cât se poate de sincer! a început Acterian. Potala este pe urmele Eutheriilor de cinci secole, de când vechii maeştri au constatat o limitare voluntară a fluxului de comunicare subtilă dintre congregaţiile noastre, răspândite pe tot globul. Iniţial, au bănuit că stabilisem, în sfârşit, un contact cu efluviile periferice ale lui Krishna, a continuat el, ironic, ca şi cum ar fi fost conştient că recită sloganuri. Dar, în timp, s-a constatat că sursa perturbaţiilor era apropiată în spaţiu. Apropiată în spaţiu şi contemporană cu noi. N-avea nici o legătură cu Krishna! a încheiat, vorbind cu aerul ăla insolent care sugera că enunţă un lucru de la sine înţeles.

Hippias rămăsese stană de piatră. Pentru el, depăşirea limitelor raţionale nu era decât o gogoriţă. Stoicii deveniseră atei de mult timp. Pentru ei, singurul domeniu transcendent era cel moral. În rest, totul era în proximitate şi la îndemână. Pentru el, Acterian nu era decât un tip care juca o piesă de prost-gust. Mai ales acum, când discuta despre perturbările comunicaţiilor subtile sau despre efluviile periferice.

Dar n-avea cum să-şi dea frâu liber impresiilor. S-a străduit să-şi menţină impasibilă figura ridată. Labirinturile logice, i-a pulsat, absurd, o idee în creier.

Mallobaudes i-a întrerupt însă şirul gândurilor:

– Pentru noi, lucrurile au fost mai prozaice. Atât previziunile stoicilor, cât şi ale hermeticilor superiori, de obicei distincte, au coincis la un moment dat. Au estimat, şi unii şi alţii, că trebuie să survină o nouă descoperire ştiinţifică. Care să ne aducă, şi

unora şi altora, o grămadă de bani. Şi o grămadă de posibilităţi de creştere a puterii. Cercurile financiare, pe care le reprezint, nu sunt compuse din indivizi chiar atât de arizi, aşa cum crede majoritatea. În definitiv, fondurile noastre pun lumea în mişcare...

– Înţeleg, a spus Acterian şi colţul gurii i s-a încordat. Ca şi cum ar fi vrut să zâmbească. Înţeleg că, din conştiinţa puterii voastre, a izvorât concluzia că trebuie să vă faceţi nişte previziuni cât mai exacte. Din cauza asta, v-aţi aliat cu hermeticii şi cu stoicii. E spus corect?

– Exact. E spus corect, a dat Mallobaudes din cap, clătinându-şi fălcile căzute. Numai că, după răstimpul în care finanţele au învăţat să se bizuie pe previziunile stoicilor şi ale hermeticilor, aceleaşi previziuni au început să dea greş. Sistematic. Şi am devenit bănuitori.

– La ce anume vă referiţi? s-a interesat guru, întorcând capul pe jumătate spre Soshanna. Îi răspundea gesturilor subliminare pe care femeia le arbora cu precizie de metronom. Aţi spus ceva de o descoperire ştiinţifică prevăzută, care n-a mai avut loc! a subliniat el, în timp ce pielea imaculată de pe faţă a reuşit să i se destindă într-un zâmbet.

– Electricitate! Aşa se numeşte descoperirea şi aplicaţia practică pe care ne bizuiam! a răspuns Mallobaudes. De câteva sute de ani, băncile din Helvetia Subalpina înnebunesc când li se raportează despre toate experienţele cu magneţi, conductori, chihlimbare şi fulgere. Înnebunesc când văd că toate experienţele astea nu duc nicăieri...

– Ce se întâmplă, a preluat Iulianus ideea, atât noi cât şi stoicii suntem siguri că electricitatea trebuie să fie motorul viitoarelor două-trei secole. Avem deja cataloage, clasificări ale indivizilor care o studiază, ce aplicaţii practice ar putea decurge din utilizarea ei. Dar, nu reuşim să finalizăm nimic. Degeaba îi plătim pe cercetători: se împotmolesc, de fiecare dată, înainte să tragă concluziile!

– Cred că înţeleg, a dat Acterian din cap.

– Ne-am trezit cu savanţi dispăruţi sau care refuzau să mai lucreze, momiţi de contracte avantajoase, care, într-un fel sau altul, aveau legătură cu una din companiile Eutheriilor... Ne-am trezit că proiecte bazate pe electricitate, gata elaborate, nu primesc aprobarea pentru producţie de la sectoarele de

prognoză, că notele de studiu asupra fenomenelor electrice sunt clasate, şi aşa mai departe! a continuat Mallobaudes.

– Am spus că înţeleg! a ridicat Acterian tonul, oprindu-l pe Tabernae. Ce nu pricep eu... cine naiba conduce toate afacerile astea? Nu voi? De ce nu forţaţi aplicarea ideilor pe care le aveţi?

– Noi ne pricepem la bani, domnule Acterian! Nu la munca de laborator! i-a retezat-o Iulianus.

– Şi consideraţi că cercetarea fenomenului electric a fost boicotată de clanul Eutherius? Acterian se ridicase de pe sofa şi examina un tablou care îl reprezenta pe Jupiter Capitolinul, cu fulgerele în mână. A privit pe fereastră, amuzat, constatând că tabloul reproducea întocmai peisajul care se vedea afară. Dealul cu templul Capitolin. O pictură într-o manieră modernă, totuşi... Chirico? Din câte ştia el de la serviciile de informaţie Hare Krishna, Soshanna Tabernae era înnebunită după Chirico, deşi antisemitismul pictorului era notoriu. Dar, se purta şi ea la fel ca stoicii, la fel ca membrii sectei Hare Krishna. De parcă ar fi inventat stratageme peste stratageme, numai ca să-şi oculteze actele uzuale.

aşa erau vremurile alea/ slavă domnului că s-au dus naibii şi că noi putem acum să povestim în linişte despre ele!/

– Deci, Eutherii au blocat cercetarea fenomenelor electrice? a repetat Acterian întrebarea.

– Avem dovezi în acest sens, a intervenit Hippias. Dovezi şi calcule estimative. S-au risipit o mulţime de bani şi o grămadă de ocazii să ameliorăm viaţa cetăţenilor...

– ... şi, o dată cu ele, s-au risipit şi toate posibilităţile de control strâns a activităţii cetăţenilor, nu-i aşa? s-a întors Acterian spre ei, zâmbind.

– Dar, dumneavoastră n-aţi pierdut nimic prin blocarea comunicaţiilor subtile? a intervenit Soshanna din nou, privindu-l pe guru drept în ochi. Krishnaitul a izbucnit în râs, susţinându-i privirea, şi a răspuns:

– De obicei, examenul profund al ochilor este atributul meu! Dar, mă rog! Într-adevăr, am pierdut foarte mult prin blocarea comunicaţiilor subtile... De pildă capacitatea de penetrare a mecanismelor intrinseci. Obiecte şi evenimente trec de atunci pe lângă noi, fără ca să le putem diseca într-un mod corespunzător! Mai apropiat de realitate, adică!

acelaşi ton/ parcă s-ar fi luat în zeflemea pe sine însuşi/

– ... înţeleg că-i rataţi şi pe adepţii şi cetăţenii cu care intraţi în contact! Nici pe ei nu-i puteţi diseca într-un mod corespunzător, nu-i aşa? a întrebat Soshanna, apăsat.

– Exact. Cetăţenii şi adepţii ne scapă tot mai mult de sub control. Aţi dedus corect, doamnă! a răspuns Acterian, ridicându-şi colţul stâng al buzelor. Albul dinţilor. Dar, nu din cauza asta ne-am întâlnit? Şi noi, şi voi, suntem deranjaţi de imixtiunea acestui imbecil... pardon: de imixtiunea acestor imbecili de Eutherius în mustăria noastră! a conchis guru argotic, stupefiindu-şi interlocutorii.

– De necrezut! a încercat Mallobaudes să însenineze atmosfera, râzând spre Iulianus. Întâi, Hippias! Acum trei zile a vorbit atât de porcos, încât noi, care eram obişnuiţi cu un cu totul alt vocabular din partea lui, am avut dificultăţi în a-l urmări...

– Mda... l-a întrerupt Acterian, ridicând sprâncenele. Speraţi, cumva, să purtăm o discuţie academică? Sau doriţi să atingem aspectul practic al problemei?

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare. Guru sufla fumul, făcând rotocoale care alunecau pe deasupra mesei, spre Soshanna. Mallobaudes s-a apropiat de krishnait şi a reluat, pe cât putea de rece:

– Adică, voi unde credeţi că aţi fi ajuns, dacă n-aţi fi încasat blocajul aplicat de Eutheri?

Acterian s-a sprijinit de colţul mesei şi a stins ţigara.

– Pentru noi, problema e un material de construcţie. O exploatare serioasă a copacilor de latex din Insulinda ne-a făcut să estimăm că am putea produce o substanţă căreia i-am dat un nume deja, dar pe care încă n-o posedăm. Plastic. Obţinut prin descompunerea polimerilor din latex şi combinarea lor cu produse derivate din gaz şi asfalt. Plastic. Rezistent şi elastic. Uşor şi fasonabil. Locomobile din plastic. Recipiente din plastic. Pereţi din plastic.

Pasticul ne-ar fi stimulat posibilităţile de transport şi ne-ar fi crescut resursele financiare. Adică: un bun control al Imperiului Celest. Apoi: Nubia, Arabia Fericită, partea de sud a Noii Atlante. Poate, chiar şi voi aţi fi cedat pasul... Da! Şi voi aţi fi fost deschişi penetrării noastre! Dar aici, la Roma, ce aţi pierdut?

Hippias a coborât pleoapele, ca şi cum se pregătea să adoarmă:

– Electricitate. Iluminat şi comunicaţii rapide. Temperaturi reglabile pentru culturi. Adică: informaţii mai multe şi hrană mai multă. Bani mai mulţi. Nubia, Arabia Fericită, Noua Atlantă. Poate chiar voi, în final! a conchis el, zâmbind. O extinsă sferă de influenţă. Mondială, aş zice!

– Rezultatele pierderii electricităţii sunt evidente, a accentuat Mallobaudes. Avem mai puţin bani în bănci şi iată: nu suntem în stare să facem faţă presiunilor Imperiului Celest! A trebuit să micşorăm accizele pe toate produsese promovate de Yedo... În schimb, ne-am ales cu un ipotetic control militar în Bactria...

– Mda. Înţeleg perfect. Japiţele astea angajate de administraţia din Yedo pretind un control exhaustiv şi asupra sectei mele. Ştiu cam ce trebuie să simţiţi, a remarcat guru. Celor de la Yedo le place să-şi bage nasul peste tot.

– Deci, domnule Acterian? a întrebat Soshanna.

Guru a depărtat braţele şi a răspuns:

– Avem un interes comun. După aia, mai vedem noi. S-a încruntat şi s-a uitat la Hippias. Sfere de influenţă, ziceaţi?

– Sfere de influenţă, domnule! Pieţe şi transfer de informaţie, în loc de confruntări doctrinare la limitele dintre noi şi voi... Asta vă propunem. Un armistiţiu propagandistic!

– Mă tem că nu înţeleg foarte clar. N-am stabilit că nu luăm în discuţie decât problema clanului Eutherius?

– Şi ne vom rezuma la această problemă. Ce vă spun acum e cu titlu strict personal. Pentru conclavul de la Potala. Dacă îi distrugem pe Rufinus şi pe taică-său, o să trebuiască să împărţim cumva pleaşca asta. Până să începem să ne batem, o să trebuiască să vedem pe ce am pus mâna. O să avem nevoie de un modus vivendi. Sfere de influenţă, adică.

Acterian s-a relaxat şi s-a aşezat din nou pe sofa. Şi-a unit degetul arătător cu cel gros de la mâna dreaptă şi a privit spre podea prin cercul schiţat astfel. Ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele potrivite. Apoi, a schiţat din nou zâmbetul lui discret.

– Aveţi dreptate, domnule Hippias! a admis el. Mai mult decât să ne căutăm zeii în care credem, ne spionăm, de fapt, unii pe alţii! Cam asta facem, în cea mai mare parte a timpului! Dacă am înţeles bine, doriţi să transmit în Tibet că vă interesează o tranzacţie de tip nou a banilor? Că va interesează tranzacţia unor idei? Asta înţelegem noi prin sfere de influenţă,

prin propagandă şi prozelitism...

– Definiţiile noastre se suprapun, a dat Hippias din cap. Asta dorim. Cu titlu temporar, desigur!

– Mda. Sferele noastre de influenţă în locul unicei sfere de influenţă, ca să zic aşa. Sfera lui Eutherius.

Parcă ar fi declanşat un mecanism. Cei patru romani au dat din cap şi au spus concomitent:

– Sferele noastre, contra sferei lui Eutherius!

Acterian a pufnit în râs.

– Am auzit că aveţi un vin de Kritias teribil. E adevărat? i-au lucit ochii, iscodindu-i pe ceilalţi.

Mallobaudes a bătut din palme, chemând sclavii nubieni. De afară se auzeau colindătorii care azvârleau cu boabe de grâu în trecători. Sirenele şalandelor care urcau pe Tibru, furnalele care vuiau spre Ostia şi tropotul paşilor curierilor.

Lumea din jurul lor, care ştia să se întindă tentacular de minunat până la graniţele Imperiului, unde întâlnea tentaculele celorlalţi. Financiare şi doctrinare.

Mai rămăseseră doar 30 de ore până la intrarea în Mileniul al III-lea. Cu toţii ar fi dorit să petreacă acel moment fără probleme rămase în suspensie. Cu o lume delimitată clar.

X

RUSTAM O LUASE prin cartierul de noapte al West Elephantinei, după curierul îmbrăcat în portocaliu. De câteva ori, îl pierduse din vedere, mascat de ninsoarea abundentă care se înfăşura în turbioane moi printre clădiri. De fiecare dată însă, luminile albăstrui ale felinarelor localizaseră sarongul portocaliu.

După câteva minute, Rassul intrase într-unul din sediile confreriei Hare Krishna de pe via Antibia. Rustam s-a repezit după el. O hărmălaie de credincioşi care răcneau şi forfoteau dintr-o parte în alta, raşi în cap cu toţii. Îmbrăcaţi în robe portocalii.

Au urmat câteva secunde de ezitare în care Rustam s-a zgâit peste capetele lucioase. O foială de nedescris. Persanul s-a uitat dintr-o parte în alta, din ce în ce mai nervos. Mda. Nu mai avea cum să dea de Rassul în furnicarul foşnitor.

mirosul de sudoare amestecat cu parfumurile acrişoare de plante montane/ cocktailul luminos de pe culoarele sediului/

Rustam s-a repezit către oficiul de la intrare. S-a aplecat spre ghişeul de sticlă ce reflecta torţele azurii de magneziu răspândite pe holuri.

– Bună seara.

Sectantul din spatele biroului a privit la clepsidra din perete şi a pufnit în râs:

– Adică, noapte bună, dacă pot să zic aşa!

Rustam a continuat, imperturbabil:

– Sunt Naullo Fra, secretar la serviciile de contabilitate ale Bursei. Mwana Octavia Dagbert tocmai a primit un mesager de la voi…

– Mwana Octavia Dagbert primeşte tot timpul mesageri. Cred că şi când stă pe W.C., îi bat la uşă câte trei-patru tipi! Individul din spatele geamului a făcut o pauză şi şi-a umezit buzele. Ştiu cine e Mwana, băiete, aşa că nu mai pierde timpul cu introduceri! Care e problema?

– Vreau să ştiu pe cine a trimis secta să ia legătura cu Mwana! E o chestie cam neclară la mijloc. Mesagerul vostru a făcut un ordin de plată fără corespondent în mărfuri. Sunt sigur că nu e decât o greşeală şi cred că…

Sectantul a început să recite, tânguitor:

– Hare Krishna Hare Hare Krishna Krishna Hare Krishna…

Rustam a simţit cum creierul îi ia foc. Dar n-a făcut decât să zâmbească mai larg şi a continuat:

– Poate că n-am fost clar! Aţi făcut o cerere de plată pentru nişte mărfuri care nu există! Sunteţi pe cale să risipiţi nişte bani!

Tipul s-a oprit brusc din recitarea mantrei:

– Ascultă! Cine naiba te-a trimis aici, băiete? Îmi ceri nişte informaţii confidenţiale, şi ştii asta foarte bine! Cum dracuţ să-ţi dezvălui identitatea unui curier privat? Ştiu ei, acolo sus, ce au de făcut! Dacă s-a strecurat o greşeală într-un ordin de plată, or s-o rectifice mâine! Aşa că, lasă baltă textele astea şi şterge-o! Poţi să rămâi doar dacă treci pe la frizer şi accepţi tonsura noastră! a încheiat el, izbucnind într-un râs ascuţit.

– Îl cheamă Rassul! a mai făcut persanul o tentativă.

vocea lui umilă/

Individul l-a privit bizar, dar n-a mai răspuns nimic. S-a aşezat pe scaun şi a încrucişat mâinile pe piept, zâmbind.

Rustam nu mai avea ce să obţină de la el. Ştia din Scythia Minor ce semnificaţie au atitudinile krishnaite. Mâinile pe piept

şi zâmbetul, adică: de acuma tac!

Rustam s-a îndepărtat de oficiu şi s-a strecurat în mulţimea de sectanţi care intona mantre prin camerele şi culoarele din jur. Pereţii goi. Podelele de lemn pe care erau parcă trase cu sfori, saronguri portocalii. Capetele rase iţindu-se dintre faldurile imaculate.

– Vezi că ieşirea e tot pe unde ai venit! a ţipat individul din oficiu, scoţând capul prin ghişeu. A întins un deget şi i-a arătat lui Rustam uşa.

Persanul a făcut stânga împrejur şi a ieşit din clădire, pornind încet pe stradă.

Pe trotuar se făcuse un gheţuş îngrozitor. Rustam a început să meargă cu paşi mărunţi, încercând să-şi menţină echilibrul. În West Elephantina, gheţuşul e la fel ca peste tot. E aproape la fel de catastrofal ca vântul de Marte, la Roma. Locomobile care patinau, împroşcând fum înecăcios pe străzi, cvadrigi care derapau şi cai opintindu-se în potcoavele cu colţari. Spitale pline de inşi cu picioarele şi mâinile rupte. O grămadă de minae alimentând bugetele doctorilor.

Nenorocit timp! s-a gândit Rustam, strecurându-se printre cortinele de zăpadă ce estompau muzica din localuri.

După câteva minute, a ajuns la intersecţia viei Antibia cu via Ulpia. S-a oprit şi a privit insula înaltă de şapte etaje sediul confreriei Hare Krishna. Lipită de ea, o altă insula, părăsită, ocupa întreg colţul intersecţiei.

Ferestrele întunecoase, dar, mai ales, scara de incendiu acoperită cu polei şi cornişele îngheţate. Dar era singurul mod prin care putea intra înapoi în clădirea confreriei. Pentru că, Rustam era decis să dea cumva de Rassul sau de oricine altcineva care ştia ce fel de mesaj îi pasaseră Mwanei. Trebuia să dea de Amphiaraos Eutherius, şi în afară de Mwana nu avea altă legătură cu el.

A profitat de momentul când din barul alăturat a ieşit o liotă de tipi beţi care făceau scandal. A sărit şi s-a agăţat de cea mai apropiată treaptă a scării de incendiu. Fără riscul de a atrage atenţia trecătorilor rari. A urcat câţiva metri. Cu ochii ţintă la scandalagii.

S-a căţărat, alunecând pe scările metalice care zigzagau, lipite de faţada blocului din granit negru. Etaj după etaj. Zgomotul pufos al ninsorii. Cornişa lungă şi rotundă peste care a

sărit. A luat-o târâş spre marginea clădirii, până a dat de balustrada de care atârna o uriaşă reclamă metalică:

CERVEZA HEILEFELD CASA ACTIUM

caractere gotice vopsite în roşu luminiscent/

După câteva minute, ajunsese din nou în insula sectei, pătrunzând prin acoperiş. A coborât mai întâi în podul îngheţat şi întunecos. Şi-a aprins bricheta, a bâjbâit câteva clipe şi, în sfârşit: trapa din podea!

Trapele din podurile clădirilor sunt ca nişte axiome: în primul rând, sunt înţepenite. În al doilea rând, scârţâie cu toatele. În al treilea rând, te umplu de praf şi fire de păianjen.

A deschis-o deci, mânjindu-se de o pulbere lipicioasă, iscodind zgomotele de dedesubt. Nu se auzea nimic, în afară de pârâitura axiomatică a balamalelor. Şi-a dat drumul prin deschizătură, aterizând elastic pe podea.

Ce naiba? s-a speriat Rustam, simţind o mişcare în stânga sa.

S-a rostogolit în faţă, plonjând în spatele unui cărucior plin cu sticle goale, cu inima zbătându-i-se în piept ca un fluture uriaş, prins sub un borcan.

Abia s-a abţinut să nu râdă, când a văzut oglinda care îl reflectase, tapisând întreg peretele estic al culoarului.

S-a ridicat şi a început să se deplaseze uşor, ciulind urechile ca un animal, la fiecare pas, cu capul aplecat într-o parte. A băgat capul în câteva camere... Mirosea greoi, a cânepă de Taurus şi singurii inşi rătăciţi prin încăperi, viermuiau într-un trup nesfârşit, elaborând ritualul şarpelui sexual hindu.

Unul dintre obiceiurile tibetane care alimentau, în mare măsură conversaţiile de la chefuri. Rustam îi ştia foarte bine pe krishnaiţii ăştia decăzuţi. Secta îi folosea doar pentru muncile cele mai josnice: spălatul podelelor, frecatul W.C.-urilor şi luptele rituale în ulei. Erau într-atât de dizolvaţi mental, încât n-ar fi putut scoate nimic de la ei, nici chiar dacă, prin absurd, vreunul ar fi fost pus la curent cu problemele importante ale sectei.

A coborât un etaj.

Luxoforii! a înţeles Rustam imediat, simţind mirosul tipic de sticlă încinsă. Apoi, zgomotele specifice ale roţilor dinţate şi ale diafragmelor au confirmat bănuiala persanului.

A pornit, pe cât putea de calm, de-a lungul culoarului în care se deschideau camerele luxoforilor. Deja putea să-i vadă pe

servanţii aglomeraţi în spatele oglinzilor şi al focurilor greceşti. Cei ce recepţionau mesajele luminoase, cu ochelarii lor de sticlă mată.

Rustam ajunsese în plin centru de comunicaţii al sectei, acolo unde se adunau informaţiile. Primite prin semnale luminoase sau gata să fie trimise mai departe prin lentile şi torţe minuscule de magneziu.

Ăştia de aici nu put a cânepă... a constatat Rustam, pur şi simplu ca să-şi facă ordine în cap.

S-a uitat într-o parte şi în alta, a localizat o cale de ieşire pentru orice eventualitate o estradă care dădea spre insula părăsită, chiar în dreptul literelor roşii ale reclamei.

Apoi, a mai coborât un etaj.

Pe scări, a privit la clepsidra agăţată de perete. 1,45. Trebuia să se grăbească dacă vroia să ajungă la AQUILA CINAERAEA înainte ca Mwana să plece spre casă.

primul la potou/ cu ajutorul benefic al celei mai strălucite minţi bursiere din west elephantina/ numai că trebuia să ştie, înainte de toate, ce legătură are hare krishna cu ea/ chelioşii ăştia erau amestecaţi cu toate găştile peste care dăduse rustam/

Abia a avut timp să facă câţiva paşi pe noul culoar. La celălalt capăt al etajului, apăruse Rassul. Stătea întors din profil, bâţâind nervos din picior, aşteptând pe cineva care urca scările. Rustam s-a repezit în cea mai apropiată cameră de serviciu şi a tras cu urechea.

Rassul vorbea, agitat, cu nişte indivizi care îi răspundeau răstit, exclamând din când în când într-un slang Lipangu amestecat cu dialectul tţual kelt şi cu latina nouă specifică West Elephantinei.

Deodată, Rassul s-a răsucit şi a pornit în direcţia lui Rustam, obligându-l să se retragă cu totul în camera de serviciu. De acum, persanul auzea şi paşii celor care îl urmau pe curier.

Câţi erau? Trei? Patru? a ciulit Rustam urechile.

Trei sectanţi. Au trecut pe lângă camera de seviciu, liniştiţi de acum, recitând la nesfârşit:

– Hare Krishna Hare Hare...

Paşii lor s-au îndepărtat, s-a auzit zgomotul scârţâitor al unei uşi care se deschidea. Apoi, au intrat cu toţii într-o încăpere.

Fereastra! Faţada! a realizat Rustam brusc.

S-a strecurat rapid pe culoar şi a pătruns într-una din camerele vecine celei în care intraseră cei trei krishnaiţi. Cheliosul care scria la birou s-a ridicat, gata să strige, cu ochii scoşi din orbite, trântind scaunul pe care stătuse aşezat. Dar cuţitul lui Rustam i-a spintecat gâtul înainte să fi putut scoate vreun sunet.

S-a prăvălit, într-un torent de sânge gâlgâitor.

– Hare Krishna! i-a şoptit persanul, aplecându-se asupra lui. S-a asigurat că e mort, apoi s-a repezit să închidă uşa care dădea spre coridor. S-a întors, a trecut pe deasupra sectantului înfăşurat bizar peste scaunul doborât şi s-a apropiat de geam. A deschis fereastra, şi-a pus mănuşile prevăzute cu gheare şi a ieşit din cameră, afundându-se în blana albă a ninsorii de afară.

S-a prelins pe zid ca un păianjen, ajungând în dreptul ferestrei vecine. Fulgii mari i se topeau pe obraz. Fierbea! Fierbea de curiozitate!

A pregătit periscopul, care, îngheţat, i se tot lipea de palme. A aburit pe dinăuntru diafragma amplificatoare de sunete şi a lipit-o de un colţ al geamului. Şi-a înşurubat tubul de cauciuc în urechea dreaptă, şi-a acoperit-o pe cealaltă vacarmul mat al străzii de dedesubt s-a transformat într-un gungurit distant. Înlocuit imediat de vocile repezite ale krishnaiţilor:

– … comanda de bitum! l-a auzit pe Rassul.

– Perfect! V-am spus! Urma lui Amphiaraos este marfa! Ia-o pe urma bitumului sau a asfaltului şi vei da de el! a comentat un altul.

– Acum trebuie să ne mişcăm rapid. Vor fi trei comunicări între Amphiaraos şi Bursă, a intervenit cel de-al treilea, care părea cel mai mare în grad. Guru? s-a întrebat Rustam. Prima comunicare: preţul la bitum lansat de Mwana din clădirea Bursei. Amphiaraos îl va recepţiona şi va elibera un răspuns, făcând comanda de marfă. Asta e cea de-a doua comunicare. Noi, ca de obicei, vom vărsa banii direct la agenţi…

– Numerar? a întrebat Rassul.

– Numerar! a confirmat guru. Le vom da bani gheaţă! Dar bătrânul, după cum ştiţi, nu operează cu lichidităţi. Aşa că, va trimite un curier la Bursă. Un curier cu o scrisoare de credit care să se ocupe de mărfuri. Asta ar fi cea de-a treia comunicare a lui Eutherius cu Bursa.

S-a oprit şi i-a scrutat pe ceilalţi doi. Aţi înţeles? părea că-i

întreabă.

– Să intersectăm oricare dintre cele trei verigi! a vorbit Rassul primul şi a dat din cap.

– O premisă bună, a aprobat şi al treilea. Problema e că n-am reuşit să stabilim maniera concretă prin care Amphiaraos ia legătura cu clădirea Bursei. Ştim doar că atunci când au loc tranzacţiile rapide, intervalul de timp dintre ofertă şi răspunsul lui este de aproximativ cinci-şase minute. Mai ştim că el nu se află în clădirea Bursei în acel moment, fiindu-i frică de grupurile care îl vânează... Cum comunică el de afară cu intermediarii lui dinăuntru?

Rassul a strâmbat din nas.

– De la Mwana n-o să scoatem mare lucru, să ştiţi! I-am băgat-o pe gât pe Hsing I, campioana expertelor în tribadism din West Elephantina. Dar nici aşa n-am putut s-o fac decât să primească prăpădita de comandă de bitum pentru mâine dimineaţă...

– Hsing I? Campioană? Poate că nu-i cea mai bună alegere! a spus guru.

– Sunt sigur că nici Mwana nu ştie nimic. Bătrânul nu e atât de naiv încât să se încreadă în ea. Chiar dacă e o profesionistă...

Mda. Înţelegeau. Era o profesionistă care bătea bombele din Cartierul Central.

În cameră s-a făcut linişte. Rustam a profitat şi şi-a fixat mai bine ghearele suspensoare de prizele dintre pietrele fasonate ale faţadei. S-a uitat din nou în încăpere, mascând cu palma lumina felinarelor albăstrui care îi băteau în periscop.

CERVEZA HEILEFELD-CASA ACTIUM

inscripţia care ilumina roşu/

– ... mă rog, sfârşitul lui Amphiaraos e aproape. Cu ocazia asta o s-o terminăm şi pe Mwana. Prea mult ni s-a pus de-a curmezişul cu scrupulele ei... a comentat guru. Scrupulele ei prezumtive, le-a făcut guru cu ochiul. Oricum, am pregătit ceva şi pentru ea.

Rassul a strâns din buze şi a răsucit privirea spre fereastră, dus pe gânduri.

Periscopul şi diafragma! s-a speriat Rustam. Dar guru a continuat să explice, făcându-l pe Rassul să întoarcă privirea spre interior.

– Sunt doar trei posibilităţi prin care Eutherius poate să

comunice cu Bursa. Cymbalofonul. Luxoforii. Curierii. Voi mai ştiţi vreun alt fel?

– Mda... dacă ar fi vorba de curieri, ar trebui să stea undeva lipit de Bursa asta nenorocită. Or, toate rapoartele noastre neagă faptul că bătrânul ar avea timp să comunice doar prin curieri. Ripostează prea rapid la modificările de curs...

– Înseamnă că se foloseşte de semnale luminoase! a conchis Rassul, stârnind protestul celuilalt krishnait. De ce te enervezi, Sapor? E unica manieră de comunicare care i-a mai rămas...

Guru s-a lăsat să cadă în fotoliul din mijlocul încăperii. Sarongul i-a foşnit, mătăsos.

– Rassul are dreptate. Luxoforii. Luxoforii sunt singura metodă prin care Amphiaraos poate lua legătura cu Bursa.

– Concernele audio sunt infiltrate deja, a continuat Rassul enumerarea argumentelor. Ştim precis că nu comunică direct prin cymbalofoane...

– În regulă! În regulă! a ridicat Sapor braţele în sus. I-au rămas doar luxoforii. Nenorocirea e că Bursa sclipeşte în timpul tranzacţiilor ca un foc de artificii. Prea multe mesaje emise... Dacă nu ştim de unde şi în ce sens sunt emise mesajele lui Amphiaraos, nu vom avea nici o şansă să-l interceptăm.

Guru şi-a sprijinit bărbia în palme, privind la ceilalţi doi.

– Ei? a întrebat. Vreau un răspuns concret. Ce facem?

N-a primit nici un răspuns. Rămăseseră nemişcaţi în mijlocul camerei, scrutând la ţeasta rasă a guru-lui. Reflecta lumina albă emisă de opaiţul în care ardea gaz de Colchida.

– Mda, a continuat guru, am să fiu mai clar. Avem o singură posibilitate. Să studiem locul unde converg mesajele. Acolo trebuie să avem un om. În biroul Mwanei.

Rassul s-a scuturat şi a clătinat din cap.

– Cioara asta nu lasă pe nimeni să se apropie de ghişeul ăla nenorocit unde poposesc mesajele, s-a opus el.

– ţi-am spus că Hsing I nu e cea mai potrivită alegere, a surâs guru. ţi-am spus că trebuie să terminăm odată cu colorata asta care se pune mereu de-a curmezişul...

– Adică să intrăm violent în biroul ei? Asta vrei să spui?

– Asta vreau să spun! a dat guru din cap şi şi-a împreunat mâinile. Din momentul în care încep să se deruleze mesajele între Bursă şi Amphiaraos, trebuie să avem un om în biroul negresei. Numai de acolo putem lua urma lui Amphiaraos, dacă

o vom lua vreodată... a stabilit el.

Rassul a început să se foiască prin cameră. Se scotocea în sarong după ţigări şi privea agitat dintr-o parte în alta.

– Violent... violent... repeta el.

– Chiar şi Vishnu a fost obligat să-l ucidă pe şarpele Vrtra. De aceea, Vishnu a devenit Krishna şi a eliberat omul primordial din Casă... trebuie să procedăm violent, a spus guru cu voce liniară.

– Înţeleg, a şoptit Rassul. Ce facem însă cu pocinogul ăsta care ne-a picat pe cap de la Roma? Ştiţi, Rustam, persanul cu care vom colabora de mâine. Intră şi el în toată ciorba?

Sapor a pufnit în râs:

– Bineînţeles că nu. Nici nu ştiu de ce mai întrebi. E trimis de adversarii noştri. Un simplu tovarăş de drum de care o să ne descotorosim pe parcurs... a subliniat Sapor. Caimacul îl păstrăm pentru noi...

– Pricep, a spus Rassul. Dar eu trebuie să-l întâlnesc mâine dimineaţă. Trebuie să elaborez un plan împreună cu el. Cât trebuie să afle?

Guru a plescăit din buze şi a întrebat:

– Ştie cineva cum arată persanul ăsta? Ce fişă are?

Sapor s-a pregătit să răspundă, dar Rassul i-a luat-o înainte:

– E un brunet înalt, solid, creţ, cu o faţă de copil. Puternic ca un taur. Câteva campanii la activ. Câteva crime. Nu acţionează singur. E însoţit mereu de o samoedă, Naila o cheamă. Sunt de obedienţă hermetică, amândoi.

– Unde te întâlneşti cu el?

– Are o cameră reţinută la hotel Samnium, pe Neustria Avenue. Dar locuieşte la Colyseum, pe Carltonia Boulevard...

– Bun. Ce-ar fi să dăm un cymbalofon la hotelul lui, să vedem ce face... sau să trimitem un curier? a întrebat guru.

Sapor a ţâşnit în picioare. Îşi netezea cutele sarongului, privind oarecum umil la guru.

– Ai înţeles ce vreau? s-a interesat guru.

Sapor a dat din cap şi a ieşit din cameră, păşind ca o umbră. Un obicei pe care l-au păstrat de când împânziseră Imperiile. Dintotdeauna, krishnaiţii au mers de parcă ar fi fost pe rotile şi i-ar fi tras cineva cu o sfoară pe podele şi străzi.

Guru a continuat:

– Dacă Rustam ăsta intră cu noi în afacere, înseamnă că ştie deja foarte multe. Tu vei acţiona împreună cu el şi vei încerca

să-l storci de cât mai multe informaţii. Concret, o să închiriaţi o încăpere în apropiere de complexul Bursei şi veţi comunica prin luxofori de acolo cu omul nostru din biroul Mwanei. În acest timp, Sapor va sta şi el într-o încăpere închiriată. El va fi primul care va primi mesajele. Inclusiv cel referitor la localizarea lui Amphiaraos. Iar el ne va anunţa pe noi, astfel încât să ajungem la bătrân înaintea ta şi a persanului.

Uşa s-a închis şi Sapor a reintrat în încăpere, foşnind din sarong.

– Am trimis un curier la Colyseum. E mai sigur decât prin cymbalofon. Voi ce-aţi hotărât?

– Tu vei fi cel care va afla primul de amplasamentul lui Amphiaraos. Rassul va sta cu persanul şi o să se prefacă... mă rog... o să pretindă că-i dă tot concursul.

– Iar noi ne vom duce la bătrân şi vom lua caimacul, a repetat Sapor, cu o expresie oarecum dezorientată. Ca şi cum ceva nu i-ar fi convenit. Coborâse colţurile pleoapelor în jos şi zâmbea crispat, făcând gropiţe în obraji. De fapt, n-avea nici un chef să dea ochii cu bătrânul... ştia foarte bine ce putea să atragă după sine o întrevedere cu Amphiaraos... o ştiuau cu toţii, mda, o ştiau cu toţii. Problema era să afli despre Amphiaros fără să-l întâlneşti. Şmecherii ceilalţi îl băgaseră în faţă, da, da, iar el o să încaseze toate riscurile. O să scoată castanele din foc pentru ei.

– Bine, a reluat Rassul. Sapor o să-l sugă împreună cu voi de toate informaţiile pe bătrân... Eu şi Rustam o să mai culegem o cârpă...

Parcă smulgea carnea de pe Sapor când spunea asta. Dar, pe moment, nici el, nici guru, nu băgau nimic de seamă. De altfel, guru a continuat:

– Nu chiar. Nu chiar. Am un plan în sensul ăsta. Aprobat de conclavul de la Potala. Aspectul fizic al lui Amphiaraos este la fel de puţin cunoscut la Roma, ca şi aici. Practic, ne bazăm cu toţii pe o daguerrografie apărută într-un ziar acum 18 ani. N-o să fie deloc greu să punem pe altcineva în locul bătrânului.

– O să interogăm un fals? a exclamat Rassul.

– În problema asta, cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine, dragul meu Rassul! a zâmbit guru.

Agăţat de peretele exterior al insulae-i, Rustam a simţit că i se înmoaie picioarele. Javrele astea de credincioşi ai lui Krishna

aveau de gând să-l înlocuiască pe Amphiaraos cu un om de paie. Vroiau ca el, Rustam, să trimită la Roma un substitut!

Persanul s-a mai căţărat un puţin, încercând să-i vadă cum trebuie pe Sapor, pe guru şi pe Rassul, ca să-şi întipărească în minte trăsăturile lor. În acest timp, larma de pe stradă, mult estompată de casca pe care Rustam şi-o pusese pe ureche, s-a acutizat brusc. Instinctiv, persanul a întors capul să vadă ce se întâmplă.

Dar nu mai putea să observe nimic. De jur-împrejur era cufundat într-un puf răcoros de aer negru, consistent, aproape lichid. Nici lucitoarea firmă purpurie CERVEZA HEILEFELD nu străpungea magma oarbă din jur.

Să nu mă mişc! a gândit Rustam, simţind cum inima îi fâlfâie ca un steag bătut de vânt. Trebuie să fie lucrătura bătrânului. Aşa s-a dus şi Naila!

ţepuşele acre şi îngheţate ale fricii/

Sunt mort dacă mă mişc! a realizat el şi a holbat ochii, fără să fie însă în stare să vadă nimic. Singura legătură cu realitatea erau vocile dinăuntru:

– Sapor va avea camera 1896, pe strada Diocleţian şi va primi cel dintâi mesajele din biroul Mwanei, explica guru. Tu şi Rustam veţi sta în camera 2 333 de pe strada Parisii. Ambele încăperi sunt la mai puţin de 200 de picioare depărtare de complexul Bursei. Oricum, să ştii, Rassul, că vei primi comunicările din biroul Mwanei cu câteva secunde mai târziu decât Sapor!

Persanul s-a uitat din nou în jur aceeaşi negură fluidă. S-a agăţat de conversaţia sectanţilor, singurul punct de reper în realitatea vâscoasă care îl năpădea.

– Şi cine va fi omul de legătură din biroul Mwanei? s-a interesat Rassul.

– E o persoană cu adevărat potrivită… Hsing I?! a pufnit guru. Hsing I nu face doi bani pe lângă Aelia, coreligionara noastră.

Rustam a auzit un murmur aprobator. Şoaptele celorlalţi doi care probabil că dădeau din cap şi foşneau cu eleganţă din saronguri, ca să-l mulţumească pe guru.

– Mda… Aelia… o s-o capaciteze pe Mwana… într-un fel sau altul… comentau ei.

– Exact. Ea o să transmită semnalul luminos din Bursă.

Rustam nu mai avea ce să afle din conversaţia lor. Sau, mă rog, asta era justificarea pe care a găsit-o la îndemână, ca să încerce să scape cumva din situaţia în care era. Mai ales că, Sapor trimisese un curier să-l caute la hotel.

Să coboare în stradă! Să coboare în stradă şi să aştepte acolo în siguranţă, cu pământul sub picioare, să se termine odată orbirea asta temporară. Mwana? Mwana pe care ar fi trebuit s-o tragă de limbă? Aflase cam tot ce-l interesa, putea s-o abandoneze liniştit, sigur că da, putea s-o abandoneze liniştit, îşi tot repeta el în minte. Doar-doar s-ar fi putut autoconvinge să lase baltă misiunea pentru câteva ore!

A înţepenit una dintre mănuşile prevăzute cu gheare în tencuiala zidului, apoi şi-a scos din buzunar rola cu cablu de oţel. A derulat firul orbeşte, asigurându-se că e suficient de lung pentru a coborî cele cinci niveluri care îl despărţeau de trotuar. A fixat rola în carabiniera mănuşii şi s-a lăsat să alunece de-a lungul zidului până jos, în stradă.

Încă nu vedea nimic. Nu auzea decât zăpada care se depunea pe trotuar, cu un zgomot pufos. Şi secţia ritmică a unei trupe New Age duduia în paralelipipedele de amplificare din oţel ale celui mai apropiat local.

CE MAI FACI, RUSTAM?

Persanul s-a răsucit, cu senzaţia că-l poate vedea pe stăpânul vocii, singurul lucru real din mlaştina de antracit care îl înconjura.

vocea străinului de la masă/ vocea străinului de la aquila cinaeraea/ cel cu care vorbise despre mwana/ amphiaraos/

Mişcarea bruscă l-a făcut pe Rustam să alunece pe poleiul de pe trotuar. S-a prăvălit cât era de lung pe gheaţa sticloasă, zdrelindu-şi genunchii şi palmele.

– Aaahh!

TE DOARE RĂU CARNEA? TE DOARE RĂU, RUSTAM?

Persanul s-a ridicat de pe jos, buimac. Un laş! Asta era bătrânul Eutherius. Un laş! De ce îl iscodise la tavernă? De ce se folosea de puterile sale pentru a lupta cu el? Dacă era atât de tare, dacă băgase în sperieţi Imperii şi Corporaţii, putea să facă un rabat acum şi să renunţe la toate capacităţile alea ale lui când lupta cu un singur individ. Era un vânat hăituit de stoici, hermetici, krishnaiţi, evrei, samurai de Yedo, terorişti numidieni

etc. etc. etc., de ce naiba nu-şi păsatra armele grele ca să lupte cu ei? Să renunţe pentru o clipă măcar la forţele lui, acum, că înfrunta un simplu agent dacă era atât de puternic pe cât se zicea...

Dar chiar şi aşa, cu toate avantajele pe care şi le păstrase, bătrânul Eutherius nu fusese suficient de abil, a apucat să gândească Rustam. Mda. Aşa s-a gândit, fără să-i mai pese de groaza izvorâtă din negură. Şi avea toate motivele, ohoo, ştia că are toate motivele să-şi recapete controlul... controlul lui de tip hârşâit prin gherilele Imperiilor!

Amphiaraos nu reuşise să-l termine, aşa cum făcuse cu Deirdre şi Naila. Practic, Rustam era salvat. Dacă era atent, putea să ajungă bine mersi la Colyseum, pe Carltonia Boulevard. Iar la hotel, o să mai vadă el ce îi rămâne de făcut.

Putea să intre în cameră. Să blocheze uşile. Să se asigure că e singur şi să trimită un mesaj urgent prin puţurile plutitoare de pe Marea-Ocean, până la Iulianus, Hippias şi Mallobaudes. Să-i anunţe că slujitorii lui Krishna se pregăteau să-i fraierească.

Avea o grămadă de variante! s-a înveselit Rustam. Ohoo! îi rămăseseră o mulţime de posibilităţi! Dar, mai ales, deşi orbit de deşteptul ăsta de Eutherius, era în stare să ajungă la hotel. Doar nu fusese degeaba în trei campanii pe cinci continente...

CÂT DE SINGUR EŞTI ÎN CHESTIA ASTA, RUSTAM? s-a auzit vocea tipului de la masă.

Da, da, putea să-l întrebe mult şi bine, orice vroia, pentru că Rustam se simţea în stare să ajungă în Carltonia Boulevard. A mimat mersul nesigur al unui orb şi a început să umble în căutarea unei cvadrigi din serviciul de transport al West Elephantinei.

După câteva minute, aşezat pe pernele confortabile ale carului, a strigat vizitiului:

– Carltonia Boulevard. Colyseum! a făcut o pauză, după care a şoptit: Mă mişc, Amphiaraos! Mă mişc!

XI

IULIANUS A DAT BUZNA ÎN SALON şi a făcut cu ochiul spre Hippias şi Mallobaudes.

– Marcellus Acterian s-a împotmolit cu auriga la o intersecţie! Întârzie cel puţin zece minute.

Mallobaudes a jucat în mână sonda cu vin alb de Garomna. A întins mâna spre membrana cymbalofonului care încă vibra, remanent:

– Soshanna ne-a comunicat de pe Capitolin. Acterian stă liniştit şi zâmbitor în aurigă. Aşteaptă cu serenitate ca deştepţii din legiunile urbane să descongestioneze traficul.

Hippias şi-a încreţit obrajii şi a pus mâna pe membrană, făcând să înceteze vibraţiile. Pe fereastră s-a văzut o umbră imensă care se târa pe stratul lucios de zăpadă îngheţată. Un aerostat profita de luna plină, zburând către Luteţia.

– Noroc că primăria Romei e pe mâna unor incapabili! Să stea, naibii, cât mai mult în intersecţia aia! Tu ce zici, Mallobaudes?

– Zic că e prima dată când am o părere bună despre starea drumurilor la Roma! Ştiţi, nu mă aşteptam ca oamenii lui Acterian să joace corect! Dar chiar să tragă toată spuza pe turta lor... Din câte scrie Rustam în mesaj, reiese că Hare Krishna ne-a rezervat doar o copie a lui Amphiaraos. O copie învăţată să ne îmbrobodească. Iar la anchetă, lepra de Acterian o să se prefacă preocupat să ia notiţe de la propriul lui spion.

– Superiorii mei mi-au spus-o foarte clar. De nenumărate ori. În krishnaiţi nu poţi să te încrezi nici dacă îi rogi să te ajute să traversezi strada! a spus Iulianus.

Membrana cymbalofonului a pornit din nou să vibreze. Hippias s-a repezit, a luat stilul şi plăcuţa de ceară şi a început să stenografieze.

– E Soshanna. Zice că Acterian s-a urnit din loc. Dar, se pare că e un talmeş-balmeş pe străzile din jurul Forului. Crede că avem un răgaz de un sfert de oră, cu totul.

S-a uitat la ceasul cu apă şi a oprit membrana tremurândă.

– În regulă. Bine că am aflat. Să vedem cum facem... dacă mai e ceva de făcut! s-a strâmbat Mallobaudes şi a întins pe masă o schiţă a complexului bursier din West Elephantina. S-au aplecat toţi trei deasupra hărţii şi au examinat amplasamentele celor două încăperi închiriate de sectanţi pentru a recepţiona mesajele luminoase din biroul agentei de schimb.

Patruzeci de minae egiptene. Destul de pipărat pentru contractarea a două unghiuri de urmărire a luxoforilor din Bursă. Numai că şmecherii lui Krishna erau solvabili. Mai ales că, ei acopereau doar 30 de minae. O cameră şi un unghi întreg

arvunit numai pentru ei, plus jumătatea de încăpere pe care o împărţeau cu stoicii şi hermeticii.

Credeau că nu se va afla. Parcă erau idioţi! Se apropia sfârşitul Mileniului al II-lea şi totul circula foarte repede... informaţiile confidenţiale şi banii, inclusiv!

– Câte ore mai sunt până la deschiderea tranzacţiilor? a întrebat Mallobaudes.

– Cinci ore şi jumătate, a răspuns Iulianus privind la ceasul cu apă. Merge bine, nu?

Hippias şi-a umplut faţa cu riduri, ţuguindu-şi buzele. Vroia să spună că da. Tot ce era ceas pe domeniul lui funcţiona ireproşabil. În conformitate cu dogma bine eşafodată a stoicilor.

– Să luăm legătura cu Cornelius! El poate să amplaseze nişte oameni în stradă, lângă Bursă. Să intercepteze primul mesaj pe care amicii noştri chelioşi îl vor transmite din biroul Mwanei...

Iulianus l-a privit pe Hippias şi apoi s-a repezit la fereastră, iscodind intrarea:

– Mda! Aşa o să facem! Hippias! Grăbeşte-te să trimiţi mesajul lui Cornelius. Marcellus n-o să mai întârzie mult.

De undeva dinspre periferia Romei s-a auzit o sirenă ascuţită. Locomobilele de stradă ale serviciilor de pompieri. Cu puţin noroc, auriga lui Acterian va fi obligată să facă încă un ocol. Ca să evite incendiul.

– Aşa am să fac! a scrâşnit stoicul şi a ţâşnit brusc în picioare, repezindu-se pe culoarul care dădea în spatele villaei. A dispărut în fugă spre camera mare a cymbalofonului. O să-i bage în priză pe operatori şi o să transmită mesajul peste Marea-Ocean, la subprefectul de Noua Atlantă.

Cât mai rapid. Roma-Massana-Tartessos-puţurile plutitoare-West Elephantina.

orientali împuţiţi/ orientali cu două feţe/ zâmbăreţi şi ipocriţi/ galbenii naibii/

În peristil nu se mai auzea decât susurul apei care curgea din havuzul de marmură neagră şi zgomotul elastic al cymbalofonului din camera mare, asurzit, strecurându-se pe culoarele villaei. N-au trecut mai mult de câteva minute şi unul dintre sclavi a intrat în încăpere.

– Domnul Marcellus Acterian a pătruns pe domeniul Hippias.

Iulianus a făcut un gest nervos şi a îndepărtat sclavul. Măcar de s-ar fi grăbit Hippias! Cel mai bine era ca krishnaitul să nu

constate absenţa din peristil a stăpânului villaei. În Hare Krishna suspiciunea se răspândea ca o molimă transmisă prin sarongurile portocalii.

S-au auzit paşi dinspre intrare. Acterian trebuia să intre în încăpere dintr-un moment în altul, dar, chiar atunci, Hippias s-a strecurat, ca o nălucă, înapoi din camera cymbalofonului.

– Am trimis mesajul! În cel mult o oră, va ateriza pe masa lui Cornelius! I-am dat ordin să stabilească legătura cu Rustam. Să pună nişte oameni în stradă şi să intercepteze comunicările krishnaiţilor din clădirea Bursei. Dacă deşteptul de Cornelius se mişcă repede, Rustam va afla totul de la agentul lui, înainte sau, cel mult, concomitent cu gaşca portocalie. Totul e ca persanul să se descurce cumva cu...

N-a mai apucat să termine, căci Marcellus Acterian şi-a făcut apariţia în peristil.

– Augurii! le-a spus şi s-a oprit, zâmbitor, în mijlocul camerei.

– Augurii! au răspuns cei trei la unison.

Nu. Marcellus Acterian nu era oriental. Numai că nenorociţii ăştia de galbeni perverteau orice om, obiect sau obicei cu care intrau în contact. Krishna contamina tot. „Pe Jupiter Tonans! Bine că n-au apucat să-şi producă plasticul ăla de care fac atâta caz!!“ Cel puţin în direcţia asta, Amphiaraos acţionase corect...

– Am pus dispozitivul la punct, a intrat Acterian direct în subiect. A mai rămas doar ca oamenii noştri din West Elephantina să-l contacteze pe Rustam al vostru.

Acterian a început să explice, repetând ceea ce ei aflaseră deja din mesajul persanului. Dar bineînţeles că a sărit cu eleganţă peste faptul că Sapor va primi informaţiile cu câteva zeci de secunde înaintea lui Rustam.

Ce nu ştiau nici unii nici alţii era că Sapor se ruga cu cerul şi pământul să facă schimb cu Rassul. Orice, numai să nu aibă ocazia să afle prea mult sau să dea ochii cu bătrânul Eutherius!

Hippias îl iscodea pe krishnait dintr-o parte, străduindu-se să descopere măcar un semn de nelinişte pe chipul spelb. Dar Acterian minţea cu nonşalanţă, ca orice sectant Hare Krishna, care, pe lângă doctrina religioasă, absorbea ipocrizie cu lopata. Hare, Hare!

Uite şi acum! Era preocupat să dea amănunte ţesute într-o urzeală ce suna cât se poate de convingător, dacă n-ar fi fost la mijloc mesajul lui Rustam.

– La ora asta s-a uitat el la ceasul cu apă Aelia, coreligionara mea, a ajuns în cele mai bune relaţii cu Mwana Octavia Dagbert. Într-un fel sau altul, va pune mâna pe informaţiile despre Amphiaraos şi le va transmite spre Rustam şi spre omul nostru... Avem deja luxoforul închiriat în clădirea Bursei. Din partea asta nu sunt probleme. Nu mai e nevoie decât de o capacitate optimă de reacţie a celor trei, şi vom da de Eutherius...

nici un semn pe faţa lui/ avea de gând să-l substituie pe cel mai puternic om de pe glob cu o momâie pe care să le-o ofere lor la roma/ cu toate astea, era nepăsător/

Orientali blestemaţi! a gândit Mallobaudes. De ce naiba n-a vrut Amphiaraos să împartă puterea cu noi? Noi am încercat... Măcar pe Rufinus dacă l-am fi capacitat!

da/ soshanna/ soshanna în patul tânărului rufinus/ soshanna care se pricepuse să-l facă să creadă că.../

– Ce relaţii mai aveţi despre Rufinus? a întrebat Iulianus.

Acterian a făcut o pauză, surprins de întrebare. S-a sprijinit de pervazul ferestrei şi a privit către panorama periferiilor Capitalei. Fumegau. Locomobilele şi sobele cu cărbuni pe care le răspândiseră în Imperiu. Apă fierbinte pentru fiecare cetăţean. Încăperi încălzite şi căi ferate care te duceau la ţintă, rapid ce dracuţ îi învăţaseră să-şi dorească toate lucrurile astea fără de folos indivizilor părea că se întreabă Acterian. Ce dracuţ făcuseră cu toţii de-i mânaseră pe oameni ca pe turme în oraşe şi aşezări? Dar, krishnaitul n-a făcut decât să răspundă întrebării lui Iulianus, vorbind tărăgănat:

– Rufinus nu mai intră în calculele noastre. Dacă se află cumva lângă bătrân, vom pune mâna şi pe el cu ocazia acţiunii. Dacă nu e acolo, lucrurile vor fi cu atât mai uşoare... De fapt, nu el ne interesează, nu-i aşa?

– În regulă. Cum procedăm cu Amphiaraos după? a întrebat Hippias. Îşi dezgolise gingiile cenuşii, potrivindu-şi smaraldul faţetat pe ochiul stâng. Examinându-l pe Acterian de parcă ar fi estimat o piatră preţioasă.

pe minerva/ barem dacă nu s-ar trăda/ să nu-l facă pe marcellus să bănuiască ceva/

– Vă daţi seama că anchetarea unui personaj atât de important necesită o plănuire meticuloasă! a adăugat Mallobaudes, încercând să îndulcească tomul ultimativ al lui Hippias.

Acterian ridicase însă o mână în sus, ca şi cum ar fi spus că da, că pricepe neliniştea lui Hippias. Se pricepea de minune să comunice prin gesturi. Fără vorbe. Ar fi fost chiar un tip impecabil dacă n-ar fi avut rictusul ăla nestăpânit care îl bântuia când şi când.

Şi, dacă n-ar fi fost krishnait, bineînţeles.

– Cel mai bine ar fi să-l anchetăm într-un loc neutru, a explicat cu voce plată. Rustam şi coreligionarul meu îl vor aduce împreună aici, la Roma. Ca să evităm orice suspiciuni. Vor veni într-un loc pe care-l vom stabili de comun acord. Supraveghere reciprocă până la începutul anchetei. E bine aşa?

– E corect aşa! a spus Hippias, încreţindu-şi faţa.

A subliniat cuvântul corect şi l-a scrutat pe Acterian prin smaraldul proptit în oasele orbitei. Dintr-un motiv pe care Iulianus şi Mallobaudes îl înţelegeau cât se poate de bine.

– Vom lua nişte precauţii vizavi de loc, bineînţeles. Trebuie să respecte nişte caracteristici speciale... Fiind iniţiat de confreria hermetică, s-a întors Acterian cu lentoare către Iulianus, cred că pricepi la ce mă refer!

Iulianus a înţeles aluzia krishnaitului. Nu trecuseră decât câteva zile de când Amphiaraos le dăduse o probă a capacităţilor sale, lovindu-i chiar aici, la Roma, în domeniul sobru al lui Hippias. ţinea bine minte, tot ce se petrecuse. A dat din cap, evitând să se gândească la ce făcuse bătrânul Eutherius cu ei şi cu cei din West Elephantina, cu Rustam inclusiv...

Numai un mărginit logic, aşa cum ştiau cu toţii că era Hippias, putea afirma că el unul bănuia că în spatele acestor întâmplări stranii se află „un set de aplicaţii ştiinţifice structurat într-un mod necunoscut de noi".

– Uite ce e! îi spusese Mallobaudes cu o seară în urmă. Cum adică, aplicaţii ştiinţifice? Ceva mai mult decât electricitatea, vrei să spui? Înţeleg, nu cunoaştem electricitatea din cauza lui... poate că asta a şi urmărit! Să ţină electricitatea pentru el. Dar nu uita că noi ştim ce se face cu electricitatea! N-are nici o legătură cu ce ni s-a întâmplat!

– Electricitatea e doar o poartă pentru alte aplicaţii... se încăpăţânase Hippias.

– Cum crezi! Mie mi se pare însă că toate întâmplările astea n-au legătură cu legile pe care le discută inginerii între ei,

conchisese Mallobaudes, cu tonul lui bine cunoscut în cercurile financiare din Genavia Castore Helvetia Subalpina. Tonul ăla scârbit, de ins care manipulează miliarde de minae.

Asta discutaseră cu o seară înainte. Acum însă, Hippias simula acceptarea principiilor cu care nu era de acord. Erau în criză de timp şi, cum se întâmplă în astfel de situaţii, chiar şi stoicii renunţau la principii pentru practică. Şi ce însemna, în definitiv, pragmatismul ăsta, pe care Hippias se prefăcuse că îl încasează cu dificultate? În primul rând, era vorba de un loc special ales, după criterii krishnaite şi hermetice, asta însemna pragmatismul în favoarea căruia Hippias renunţase la doctrina sa.

(adică cum: criterii hermetice şi krishnaite de alegere a unui loc? întrebase el scârbit)

Mai însemna pază dublă.

(ăsta era un lucru cu care fusese de acord.)

În final, pragmatismul ăsta despre care tot discutau impunea reţinerea prinsului într-un loc neutru.

(o chestie suficient de etică pentru Hippias, dacă n-ar fi ştiut ce poame sunt sectanţii hindu, după cum subliniase.)

– Izolat, nu? Insulat, ai zice tu, nu? a mai pus Hippias o întrebare despre locul ales pentru detenţia lui Amphiaraos.

– Da. Insulat! a întărit Acterian. Bătrânul trebuie blocat... Trebuie împiedicat să mai comunice...

– Este 1,30 dimineaţa, i-a întrerupt Mallobaudes. Să sperăm că până la miezul nopţii vom primi veşti bune din West Elephantina.

Veşti bune? Nici nu s-au uitat unii la alţii. Ştiau foarte bine că dau înţelesuri diferite acestei locuţiuni.

– Mda... Să prindem intrarea în Mileniul al III-lea cu veşti bune... a exclamat Hippias, străduindu-se, ca un stoic ce era, să vadă până unde merge ipocrizia.

Numai că Acterian era impasibil. Bine educat. Bine îndoctrinat de Krishna şi de sarongul portocaliu care îi cobora în falduri peste trup, contaminându-l cu...

– Nişte veşti bune ar fi preferabile, a confirmat. Comentatorii de la Potala au afirmat că a-l pierde acum pe Amphiaraos, a-i permite să intre liber în Mileniul următor, ar semnifica un

dezastru pentru noi toţi... Punditţii spun aşa: dacă nu punem mâna pe el, ar căpăta un avans atât de considerabil, încât ar fi necesare cel puţi şase decenii pentru a se întruni iar condiţiile de acum.

– Ştim şi noi foarte bine lucrul ăsta! a răspuns Iulianus sec.

XII

EPORNUS S-A DESCOTOROSIT de trupul inert al Asteriei cadavrul s-a scurs pe podea ca un sac gol. Negrul s-a răsucit să privească pe fereastră înspre Deirdre, care îi dăduse semnalul cu câteva secunde în urmă.

Dar în loggie nu se mai afla nimeni.

– Deirdre? a strigat el.

N-a primit nici un răspuns. A păşit peste corpul încovrigat al Asteriei şi s-a dus să privescă afară. A auzit mai întâi rumoarea care venea din strada Aventină. Din ce în ce mai multe glasuri se aglomerau jos, urcând cele opt etaje până la camera lui Epornus, amestecate cu tropăiturile cailor, cu pocnetele locomobilelor şi cu strigătele promoţionale: STICLE DE ANGKOR! STICLE DE ANGKOR PENTRU MILENIUL AL III-LEA! ÎNTÂMPINAŢI MILENIUL AL III-LEA CU STICLE DIN ONIX DE ANKOR!

Epornus s-a aplecat peste balustradă şi a văzut pe caldarâm corpul bizar contorsionat al secretarei. Poziţia ei răsucită i-a amintit de Asteria moartă în spatele său.

– Deirdre! a şoptit el, privind în gol.

– Ediţie specială! Ediţie specială! i-a văzut pe copiii care alergau cu căruţurile pline cu ziare Două zile până la schimbarea Mileniului! Ediţie specială cu două zile înainte de schimbarea Mileniului!

Două zile? Două zile? a căscat ochii şi s-a chiorît în calendarul de perete care făcea reclamă pantofilor BATAAN PENTRU ORICE FEL DE VREME PENTRU ORICE FEL DE OCAZIE PENTRU ORICE RELIEF.

De Idele lui Marte îl mai despărţeau două zile! A controlat ceasul cu apă. 10,45. Cu două zile înainte de Ide. Iar copiii continuau să răcnească:

– Ediţie specială! Ediţie specială!

Epornus a început brusc să se îmbrace. A golit sertarele de minae-le de aur şi s-a grăbit să ţâşnească pe culoar,

îndreptându-se spre camera lui Rufinus. S-a năpustit înăuntru, fără să mai bată la uşă.

– Ce dracuţ ai? s-a răstit Rufinus din faţa oglinzii. Îşi aranja faldurile pelerinei din catifea franconă şi îşi trecea degetele lungi prin părul ţepos. Spune repede! În câteva minute trebuie să mă întâlnesc cu Ogam!

– Cu Ogam trebuia să vă întâlniţi de ieri, stăpâne! a răspuns negrul precipitat şi i-a arătat ceasul cu apă, calendarul pe care camerista mutase cursorul cu o zi (când? când, oare?). Apoi, l-a făcut atent la strigătele ce se auzeau din stradă.

– Ediţie specială! Cu două zile înainte de schimbarea Mileniului! Ediţie specială cu două zile înainte de Ide!

Rufinus s-a încruntat şi a dat să iasă pe balcon. Epornus i s-a aşezat în faţă:

– Plecăm imediat, stăpâne!

S-a repezit la sertarele lui Rufinus, încărcându-şi mâinile cu minae-le de aur risipite printre haine şi hârtii.

Tata! şi-a spus Rufinus.

– În câteva minute, zona o să plesnească de legionari şi de agenţi! a spus Epornus în timp ce împacheta. Am ucis-o pe Asteria, aşa cum convenisem cu Deirdre. Dar, nu ştiu cum, Deirdre a murit şi ea... o fi alunecat din loggie, sau s-o fi împiedicat şi a zburat peste balustradă...

Tata! şi-a spus Rufinus. Dar, n-a zis decât:

– Eşti idiot? Cum naiba să zboare peste balustrada unei logii?

– Nu ştiu. Totul e bizar. Oricum, Deirdre e în mijlocul străzii. Zdrobită, înconjurată de o mulţime de oameni. Iar tipii ăştia curioşi de la legionarii urbani o să vină aici înainte să pot ascunde trupul Asteriei! Şi mai e şi figura asta cu ziua... cu ziua lipsă! a găsit negrul o formulare.

Rufinus s-a scărpinat în creştet şi şi-a ţuguiat buzele. Şi-a frecat colţurile gurii, ca de obicei, şi a scrâşnit:

– Splendid! Ia cât mai mulţi bani şi hai să ieşim în mă-sa de aici!

tata/

Şi-a scos cufărul de sub pat şi l-a golit cât ai clipi de scrisorile de credit. Şi-a umplut apoi buzunarele pelerinei cu minae din platină de Sofala şi a luat-o spre ieşire, din ce în ce mai roşu la faţă.

– Lasă restul şi hai s-o tăiem de-aici, n-auzi? i-a suflat

negrului în timp ce se strecura pe culoar Sunt înconjurat de nişte imbecili, asta e! Eram atât de aproape de Amphiaraos şi voi aţi dat cu butoiul de pământ!

Cum dracuţ să se fi scurs o zi? Cum naiba să se fi şters o zi, aşa, pur şi simplu? Ce naiba?... mai mult: îl pierduse şi pe Ogam, care i-l promisese pe Amphiaraos. O nebunie întreagă: o moartă în camera sclavului său; sclava-secretară, moartă şi ea, zdrobită de calarâm...

Trebuia s-o şteargă cât mai repede! Cum naiba să mai prezinţi garanţii de respectabilitate într-o astfel de situaţie?

ooh, tată!/ m-ai adus până aici şi acum mă laşi?/ m-ai adus atât de departe şi acum mă părăseşti?/

– Sunteţi nişte cretini! i-a mai suflat Rufinus sclavului, păşind grăbit prin holul hotelului.

– Nu cred că avem vreo vină, stăpâne... e ceva putred la mijloc... S-a dus dracului o zi! A dispărut aşa, în aer... ce vină avem? Ce vină avem noi? E ceva putred... repeta el ca un disc stricat.

Rufinus s-a oprit brusc în faţa uşii de la intrare, chiar sub inscripţia cu caractere DAYTONA de pe cristalul uşilor. HOTEL CARTHAGOS. L-a străpuns pe Epornus cu privirea:

– Putred e doar creierul tău!

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu se poarte brutal cu sclavul său. Nici el nu fusese tratat altfel de Amphiaraos pe vremea când era adolescent.

La 15 ani, se ducea la şcoala normală din Narbonna, alături de copiii sclavilor şi liberţilor de pe domeniul tatălui său. Într-o bună zi, inspectorul regional al şcolilor venise în clasa lor şi le dictase o complicată problemă de geometrie.

Nimeni nu fusese în stare s-o rezolve. E cât se poate de clar că asta a atras un perdaf general din partea profesorului, mult exagerat, având în vedere că inspectorul se prefăcea că ia notă de tot ce se întâmplă. Stând într-un colţ al clasei.

Rufinus sesizase însă că datele problemei impuneau o serie de cunoştinţe, net superioare faţă de ce li se predase la ore. Se ridicase în picioare, vehement încă de pe atunci. Avea aerul ăla neobrăzat, de individ care îşi petrece viaţa alături de plebei numai aşa, ca o probă temporară, ca un experiment în urma căruia ar fi vrut să-i deposedeze de ceva nedefinit.

– N-avem cum să rezolvăm problema, domnule! Încă nu ne-aţi predat teoremele trigonometrice pe care le-aţi înşirat pe tablă...

– Nu asta aşteptam de la tine, i-a retezat-o profesorul. Eu nu vă învăţ să rezolvaţi problemele pe care vi le-am predat deja! Eu trebuie să vă învăţ cum să căutaţi înainte! îl cita, aproximativ, pe Amphiaraos, care se amuza deseori să-l pună pe Rufinus în situaţii imposibile Eu speram că v-am învăţat să inventaţi probleme noi, pe care să nu ştiţi cum să le rezolvaţi... Eu credeam că v-am învăţat să creaţi probleme nemaivăzute, pe care să deduceţi apoi cum ar trebui rezolvate...

Inspectorul îşi trăsese ochelarii spre vârful nasului, privind pe deasupra lor la elevii nedumeriţi. ţinea un stil în mână, gata să le noteze reacţiile.

– Dar este absurd, domnule profesor! Cum să inventăm probleme?

Toată povestea asta îl luase pe Rufinus pe nepregătite. Ca orice şoc pe care i-l administra Amphiaraos. Tatăl lui care se comporta ca şi cum toată lumea era un creuzet special construit pentru fiul său. O zonă de foc în care îl lansase de mic.

– Aşa bine, Rufinus Eutherius! subliniase profesorul, privind cu înţeles la inspector Şi te rog să nu mai comentezi! Aceasta a fost dorinţa tatălui tău. Să înveţi în clasa mea, după preceptele mele, cu copii din toate păturile sociale! De ce crezi că tocmai tu înveţi alături de copii atât de... atât de diverşi, şi nu te afli într-o clasă specială, cu colegi bogaţi?

Un nou schimb de priviri cu inspectorul, peste capul lui Rufinus.

Atunci a aflat el că Amphiaraos l-a angajat pe profesor, trecând peste regulamentele şcolare. Niciodată nu înţelesese de ce învaţă în aceeaşi clasă cu copii de sclavi, de liberţi şi de negustori... Nici un alt copil de familie bună nu mai fusese aruncat alături de nespălaţi, de băieţi care îşi trăgeau nasul în loc să-l sufle în batistă; nimeni nu-şi mai petrecea timpul cu băieţi care scuipau şi înjurau cât era ziua de lungă, cu fete care se legănau pe şolduri de la 11 ani şi care vorbeau cu „fă“...

Seara, discutase cu Amphiaraos despre întâmplare.

– Ai avut dreptate, a început tatăl său. Regula jocului era să vi se dea o problemă pe care s-o puteţi rezolva...

– Îl dai afară? Îl dai afară, atunci? se enervase Rufinus care

nu putea uita aerul scârbit cu care profesorul îl pusese la punct. În faţa unor copii de condiţie proastă, care exultau pe sub bănci că un Eutherius este pus cu botul pe labe. El pe jumătate moştenitor al conturilor şi domeniilor care, treptat, erau impregnate cu numele de Rufinus Eutherius.

– Cum să-l dau afară? s-a mirat Amphiaraos, uimindu-şi de tot fiul. Eu l-am angajat. Special. Ca să te pună în astfel de situaţii. Pentru că, într-un fel, şi el a avut dreptate. Şi el, şi inspectorul. Chiar dacă v-au dat o problemă pe care nu puteaţi s-o rezolvaţi.

Rufinus s-a încruntat şi a înghiţit în sec:

– Păi... nu spuneai că eu am avut dreptate?

– Ba da. Şi, tocmai de asta e bine ce s-a întâmplat azi. Mă bucur că tu şi colegii tăi aţi trăit atât de devreme o astfel de întâmplare! a exclamat Amphiaraos şi a izbucnit într-un râs vesel, micşorând ochii.

– O astfel de întâmplare?...

– Da. O să vezi mai încolo. Lucrurile stau aproape numai aşa. Totul e numai ciocnire între tipi care, şi unii şi alţii, au dreptate. Afaceri şi războaie, căsnicii şi... hmm! unele legături periculoase... înţelegi?

Rufinus a simţit cum ochii i se umezesc şi şi-a strâns pumnii:

– Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Prima dată, ai zis că am avut dreptate şi că el a greşit. De ce nu-l pedepsiţi?

– Toată lumea are dreptate! i-a răspuns Amphiaraos şi şi-a frecat cu degetele colţurile gurii. Mereu, toată lumea are dreptate. Numai că unii ştiu cum să-şi impună dreptatea! Asta e vina ta de azi. Nu mă interesează că n-ai ştiut să rezolvi o prăpădită de problemă de geometrie... Mă doare însă că n-ai ştiut să-ţi impui punctul de vedere. Aş fi vrut să fii deja în stare să-ţi impui dreptatea! a făcut o pauză şi şi-a frecat iarăşi colţurile buzelor cu inelarul şi degetul gros de la mâna dreaptă Ai fost înfrânt, azi, Rufinus! Prima ta înfrângere. Şi trebuie să plăteşti pentru ea.

A doua zi, Amphiaraos l-a trimis pe Rufinus la şcoală în haine rupte, stârnind râsul colegilor săi care-şi trăgeau nasul, scuipau, înjurau şi vorbeau cu „fă“.

Asta, ca să se ştie ce se petrecea cu cei înfrânţi, se justificase tatăl său...

Aşa că, Rufinus îşi putea permite acum să-l zguduie bine de tot pe Epornus. Ba chiar se considera îndreptăţit s-o facă, câtă vreme se târâse cot la cot prin mocirlă cu tipi ca el.

– Putred e doar creierul tău! i-a mai spus o dată şi s-a răsucit să iasă din recepţia hotelului Carthagos. A rămas blocat pentru o clipă. Ceasul. Ceasul de deasupra recepţiei. Arăta şi el că mai rămăseseră doar două zile până la Idele lui Marte.

Au ieşit în stradă. S-au înghesuit în mulţimea de curioşi de pe strada Aventină, împingându-se spre cadavrul zdrobit al Deirdrei.

– A căzut de la a opta loggie! arătau unii.

– Cred că era beată-cui! Se bălăngănea în apropierea balustradei ca o curcă scoasă dintr-o căldare cu vin.

– Nu, nu! Era singură, acolo sus. N-a împins-o nimeni!

– Beată, domţle, nuţnţelegi?

Un grup de legionari urbani, în uniforme azurii tivite cu violet, şi-a făcut loc prin aglomeraţie:

– Bun! Bun! Bun! Cine a văzut ce s-a întâmplat?

Rufinus l-a apucat de cot pe Epornus şi a clipit des:

– Hai de-aici! Ăştia o s-ajungă în camera ta în mai puţin de un minut.

Negrul a dat din cap, mişcându-şi repede buzele. Fără să spună nimic. Frica. Ochii lui căscaţi. Două pete amuzant de albe, lucioase, pe chipul său negru.

S-au lăsat purtaţi de mişcarea anarhică a curioşilor, care îi îndepărta de grupul legionarilor urbani. Au ajuns în drptul unor aurigi înalte, s-au strecurat printre ele, după care au luat-o pe o stradelă care ducea spre Piaţa Scaevola, trecând prin faţa unui depou de locomobile urbane, cu pereţii exteriori din traverse verticale de cale ferată.

Pe măsură ce larma curioşilor se estompa în spatele lor, vântul s-a schimbat brusc. Bătea în pale scurte şi reci dinspre Marea-Ocean, aducând cu el mirosul sărat, amestecat cu cel de alge putrede.

– Se înteţeşte ninsoarea! a comentat Rufinus, calm. S-a uitat de-a lungul străzii şi a ochit o tavernă afundată sub o pancartă uriaşă care făcea reclamă ciorapilor de mătase de Taipei.

COAPSE LUNGI! GLEZNE FINE! NU EXISTĂ FEMEI CU PICIOARE URÂTE ÎN CIORAPI TAIPEI!

XIII

SOSHANNA. Care spunea că de la 40 de ani încolo merita să arunci găleata. Soshanna care îl...

Epornus se apropiase de masă, privind iscoditor dintr-o parte în alta.

– Ce-ai făcut? Ai dat de tipul ăla care ne poate ajuta?

Negrul a aprobat din cap şi a făcut un semn spre uşa deschisă a tavernei:

– Wu Chen! Hai!

S-a auzit mai întâi un râgâit. Apoi, în cadrul uşii şi-a făcut apariţia un chinez mătăhălos care mesteca bucăţi de carne uscată.

– Augurii! a spus ironic Wu Chen, cu ochii sclipitori, pierduţi în masa de piftie tremurândă care era faţa lui.

Rufinus l-a privit scurt şi a intrat direct în subiect, după cum îi obişnuise pe toţi cei cu care făcea afaceri.

– Epornus mi-a spus că de la tine putem afla orice fel de informaţie despre locuitorii oraşului. Am nevoie să dau de Amphiaraos Eutherius.

Chinezul a căscat plictisit, strâmbându-şi buzele într-o grimasă gelatinoasă.

– Îmi pare rău, prietene! Despre asta ştiu tot atât de mult cât imbecilul cel mai beat din localul ăsta. Toţi ştim că Amphiaraos e pe undeva prin jurul nostru... dar nimeni nu ştie unde anume se află el.

Rufinus a rămas stană de piatră. A făcut semn lui Epornus, care s-a repezit la barman şi a comandat o sticlă cu vin acrişor de Rhenus.

– Dar nu întreţine cu nimeni afaceri? Nu mănâncă nicăieri? Nu se aprovizionează de niciunde? Nu trimite, nu primeşte corespondenţă? a sugerat Rufinus cu voce tărăgănată.

– ... şi trebuie să încheie şi tranzacţii la Bursă, nu? Toată lumea ştie că el dă cele mai teribile lovituri! Cu toate astea, în toată West Elephantina nu există nici un ins capabil să-ţi spună cum arată Amphiaraos Eutherius! Băncile primesc ordine de plată de la el, sconturi, şi aşa mai departe... de fapt, toate afacerile acestui oraş au legătură cu el, într-un fel sau altul! Tipul e peste tot...

– ... dar n-am cum să dau de el, este? a încheiat Rufinus

fraza în locul lui Wu Chen.

– Mda. Asta vroiam să-ţi spun! a plescăit chinezul. Dar nu e nevoie să faci pe şmecherul cu mine, din cauza asta!

– Splendid! a remarcat Rufinus şi a făcut o mină scârbită. A sorbit din vin, bâţâindu-şi capul, nervos. A privit de jur-împrejur, prin fumul de ţigară. Taverna era gălăgioasă, oamenii chirăiau, mirosul de cânepă de Taurus şi de parfum ieftin impregna fiecare stâlp de lemn, fiecare zid.

– Totuşi, trebuie să comunice rapid cu Bursa, nu? E nevoie de o reacţie rapidă pentru a face tranzacţiile! Rufinus s-a uitat în ochii chinezului. Eh, cum face Amphiaraos chestia asta?

– Numai prin oameni de încredere, venerabile! a explicat obezul, zâmbind ca o broască. Ştii, eu am mai încercat o dată să dau de bătrân. Am mituit o grămadă de operatori de comunicaţii pentru treaba asta. De la cymbalofoane şi de la luxofori, dar n-am obţinut nimic serios! M-am băgat peste agenţii de bursă... n-am aflat decât că tipul lucrează prin curieri privaţi pe care îi trimite în complexul Bursei cu comenzile de tranzacţie! Agenţii recepţionează ordinele şi operează afacerile... Însă n-am reuşit să aflu cum face să-şi culeagă informaţiile vehiculate în Bursă. Căci, deşi trimite o grămadă de curieri în complex, nici unul nu porneşte înapoi la Amphiaraos cu noile informaţii.

Rufinus dădea mecanic din cap. Wu Chen ştia câte ceva, dar nu asta era ce dorea el. Cum să dea de Amphiaraos pornind doar de la atât?

Oricum, era o pistă pe care merita să mai pedaleze.

– Nu vrei să guşti nimic? a întrebat Epornus deodată, fără legătură. Chinezul şi-a lăbărţat faţa într-un surâs adipos:

– Mă cunoşti bine, prietene! Aş gusta ceva stomac de cimpanzeu! Tipii din localul ăsta sunt nişte specialişti...

Rufinus a pufnit în râs şi a făcut semn lui Epornus să comande mâncarea:

– Sper că stomacul de cimpanzeu merge cu vinul de Rhenus pe care tocmai l-am comandat! s-a uitat el cu coada ochiului la Wu Chen.

– Stomacul de cimpanzeu merge şi cu urină fermentată, dacă vrei să ştii! a hohotit chinezul.

Rufinus s-a înveselit şi a privit după Epornus care se aplecase peste tejghea, vorbind cu unul dintre ospătari. Pentru tânărul Eutherius însă, sclavul se afla într-o realitate secundă.

De fapt, se întreba: „Cum dracuţ îşi obţine Amphiaraos informaţiile din clădirea Bursei?“ Se întreba asta, în timp ce unul dintre clienţi dădea la maximum gramofonul. Congas şi castanhas ritmate de sythare din Noua Atlantă de Sud. Carold de Santaana. Dar, Rufinus stabilise odată pentru totdeauna că era bătrân. Un bătrân care n-are nevoie de muzică, mai ales când timpul îi zboară din mână.

– Poate că are nişte oameni în complex! a riscat Rufinus o explicaţie. Poate că ăia îl anunţă imediat de modificările cursurilor.

Obezul a clătinat din cap:

– Cum? Am urmărit telecomunicaţiile! Nimic! Am urmărit ieşirile diverşilor tipi din complex. Nimic! Parcă ar fi magie!

– Dar curierii care vin la Bursă? Ei cum intră în contact cu bătrânul? Pe ei nu i-ai urmărit? s-a interesat Rufinus.

Wu Chen s-a aşezat mai bine în scaun şi şi-a sprijinit coatele de masă, scotocind cu ochii săi unsuroşi în figura lui Rufinus.

– Aşa deci, a început chinezul. Curierii lui Amphiaraos au un program special. Sunt angajaţi prin interpuşi să stea acasă între anumite ore. Dacă primesc vreun mesaj, prin luxofor sau cymbalofon, pornesc imediat spre complexul Bursei. De obicei, lui Eutherius nu-i sunt necesare mai mult de şapte-opt minute pentru a face să parvină un mesaj la Bursă! Şi asta, drept răspuns la o modificare de curs... Nimeni n-a reuşit să-şi dea seama cum mă-sa comunică el atât de repede! a pufnit Wu Chen, preocupat. Apoi, realizând că vorbise urât despre ascendenţii lui Rufinus, a bâiguit o scuză, deşi nu era obişnuit să-şi ceară scuze: Iertaţi-mă, domnule! Dar asta e realitatea. Tatăl dumneavoastră ne suceşte pe toţi, aşa cum vrea el. Dţaia m-am enervat şi am vorbit necuviincios.

Rufinus a strâmbat din nas. Chelnerul apăruse cu mâncarea aburindă. L-au aşteptat să pună tăvile pe masă, să toarne vinul de Rhenus în cupe, după care, Rufinus a repetat:

– Şapte-opt minute... În şapte-opt minute, tata primeşte informaţia de la Bursă şi dă un răspuns adecvat... Trebuie să locuiască pe undeva prin apropierea complexului!

– Am făcut nişte calcule, plecând de la timpul necesar parcurgerii drumului dintre complex şi locul prezumtiv în care s-ar afla casa lui Eutherius. Cum să spun... am făcut o hartă a perimetrului Bursei. Am calculat viteza medie a curierilor şi am

trasat linii pe străzi, pornind de la complexul Bursei...

– Poftim? a zâmbit Rufinus. O gândire surprinzător de corectă...

– Poftim? l-a imitat Wu Chen, devenind brusc serios. Dar ce credeai? Ca să trăieşti în West Elephantina, trebuie să gândeşti totdeauna surprinzător de corect. Aşa a reluat el am trasat linii deci, pe toate străzile care pleacă de la complexul Bursei. Înţelegeţi? Distanţele pe care le poate parcurge un curier în şapte-opt minute... Ei, şi într-un perimetru corespunzător celor opt minute de deplasare, se află 14 553 de locuinţe închiriabile. Plus 810 proprietăţi particulare.

– Câte?! a exclamat Rufinus, înecându-se cu vin. În timp ce Epornus se repezea să-l şteargă cu un prosop, Wu Chen a continuat, imperturbabil:

– E cea mai aglomerată zonă a West Elephantinei. E practic imposibil să ai un control asupra rezidenţilor, a conchis el.

Rufinus s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Se uita, rătăcit, prin tavernă. Emigranţi din toate colţurile Imperiului, jerpeliţi şi beţi, comentau ponturile pe care şi le puteau vinde unii altora. Discutau despre afacerile care se făceau în Noua Atlantă. Mine de aur şi de argint, bitum şi asfalt, câmpuri diamantifere, tutun şi arbori de latex...

– Înţeleg că Bursa e înţesată de oameni de-ai tăi... a reflectat Rufinus cu voce tare.

– Tot oraşul e înţesat cu oamenii mei! a declarat grăsanul, zâmbind larg. Ochii i se cufundaseră de tot în faţa lucioasă, în timp ce se uita satisfăcut la cei doi comeseni. Ia uite de ce sunt în stare, părea să le zică.

Figura lui Rufinus a înflorit într-un surâs. Învăţase să se folosească de oameni ca Wu Chen. Nu degeaba insistase Amphiaraos atât de mult asupra educaţiei sale. Cu două puncte de sprijin, puteai face orice din tipii ca Wu Chen. Cu bani şi cu linguşirea orgoliului lor de indivizi pragmatici ai junglei stradale.

Era o chestie la care Rufinus se pricepea de minune. Chinezul nu era Soshanna. El nu-şi imagina că are de-a face cu un boşorog de 34 de ani. În faţa lui Wu, Rufinus era solvabil din toate punctele de vedere.

– Înseamnă că avem o singură posibilitate de a-l depista pe Amphiaraos, a spus Rufinus, aplecându-se peste chinez. Inventăm o afacere la Bursă... cu ajutorul oamenilor tăi de

acolo...

Îi vorbea în şoaptă, obligându-l pe Wu Chen să-şi plece urechea, întinzându-se peste masă, cât era de gras.

– Cum adică, să inventăm o afacere? Ochii piezişi ai chinezului deveniseră rotunzi de mirare.

– Bineînţeles! Să inventăm o afacere. Oamenii tăi vor impune nişte preţuri care vor varia foarte rapid, într-o afacere în care vom constata că bătrânul este interesat. Îl vom obliga la comunicări numeroase, ca să stăpânească afacerea. Câţi curieri poate el să trimită fără să săvârşească greşeli? Obligatoriu, va trimite unii care nu fac parte din echipele sale obişnuite. Noi nu vom avea de făcut decât să-i descoasem asupra modului de recrutare şi o să remontăm filiera. Curierii sunt firul care o să ne ducă la Amphiaraos, a explicat Rufinus.

– Să-i descoasem? Pe curieri? Wu Chen şi-a fluturat palmele într-o parte şi în alta, neîncrezător. Nimeni n-a descusut vreodată vreun curier. Şi în plus, ei primesc de regulă mesajele la agenţia care îi angajează. Prin cymbalofon sau prin luxofor. Agenţia îi contactează apoi la domiciliu... De unde să ştie ei cine şi de unde, îi trimite?

Rufinus a ţocăit nerăbdător:

– Ai spus că ai oameni peste tot. Inclusiv la agenţiile curierilor, nu-i aşa?

– Da... a răspuns Wu Chen, ezitant. Pot să mă infiltrez şi în agenţii...

– Câte mesaje poate prelua o agenţie într-un iureş nebunesc de tranzacţii? Mai ales dacă tranzacţiile au loc chiar la Idele lui Marte, când multă lume o să-şi ia liber? Agenţiile vor trebui să-i cam ia cu japca pe curieri, direct de la casele lor. este?

– Mda... aşa se procedează când apar urgenţe... a admis chinezul, uluit.

– Numai că oamenii tăi vor fi peste tot. Interceptând toate mesajele. Poţi să faci asta, nu?

Wu Chen a dat din cap, cu gura căscată, zgâindu-se la Rufinus care mustăcea, amuzat.

– Prietene... ai înnebunit! Praf facem Bursa! O să intre toţi în jocul ăsta! Aşa ceva nu se poate! a stabilit obezul. Rămăsese cu furculiţa suspendată deasupra farfuriei aburinde.

– Ţi se răceşte mâncarea, Wu Chen! l-a făcut Rufinus atent, cu un gest scurt al bărbiei. Automat, chinezul a început să

înfulece, ca şi cum ar fi fost obligat s-o facă, privind mai departe, cu ochii măriţi, la Eutherius.

– Nu se poate! a spus el cu gura plină. Se duce Bursa de râpă.

– Ba se poate! Dacă restul de active va fi cumpărat şi negociat tot de oameni de-ai noştri. Fictiv, bineînţeles! Practic, doar noi şi Amphiaraos vom avea legătură cu afacerea asta pe care o vom inventa.

– N-are a face! Şi ştii foarte bine lucrul ăsta, nu căuta să mă îmbrobodeşti! Preţurile or s-o ia razna... Wu Chen era din ce în ce mai speriat şi îmbuca grăbit, înghiţind pe nemestecate, în ritmul accelerat al sytharului lui Santaana care zdrobea membranele gramofonului, amplificat în cutiile metalice de rezonanţă.

– Mmmh... nu-ţi face probleme! Îşi vor reveni în scurt timp! l-a încurajat Rufinus. Am mai făcut de câteva ori chestia asta, în Acquitania. La Narbonna şi la Pictavi. Vreau să spun că mă pricep puţin la lucrurile astea!

Rufinus se ridicase în picioare şi îl examina pe chinezul care, buimac, mesteca mai departe. Tam-tam-urile şi congas-urile s-au revărsat într-un torent bubuitor, iar Wu Chen s-a înecat cu mâncarea.

– Nu se poate... îmi pun tot oraşul în cap! a suflat el, tuşind.

– Dacă dăm peste Amphiaraos, oraşul ăsta de provincie te va ovaţiona în mai puţin de o săptămână. Numele tău va fi în toate ziarele şi curvele se vor lăuda că au trecut prin patul tău, mă înţelegi?

– Curvele? a izbucnit Wu Chen în râs. Dar toată lumea ştie că nu-mi plac femeile! Eu...

– Ai să vezi că o să afli despre tine că-ţi plac şi femeile şi bărbaţii! Mai ales, după ce o grămadă din banii mei va ateriza în buzunarele tale. Vei intra în lumea mare, Wu Chen! Celebru şi cu bani! N-o să mai trebuiască să-i mituieşti tu pe cei din administraţie, ca să fii lăsat în pace! Se vor îmbulzi ei să te mituiască pe tine!

Ochii chinezului au sclipit pentru scurt timp. Apoi a întrebat, neîncrezător:

– Şi dacă spulberăm Bursa?

Rufinus s-a întins peste masă şi l-a apucat de mână.

– Vei fi celebru şi bogat, Wu Chen! Ce-ţi pasă dacă se

spulberă Bursa? Ce contează nişte preţuri bulversate pentru câteva zile? Dacă ştii să joci, vei primi răsplata cea mare! Aia după care umblaţi cu toţii cu ochii scoşi!

Tânărul Eutherius i-a făcut un semn scurt lui Epornus care a scos din buzunar câteva minae de aur. Rarităţi ceyloneze pentru Noua Atlantă...

– Un aconto! a spus Rufinus.

Continuând să mestece, grăsanul a luat aurul în mână, cântărindu-l. Putea obţine oricând un preţ bun pe el. Şi asta acum, fără să facă altceva decât să spună „da“.

– Şi dacă nu ţine mişcarea? s-a mai interesat el.

– Dacă mişcarea nu ţine, o să rămâi un caraghios care umblă în West Elephantina după potcoave de cai morţi. Cum ai făcut şi până acum.

Rufinus i-a făcut din nou semn lui Epornus, care a scos din faldurile togii un pachet voluminos şi greu.

– Astea sunt ca să ne găseşti o ascunzătoare în oraş, a explicat nubianul.

– Poţi să nu fii de acord, Wu Chen, a mai spus Rufinus, frecându-şi colţurile gurii cu degetele. S-ar putea ca oferta mea să nu te intereseze!

Chinezul a scuturat din cap, ca şi cum şi-ar fi revenit după o lovitură puternică.

– Deci? l-a întrebat şi Epornus.

Wu Chen a dat farfuria la o parte şi a rostit apăsat:

– West Elephantina merită un circ ca ăsta! O să închiriez de pe acum o linie de luxofor în incinta Bursei! Va trebui să comunicăm rapid cu oamenii noştri de afară! Când ai de gând să dai foc bombei?

– La Idele lui Marte! În ultima zi a Mileniului! a zâmbit Rufinus subtil şi a întins mâna spre Wu Chen, care dădea mereu din cap, mestecând în gol. Păstrând ritmul Afro al melodiei care nu se mai auzea din gramofon de câteva secunde bune.

XIV

AURIGA KRISHNAIŢILOR s-a oprit în faţa AQUILEI CINAERAEA. Rassul s-a dat jos şi a aruncat o privire înăuntru.

– Perfect! Mwana e tot aici. Cu Hsing I. Puicuţa... a spus el, amuzat, ocupanţilor aurigii.

– Coboară, Aelia! s-a auzit dinăuntru vocea lui Sapor. A scos capul pe fereastră şi s-a uitat la Rassul. Eu nu prea mă pricep la chestiile astea... crezi că cinci ore îi sunt suficiente Aeliei?

Rassul a izbucnit într-un râs zgomotos:

– Mda! Bursa se deschide peste cinci ore, într-adevăr! Suntem în mâinile ei! a comentat, apucând-o pe Aelia de braţ. Tu ai grijă de Rustam, Sapor! De Mwana ne ocupăm noi! a încheiat, înclinându-se în faţa coreligionarului. Cu mâinile împreunate în faţa pieptului. Şifonând sarongul portocaliu.

Sapor a privit plictisit peste clădirile încărcate cu ornamente grele, care anunţau că până la schimbarea Mileniului nu mai rămăseseră decât 21 de ore.

– Totdeauna mi-am imaginat că voi petrece în linişte ziua asta. Făcând bilanţuri... filozofie subtilă, pricepi? a remarcat el obosit.

– În cazul ăsta, tot e bine că ai obţinut de la şef să-l iei tu în antrepriză pe Rustam şi să mă laşi pe mine cu Mwana... N-aş putea spune că-mi displace schimbul! a râs Rassul vulgar.

– Asta-mi mai lipsea! Să dau roată unei dezaxate în ultima zi a Mileniului!

Sapor a făcut un semn vizitiului care a pornit auriga, derapând pentru câteva clipe. Dar caii şi-au înfipt potcoavele cu colţari în polei şi au clintit vehiculul. Au dispărut printre burţile moi ale ninsorii. Roţile sunau înfundat pe stratul moale de zăpadă, sfârâind uşor în scântei albăstrui care reflectau lumina felinarelor. Braţul înfăşat în cutele portocalii flutura pe geamul deschis, dizolvându-se în cortinele de fulgi.

cât naiba o să facă până în carltonia boulevard?/ nu mai mult de 15 minute/ să-l păcălească pe rustam/ o mână întinsă de fraţii krishnaiţi/ dumnezeu e în toate/ frăţia/

Prostii! a zâmbit Rassul în sinea lui şi a privit-o pe frizona înaltă, solidă, înfăşată în sarong. Cheală. Ca toţi coreligionarii ei krishnaiţi. Cu un tatuaj înfăţişându-l pe Shiva Distrugătorul, pe obraz. Verde şi roşu, îşi întindea cele opt braţe de la bărbie până la tâmpla dreaptă.

– Să intrăm! Să ne ocupăm, fiecare, de ce ne pricepem cel mai bine! i-a făcut el cu ochiul Aeliei.

Ştia că Mwanei îi vor luci ochii la vederea acestui sex ambulant care era frizona. În plus, spera că Aelia va fi în stare s-o domesticească de tot pe agenta de bursă în răstimpul care

mai rămăsese până la deschiderea operaţiunilor.

În definitiv, la altceva nici nu mai aveau cum să spere. Evenimentele erau deja lansate. Sorţii vor arăta dacă făcuseră un plan bun.

– Ai cânepa noastră la tine, sper! s-a mai asigurat Rassul înainte de a intra în local. AQUILA CINAERAEA în caractere gotice turcoaz.

Aelia a părut că strănută uşor şi a scos din sarong două tablete negre, de forma unor minae egiptene.

– Sunt suficiente? a întrebat.

– În regulă, a aprobat Rassul. Bineînţeles că sunt suficiente! Am nevoie de o Mwana cu creierul funcţional în cursul tranzacţiilor... nu-mi trebuie o minte dizolvată!

– Mda. Nu ne trebuie o minte dizolvată, a aprobat Aelia.

Gălăgia din local scăzuse simţitor în ultima oră şi jumătate. Trupa de muzicanţi se lansase în interpretarea unor piese lascive. Cymbalele şi xylofoanele se auzeau lemnos, insistent, umplând încăperile tavernei. Nimeni nu mai dansa, deşi, în mod normal, ritmul insidios ar fi adus o grămadă de inşi pe ring.

Se refugiaseră cu toţii pe canapelele lipite de pereţii din bârne negre. Togi amestecate cu djellabale, pelerine chinezeşti viu colorate şi sari-uri hindu, pantaloni franconi haine răstignite pe jos, desfăcute obscen, făcute sul printre blănurile pătate de cameleopard. Lămpile care răspândeau o lumină parfumată, galbenă.

Şi mirosul. Cânepă, pulberi orientale, ierburi numidiene.

– O să guste... o să guste... a zâmbit Aelia, respirând adânc.

– Gustă orice. La ora asta, Mwana a dat pe gât şi câteva degetare cu praf de Tibet. Plus cânepa de Taurus cu care a semnat deschiderea.

Aelia a scuturat din cap.

– Păi, dacă-i mai dau şi eu cânepa noastră, negresa asta o să cânte pe mai multe voci în timpul tranzacţiilor. O să încurce toate cifrele de la Bursă.

– În nici un caz. Dimineaţa, înainte să plece la complex, îşi dă de fiecare dată un brânci cu pastă somaleză. Pricepi?

– Pricep că în câteva luni Mwana asta o să zacă cu burta umflată pe trotuar. Asta pricep.

– Ce-ţi pasă? De poimâine, Mwana nu va mai fi decât o

poveste despre o agentă de Bursă. Ce-ţi pasă cum o să crape? a întrebat Rassul, scârbit. S-a îndreptat spre cea mai apropiată bancă Uite-o!

Mwana stătea cu ochii pe jumătate închişi sub trupul galben al lui Hsing I care, obosită şi ea, îşi mai trecea din când în când mâinile peste pielea închisă la culoare. Rassul s-a aplecat spre agenta de bursă, şoptindu-i:

– N-ai dori acum o fată care gungureşte Hare Krishna? Una pe potriva dimensiunilor tale?

Mwana a întors capul cu lentoare şi a privit spre cei doi. A întins braţul drept, ca un orb care nu-şi găseşte drumul, şi l-a insinuat pe sub faldurile sarongului frizonei. Apoi, a zvâcnit brusc, alunecându-şi mâna şi mai mult pe sub materialul portocaliu.

Zâmbea:

– O carne simpatică, a răsuflat ea spre Rassul. S-a întors către Hsing I: Tu nu mai pleci odată, păpuşă?

Chinezoaica s-a strâmbat de furie şi s-a repezit cu dinţii în umărul negru. Mwana s-a încordat toată şi a plonjat mâna rămasă liberă în părul lui Hsing I, zgâlţâindu-i capul în toate părţile.

Aelia a pufnit în râs şi s-a aplecat spre canapea. A săltat între braţe trupul micuţ al chinezoaicei şi s-a răsucit uşor într-o parte, lăsând-o să cadă pe pardoseală.

– Dispari! i-a spus cu un aer plictisit, privind apoi din nou la Mwana, galeş.

– Hare Rama! a exclamat, amuzată, agenta de bursă. Cât să fie ceasul?

Rassul s-a uitat la clepsidra de pe cea mai apropiată masă.

– Trei şi cinci.

– Mda... înseamnă că mergem la mine acasă. Avem timp suficient. Numai că, dimineaţă o să trebuiască să mă schimb înainte să plec la Bursă.

Mwana s-a ridicat cu greutate de pe canapea. Şi-a tras pe ea pelerina roşie, specifică brokerilor. Modelul pe care îl cunoştea foarte bine orice ins care intra într-o Bursă. Cel folosit peste tot, ca o pestă a uniformelor ce girau conturi de la Roma la Singidunum, de la Luteţia la Luxor, de la Athena la Invernia...

Rassul a ajutat-o să se îmbrace, privind cu coada ochiului la Aelia, care zâmbea bizar.

– Să te sprijin? s-a apropiat Aelia de negresă. Cu un aer îndatoritor.

Mwana a făcut un semn obosit cu mâna. Nu. Nu era nevoie de ajutorul krishnaitei. Se putea descurca şi singură. Deşi era beată de tot, după cum dedusese frizona. Cânepă de Taurus, vin vechi de Kritias şi pulbere de Tibet. La ce dracuţ te mai puteai aştepta după amestecul ăsta?

Mwana stătea îndoită de mijloc, abia reuşind să-şi prindă centura neagră pe care şi-a încins-o peste talie. Sânii grei îi atârnau, tonici, printre reverele lucioase ale uniformei.

doi pepeni daţi cu catran/ de ce doar cu femeile?/ ce aveau ele şi n-aveau ei?/ bărbaţii?/

Unul dintre ospătari s-a apropiat de agenta de bursă:

– Nu mai staţi, domnişoară Dagbert?

– Nu, dragul meu Flavinius. Se apropie ultima partidă comercială a Mileniului. Vreau să fiu cât mai proaspătă, ca să zic aşa. Iar o soră krishnaită e lucrul cel mai bun pentru remontare! a hohotit Mwana, gros.

– Ies să opresc o aurigă! a spus Rassul când Mwana a terminat să se îmbrace. S-a întors spre uşa tavernei şi a luat-o agale, înaintea celor două femei. Agenta de bursă o îmbrăţişase pe după umeri pe frizona rasă în cap şi s-au îndreptat şi ele spre ieşire. Paşii nesiguri ai negresei.

– Ai să plângi, Mwana! Ai să regreţi că m-ai lăsat aici... s-a auzit vocea lui Hsing I printre sunetele elastice ale unui solo de marimba. Agenta de bursă s-a întors brusc cu faţa la chinezoaica buimacă, urmărind-o cu curiozitate cum patina pe podea. Ameţită. Băgase şi ea de toate pe gură în noaptea aia şi nu era în stare să se scoale de jos.

– Hare Krishna, Hare Hare! a spus Mwana, râzând spart. După care, imitând un gest masculin consacrat, a plesnit-o pe Aelia peste fund.

Din stradă, cymbalele se auzeau înfundat, insistent. Aerul dospea de pudra albă a zăpezii. Ascuţit, ca un cuţit de oţel. Un locomobil pufnea, scoţând aburi, la intersecţia viei Ulpia cu Calle Venedig. Reflectând în tabla lucioasă firmele vopsite luminiscent pe faţade. DORRIANA CIGARS.

– Marea-Ocean! a întins Rassul mâna spre port, de unde se rostogoleau palele de aer gheţos. În spatele lui, Mwana o

cuprinsese în braţe pe frizonă şi îi mângâia ţeasta lucioasă şi rotundă ca o bilă de popice. O săruta clătitându-se, frământându-i carnea prin sarongul portocaliu care abia foşnea.

O aurigă a oprit în dreptul lor, spulberând o jerbă de zăpadă.

– Va fi o zi bună pentru tranzacţii, a lansat Mwana spre Rassul, adulmecând aerul.

– Da? s-a prefăcut el interesat. De unde naiba ştii?

– Ninsoarea! a făcut ea un gest larg, gata să cadă pe poleiul care tapisa trotuarul. De câte ori ninge, oamenii sunt tentaţi să stocheze şi să cumpere cât mai mult... Un reflex al perioadelor petrecute prin peşteri. Probabil...

ca şi cum n-ar fi fost convinsă de ce zicea/ cânepa şi pulberea de tibet/

– Crezi? a întrebat-o Rassul, cu o mină bizară. De parcă...

Dar Mwana nu mai era atentă la Rassul. Glisa uşor către aurigă. Reflectând în pelerină lumina felinarelor cu gaz aerian.

– Să plecăm! a zis.

A ajutat-o pe Aelia să urce şi să se aşeze confortabil pe pernele moi.

– La ce oră vă iau? a întrebat Rassul.

– Vino pe la optopt jumateţ, Rassul! Altfel, nu-şţ dacă sunt în stare să mă târăsc până la Bursă... s-a mai auzit vocea Mwanei.

Auriga a pornit pe străzile iluminate ale West Elephantinei. Printre chiotele chefliiilor din Cartierul Central. Chiotele şi cymbalofoanele amplificate în cutiile de metal.

– Bineînţeles că am să vin, a murmurat Rassul în spatele aurigii şi a făcut stânga împrejur. Fii sigură că am să vin!

XV

LANSAŢI PE URMELE LUI ca nişte hăitaşi de rasă. Îi adulmecau semnele răspândite prin Imperiu. Conturi. Mărfuri. Minae. Guvernatori dirijaţi din umbră. Erau pe urmele sale, iar Amphiaraos îi vizualiza bine pe toţi.

În primul rând: Rufinus. Avea de gând să declanşeze o operaţiune fictivă la Bursă. Să-l atragă într-o licitaţie nebunească şi să-i epuizeze rezervele de curieri. Un plan inteligent, o echipă solidă: oamenii lui Wu Chen, nişte traficanţi şmecheri care împânzeau zi şi noapte complexul Bursei.

Recunoştea în el pe adevăratul moştenitor din familie al

puterii Eutheriilor. Virgilius, fiul mai mare, era mereu cufundat în studiul comparativ al discursurilor senatoriale şi în dirijarea problemelor administrative. „Bunul public“, i-a trecut prin cap lui Amphiaraos.

Pentru Virgilius, banii nu erau decât mijlocul prin care putea să pună pe picioare o structură administrativă eficientă. Cu condiţia să n-o conducă el.

Nu. Virgilius ştie doar să aplice decizii. Nu are puterea să le şi ia. Totdeauna a detestat să ia hotărâri în problemele importante. Fie că-l priveau, fie că-i implicau pe alţii...

– Aşa că, Rufinus este cel care mă moşteneşte! a şoptit Amphiaraos, privind absent pe fereastră.

Varrus l-a întrebat:

– Dacă ai stabilit că Rufinus te moşteneşte, de ce nu-i oferi Însemnele, pur şi simplu?...

– Ştii bine că nu pot face asta! a ripostat Amphiaraos. Mi-am permis doar să-i dau o mână de ajutor. Când le-am eliminat pe cele două femei, când i-am ameţit pe amicii de la Roma şi când l-am aiurit pe persanul care se tot ţine după el! Un încrezut! a clătinat Amphiaraos din cap, amintindu-şi de Rustam.

– ... şi când l-ai făcut să câştige o zi! a surâs Varrus.

– Da. L-am făcut să câştige o zi. L-am iertat de o zi din viaţă, a murmurat Amphiaraos.

Obosit, s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun. Gura i se transformase într-o dungă îngustă, dreaptă, în timp ce ochii vioi, închişi la culoare, urmăreau tabla de şah închipuită de dalele de marmură.

În afară de Rufinus, îl mai vâna secta aceea extrem orientală. Krishna? Hare Krishna? Aşa se denumea? Aşa îşi imaginau că îl cheamă pe Dumnezeul lor? religios vorbind, erau un fel de imbecili, asta erau toţi indivizii ăia drapaţi în saronguri portocalii.

Şi ei puseseră pe picioare un plan detaliat. Sperau să obţină date despre el de la curierii care vor intra în biroul Mwanei. Cum vor pune mâna pe vreun rezultat, îl vor trimite prin luxofor la Rassul (ăsta ştia să dea din coate! îl înlocuieşte pe mai slabul Sapor dintr-un punct nodal al operaţiunii... semăna cu Rufinus, oarecum...).

Rassul era cel care trebuia să iniţieze căutarea efectivă a lui Amphiaraos cu ajutorul fraţilor krishnaiţi, să-l găsească (dacă va

putea) şi să-l înlocuiască... pe El, pe Amphiaraos...

– Hare Hare! a spus Amphiaraos şi a pufnit în râs. Chelioşii progresaseră mult în ultimul timp. Dacă n-ar fi căzut şi ei pe panta asta pragmatică (cum făcuse toată lumea de vreo două secole şi jumătate încoace) puterea Eutheriilor chiar că ar fi fost ameninţată. La modul cel mai serios.

Şi poate că acum, nu un Eutherius ar fi fost cel care se întreba cui trebuiesc transmise Însemnele. Vreun chelios în sarong portocaliu şi-ar fi holbat ochii, şi-ar fi pus pâlnii în urechi şi ar fi plătit o grămadă de oameni ca să studieze grupurile ieşite la vânătoare.

Dar, krishnaiţii nu-şi continuaseră linia iniţială de dezvoltare. Din cauza asta, Amphiaraos putea să se gândească acum la toate astea.

ah, nu care cumva să vă imaginaţi că discuţia de mai sus n-ar mai fi avut loc/ că ar fi fost ştearsă/ e o nuanţă/ conversaţia tot s-ar fi purtat, numai că alţii ar fi fost cei care ar fi spus cuvintele.../ sunt sigur de asta/ voi nu credeţi că discuţiile sunt cam aceleaşi/ dar că apar mereu alţii care le schimbă ordinea propoziţiilor şi a frazelor/ numai că, iată! eu sunt cel care vă povesteşte acum/ şi asta, din cauză că lucrurile s-au petrecut după tipicul lor cimentat în trecut/ adică: nici krishnaiţii nu scăpaseră de pegra care macula tot ce atingea/ mă refer la finanţe şi pragmatism/ era suficientă o boare care să miroasă a minae, talanţi, sau a cuvântul necesar, şi totul se ducea de râpă/ toată şandramaua se ducea de râpă/ deşi, el unul, amphiaraos, se străduise din răsputeri să menţină lumea conform canoanelor iniţiale/

– Bine că Rufinus a băgat la cap tot ce l-ai învăţat de mic! a constatat Varrus, clătinându-şi creasta îngustă de păr care i se ridica din creştet. Un papoose care a ascultat de bătrânul sachem...

– Mda... n-ar strica să fie el acela... m-aş simţi mândru de stirpea mea. Dar întâmplările din jurul nostru sunt mult mai grave decât simpla transmitere a puterii într-un trib Algonquin, nu te supăra că ţi-o spun, dragul meu Varrus!

Amphiaraos zâmbea hidos, ca un bătrân care nu-şi mai putea stăpâni mimica. Dinţii i se dezgoliseră. Ruşinos. Prevestirea hârcii care va deveni în câtva timp. Luni? Ani? puţin probabil să dureze atât de mult.

– Eutherii! Cred că au suficiente motive să fie mândri de ei. Nu? Chiar dacă Însemnele nu vor mai fi moştenite de unul de-al lor!

Amphiaraos l-a examinat pe Varrus Aemianus Lupus. Nici tonul, nici mimica lui nu exprimau liguşeala. Nici ironia. Şi asta era bine. Pentru că bătrânul Eutherius devenise prea bătrân ca să mai suporte altceva decât constatările pure. Exprimarea sentimentelor i se părea o operaţie obositoare şi contraproductivă, indiferent din partea cui ar fi venit.

Dar un Algonquin, ai cărui bunici umblaseră în mocasini, învârtindu-se în jurul unor wigeam-uri de piele argăsită, nu învăţase încă funcţia socială a linguşirii sau a ironiei. Ştia doar să fie devotat.

Mai era grupul lui Hippias, Mallobaudes şi Iulianus. Reprezentat aici, în West Elephantina de Rustam şi agenţii trimişi de Cornelius Agricola în stradă. Să se plimbe prin frig şi prin vântul de Marte ca să intercepteze mai devreme mesajul adresat prin luxofor lui Rassul.

Romani, aidoma lui Amphiaraos. Raţionali până peste poate. Găsiseră un limbaj universal acceptat. Primii care îl găsiseră, de altfel. Finanţele. Şi, din cauza asta, se simţeau răspunzători pentru progresul social.

Numai că Eutherius ştia foarte bine care era treaba cu progresul social. „Un microclimat care îmbracă individul din ce în ce mai bine. Haine uşoare şi călduroase. Case mari şi călduroase. Comode. Un teritoriu individual mai sigur. Mai puţin expus intemperiilor şi atacurilor...“

– Nu-i aşa, Varrus? a întrebat el ca şi cum gândise tot timpul cu glas tare.

– Poftim? Nu înţeleg! chiar că nu deprinsese funcţia socială a prefăcătoriei! Un altul ar fi răspuns: „Bineînţeles! Bineînţeles!“. Dar generalul avea în continuare mutra mirată. Clătina din cap, făcând ca ciuful să i se balanseze uşor.

– Nu înţeleg! a repetat Varrus.

nervos/ crede că-l iau peste picior/ pe un algonquin să nu-l iei peste picior/ uită şi devotament şi tot/ asta fusese de mult/ când legiunile ocupaseră noua atlantă/ acum începuse deja pervertirea lor/

– Nimic, a spus Eutherius. Era bătrân şi obosise să tot dea

explicaţii. „Circulaţia rapidă a informaţiei“ a mai găsit el un element prin care Hippias şi Mallobaudes şi alţii ca ei, justificau că, de fapt, progresul există.

Ce nu ştiau Hippias & Mallobaudes era că înformaţia putea fi absorbită doar într-o anumită cadenţă. Într-un anumit ritm. Tot ce părea viteză şi acumulare crescută de informaţie, era stocat de indivizi într-un mod cu totul şi cu totul dezechilibrat. „Tipi incoerenţi.“ Mda, despre asta era vorba. Tipi care se dezaxau pe măsură ce erau bombardaţi informaţional. Dezaxaţi. Din ce în ce mai imorali.

Ca şi Algonquinul din faţa lui. Devenit general roman al trupelor de pe Coasta de Est, uitase de strămoşii săi, uitase cum să caute o urmă în pădure, uitase de dansurile seminţiei lui. Păstra, reflex, câteva urmele ale tipului de comportament specific tribului său. Dar, nepoţii lui nu vor mai avea nici atâta lucru de care să se agaţe.

Slavă Domnului! Slavă Domnului! Bine că Eutheriii reuşiseră să blocheze până acum dezvoltarea prin electricitate şi plastic! Altfel, omenirea de acum, de la sfârşitul Mileniului al II-lea, ar fi fost un ospiciu planetar!

– Dar nu mai am puterea să-i ţin în loc! Nu mai am puterea! s-a întors Amphiaraos trist spre Varrus.

Generalul a ridicat din umeri:

– Nu ăsta e motivul pentru care ai declanşat competiţia asta sui generis?

– Ba da! a aprobat Amphiaraos ţuguind buzele. Dar nimeni n-o să mai poată să ţină lucrurile astea în loc. Îmi pare rău...

Varrus s-a scărpinat în palmă, prefăcându-se absorbit de gestul său inutil. Ştia însă că acest Manitu din faţa lui îl putea citi perfect. Pudoarea. Pudoarea de a nu formula lucrurile evidente. Dar Manitu o să vadă cât de milă îi era de el. Prin ochii lui negri.

– Ei... haide, haide! a spus Varrus cu voce înceată.

Eutherius se încruntase însă. Se gândea iarăşi la grupurile care îl vânau. Gravitau, în acest moment, în jurul Mwanei. Mwana care era linia de start a ultimei probe la care îi supunea, prin vrerea Lui supremă, Amphiaraos Eutherius.

A privit spre ecranele aglomerate în peristilul său micuţ. Locuia în mijlocul West Elephantinei, într-o insula rătăcită printre proprietăţi exuberante. La zece minute de mers pe jos de Bursă.

N-ar fi putut să-şi permită luxul unei proprietăţi întinse fără riscul de a fi descoperit. Câteva apartamente modeste preţul puterii absolute.

A deschis ecranul care îi arăta sala mare a Bursei, goală la această oră. A privit apoi pe un alt ecran. Înfăţişa camera Mwanei, unde cele două femei se rostogoleau printre blănurile catifelate de urs arctic. A comutat, şi pe ecran a apărut Rustam, care începea să-şi recapete vederea în camera sa de pe Carltonia Boulevard. Desluşea, ca prin ceaţă, inscripţia violetă de pe faţada de vizavi:

SEMINOLE-HOROWITZ BANCA CEA MA...

Atât reuşea să vadă.

Pe un alt canal, Rassul făcea ultimele pregătiri în clădirea Hare Krishna. Mai departe, tocmai în Novum Naucratis, subprefectul Cornelius dădea ordine unor agenţi, fluturând un dosar deasupra capului. În fine, ascuns undeva în Cartierul Central, Rufinus fuma, gânditor, în pat.

– Ce vechime au înregistrările? a întrebat Amphiaraos.

– Între 30 şi 57 de minute, a răspuns unul dintre tehnicieni. Vreţi să dezvolt?

– Nu. Nu e nevoie... Vezi, Varrus? Ei mi-au scăpat din mână. Cu toţii! s-a întors Amphiaraos spre general Singurul lucru pe care îl mai pot face acum, e să-i studiez şi să aflu cum au de gând să acţioneze. Pentru ca să mă pot folosi de puterea mea de a inventa substanţă, spaţiu şi timp. Mi-au scăpat de tot de sub control. Niciunul dintre strămoşii mei n-a bănuit că se va ajunge aici... nenorocirea e că lumea a devenit din ce în ce mai autonomă!

– Şi lipsită de etică! De aceea, dacă îmi permiţi, eu aş fi oferit însemnele de la bun început, lui Hippias. Dintre toţi, este cel mai respectuos faţă de legile instituite! a replicat Varrus, urmărind cu privirea un ecran în care, patronul marelui concern de comunicaţii, făcea abluţiuni rituale Îmi pare rău că ţi-o spun direct, mai ales că Rufinus e şi el implicat în joc. Dar, am văzut că încă nu eşti sigur pe el. Iartă-mi sinceritatea!

Amphiaraos şi-a frecat colţurile gurii cu inelarul şi cu degetul gros.

– Câtă vreme l-am pus şi pe el la încercare, e clar că nu sunt sigur pe el. E sângele meu şi m-aş bucura să câştige. Cu ajutor cât mai puţin din partea mea... a zâmbit bătrânul, făcând cu

ochiul spre general Cât despre Hippias, ai dreptate până la un punct. Hippias este într-adevăr strict. Dar asta nu e sinonim cu a fi moral! a stabilit Amphiaraos.

Varrus a zâmbit, a scos un evantai de sub pelerină, l-a deschis şi şi-a aprins o ţigară în spatele foliilor din hârtie fină de Yedo. Respectuos. Să nu-l jeneze flacăra brichetei pe acest Manitu din faţa sa.

– Cine crezi că va ajunge aici cel dintâi?

Bătrânul a zâmbit, Ar fi vrut să clipească mai des. Să sugereze cumva că este emoţionat. Dar, spre groaza lui, îmbătrânise de tot. Nu mai era în stare nici să se emoţioneze. Nici când trăia evenimente cu adevărat fundamentale!

– Dacă aş fi avut puterea străbunilor mei, aş fi ştiut cine va fi primul. Aş fi estimat corect şi n-aş mai fi recurs la competiţie ca să văd cine e cel mai efectiv! Totuşi, n-am cum să nu constat că tot Rufinus a fost cel mai sistematizat. A elaborat un plan minunat! Dar, planul cel bun nu garantează succesul acţiunii.

– Păcat că e şi cel mai imoral dintre toţi, a constatat Varrus.

Ochii lui Amphiaraos au părut că patinează în orbite. Unde greşise cu Rufinus? Ce naiba făcuse de-l scăpase din mână, tocmai acolo unde era mai important?

– Cât ne-a scăzut puterea! Nu mai putem influenţa în mod serios nici măcar progenitura noastră, a supus el sacadat, privind la nisoarea iluminată de lămpile turcoaz. Masa de fulgi de zăpadă se târa peste West Elephantina Mda. Numai că trecerea Însemnelor pe care o voi oficia azi, va fi însoţită de o nouă condiţionare. Sper să corecteze în timp dezastrul ăsta în care înotăm Eutherius s-a îndreptat de spate şi a bătut cu degetul în geam: Ninge, domnule! Nu se încurcă!

Au pufnit amândoi în râs, ca de o întorsătură de frază de care ştiau doar ei. Varrus a privit la ceasul de pe fundul havuzului.

– Au mai rămas doar două ore până la deschiderea operaţiunilor bursiere. Dacă n-aş şti cine eşti, acum m-aş ruga la zei. Să facă în aşa fel încât să câştige cel mai merituos să poarte Însemnele!

Amphiaraos s-a răsucit să-l privească pe Varrus şi a răspuns, râzând cu poftă:

– Ca un adevărat roman! Ai vorbit ca un adevărat roman. Civis Romanum sunt! a făcut o pauză, după care a continuat:

Din păcate, în ceea ce-i priveşte pe zei, ai avut dreptate. Se pare că suntem doar un club cu circuit închis.

XVI

ÎNCĂ DOUĂ ORE şi se va deschide Bursa! a gândit Aelia, privind la trupul de abanos pe care învăţase să-l controleze. Dar asta nu era suficient. Următoarea treaptă era s-o domine pe Mwana astfel încât mintea şi corpul ei să devină total dependente de gesturile frizonei.

Mwana nu renunţase încă la atitudinea ei masculină. Îşi explora meticulos partenera, o săruta şi se mişca adoptând poziţiile unui bărbat orgolios, mândru de toate femeile pulverizate prin somiere. Conştientă că alimenta mitul referitor la geniul ei bursier, cel căruia i se putea permite să derapeze în perversiune. Pentru că, pe vremea aia ciudată de dinainte de schimbarea Mileniului, se spunea aşa: perversiune. Deşi, în fond, era doar altceva.

– Ce dracuţ mi-a mai adus-o Rassul pe prăpădita de Hsing I? Mi-e mult mai bine cu tine! De ce n-ai venit de la bun început?

– Am avut de lucru până târziu la comunitate. Pregătim noaptea de mâine.

Mwana a râs sănătos.

– Sunt fericită că am prins noaptea asta. Nu ştiu de ce, dar, de când mă ştiu, sper la o întreagă nebunie cu ocazia asta... aşa, ceva ca o veselie fără margini. Ca şi cum aş lua cânepă şi pulbere de Tibet şi aş sta cu o tipă ca tine! Totul în acelaşi timp!

Aelia s-a urcat peste trupul negru ca păcura de Sîr-Daria şi a ridicat mâna făcută pumn, fluturând-o deasupra ochilor agentei de bursă.

– Te interesează aşa ceva?

Negresa şi-a micşorat ochii:

– Ce-i asta?

– Sărută-mă, şi-am să-ţi dau! Numai, sărută-mă!

Mwana a îmbrăţişat umerii albi şi şi-a cufundat capul, clătinându-l, sub figura spelbă.

– Cred că acum te iubesc, albo! a spus, languros. Dar nu la aşa ceva mă aştept de la noaptea care urmează...

– Ştiu ce vrei să zici. Doreşti ceva simplu. O bucurie curată, nu? Ca o purificare, nu? Ca o lipsă de probleme.

Mwana Octavia Dagbert a dat din cap.

– Da. Da. Ca şi cum m-aş naşte din nou.

– Bine. Înseamnă că nu vrei cânepa mea... s-a prefăcut Aelia bosumflată şi s-a rostogolit pe o parte, întinzând mâna spre sarongul întins lângă pat. Schiţând că doreşte să pună tabletele la loc.

– Nu fi proastă! Asta am plănuit pentru noaptea următoare! Acum sunt cu tine şi vreau cânepa ta! s-a urcat Mwana pe spatele frizonei, sărutând-o lung şi rar pe ceafă. Aelia a gemut uşor şi s-a întors cu faţa în sus, sub partenera ei. ţinea mâna dreaptă făcută pumn.

– Dă-mi! a căscat Mwana gura şi a închis ochii.

unu/ doi/ cele două tablete au dispărut între buzele cărnoase ale agentei/ mwana octavia dagbert/ pentru câteva secunde încă: va mai fi mwana octavia dagbert/ mestecând alene cânepa de tibet/

Frizona a început să numere în gând, privind la ornamentele numidiene răspândite prin cameră. Trofee de vânătoare, scuturi de Tabreew, pielărie kabilă.

patruzecişişase/ patruzecişişapte/ umbrele fine ale ninsorii proiectate pe pereţi/ lumina tremurată a felinarelor/ şaizeci/ şaizeci şi unu/ gemetele mirate ale mwanei/ vuietul unei locomobile care părăsea west elephantina/ aburii locomotivei ca ceaţa din capul celei care devia treptat din mentalul mwanei ca ninsoarea de afară/ mississippi fred traore se tânguia într-un gramofon, la câteva camere depărtare/

– Aahh! a suflat negresa lung, clătinându-şi capul.

Gata. Sosise momentul. Mwana Octavia Dagbert se dizolvase ca un cub de gheaţă într-un bol cu cerneală de Yedo.

– Hare Krishna! a spus Aelia, privind fix la ce mai rămăsese din Mwana. La corpul ei, adică. I-a cuprins mijlocul cu braţele şi a săltat-o de pe sofaua îngropată în blănurile albe de urs arctic. A răsturnat-o sub ea şi, fără a-i da timp să gândească, şi-a cufundat faţa de-a lungul curbelor tuciurii:

– Hei... mmhh... ce faci? s-a împleticit limba negresei. Încerca să se ridice de sub corpul alb, dar Aelia se aştepta la aceste zvâcnete obosite ale unui trup din ce în ce mai îndepărtat de numele său... A fixat-o şi mai bine sub ea:

– Eşti cumva creştină, dragoste? a întrebat-o, scrâşnind.

Mwana Octavia Dagbert a părut că se restructurează.

Mozaicul ce-i purta numele s-a adunat la loc. Pentru câteva secunde, în care a încercat să riposteze:

– Termină cu joaca asta stupidă, Aelia! Ştii foarte bine pentru ce te plătesc! Eu trebuie să te...

Dar ochii i s-au răsucit ca două bile de gheaţă sub pleoapele ce fasciculau. Mwana se pulveriza iarăşi, ca o sferă de păpădie suflată de o boare. A început să geamă lung, nestăpânit, arcuindu-şi mijlocul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, scumpete! Eşti creştină? a repetat Aelia, strivind sânii Mwanei între degete Ştii, te întreb asta pentru că am auzit că tipii ăştia, creştinii adică, cred într-un individ pe care îl cheamă Christos! Unul care e reprezentat în daguerrografiile lor într-o poziţie pe care o s-o cunoşti şi tu! Curând!

Durerea a făcut ca gemetele trupului denumit Mwana până acum câteva secunde, să se transforme în strigăte ascuţite. S-a zvârcolit, încercând s-o arunce jos pe frizonă. Numai că Aelia era prea grea pentru a fi împinsă atât de uşor, iar fosta Mwana Octavia Dagbert se diluase într-o mlaştină de pasiuni rotitoare.

Krishnaita a continuat să-i strivească în palme emisferele elastice şi s-a aşezat şi mai bine peste corpul agentei de bursă.

– Înţeleg că habar n-ai de Christos, ăsta! a pufnit frizona în râs şi a început să parcurgă trupul Mwanei, umezindu-l cu lentoare. Ştia precis unde trebuie să atace pentru a spulbera de tot entitatea cunoscută sub numele de Mwana. O lingea, o mângâia conştiinţa Mwanei devenea fluidă precum magma scursă din Krakatoa. Mwana Octavia Dagbert care se evapora.

– Termină, Aelia! asta a fost o reaşezare a filoanelor mentale ale agentei. Ştiai de la bun început ce vreau de la tine! Ce-i asta? şi-a adunat ea ultimele resurse. Rassul mi-a dat întotdeauna... mmh... ahhh... ce-am vrut!

Dar gândurile i-au intrat în derivă, straturile raţionale i s-au împrăştiat pe rând, ca nişte falii tectonice care se prăbuşeau cataclismic, cuvintele deveneau semnale din ce în ce mai elementare, patinând spre onomatopee.

Ce rămăsese din ea? un recipient de senzaţii tactile pure. Un balon preaplin de arcuri reflexe.

O excrescenţă corporală a Aeliei...

– De data asta, Rassul ţi-a oferit ce-a vrut el, a şoptit Frizona, lingând urechea negresei.

– De ce faci... asta... asta... Aelia?

– Hare Krishna Hare Hare Hare Rama Rama Rama! a răspuns frizona, languros. ţi-am spus că vreau să-l cunoşti pe Christos în noaptea asta! Aelia a coborât de pe sofa, dând în lături mâinile momâii negre, care căutau s-o reţină, s-a aplecat lângă pat şi a scos din pulpanele sarongului câteva frânghii.

– Ce zici? Vrei să vezi cum L-au răstignit necredincioşii pe Fiul Omului?

Înainte ca Mwana să răspundă, Aelia a început s-o lege de mâini şi de picioare. Agenta se mai opunea de formă, incapabilă de iniţiativă, rătăcită mental printre straturile ancestrale de colonie pluricelulară care ar fi emis pseudopode. Frizona o săruta pe sân, lansând-o înapoi în memoria regnului animal, o mângâia discret pe pubis, azvârlind-o în turbioanele hidrice prebiotice.

Mineral.

După câteva minute, agenta de bursă zăcea răstignită pe pat. O mumie asfaltică. Inertă. Aelia o examina cu seriozitate prefăcută, din mijlocul camerei.

– Eşti un Christos perfect! Cu o mică aproximaţie. El avea picioarele apropiate, când l-au urcat pe cruce! Eu una, aşa am auzit!

A privit la orologiul cu apă de pe birou. Încă 90 de minute până la deschiderea Bursei. Avea suficient timp ca să facă din Mwana Octavia Dagbert o păpuşă ascultătoare. 60 de minute pentru joacă. 30 de minute ca s-o trezească şi s-o pună pe linia de plutire cu pastă somaleză. Creierul Mwanei va funcţiona astăzi ca un metronom.

Ultima zi a Mileniului! Cea mai bună din viaţa prăpăditei de negresă! Visul din copilărie, devenit realitate!

Mai puţin senzaţia de bine care trebuia să însoţească noaptea de după. Puritatea regăsită, curăţenia morală şi toate celelalte. Cum naiba să se mai simtă Mwana curată, după ce krishnaiţii vor afla tot ce se putea de la curierii lui Amphiaraos, manipulând-o pe ea? Storcând-o în fel şi chip de tot ce ştia.

Va fi o zi eficientă. Punct.

Aelia a început prin a explora coapsele ca nişte lungi vine asfaltice de Persia.

SEMINOLE-HOROWITZ BANCA CEA MAI COMPLICATĂ MINAE-LE VOASTRE SUNT SIGURE

Rustam a citit inscripţia violetă de deasupra insulae-i de vizavi. Soarele nu ieşise încă din Marea-Ocean. Zorii cenuşii, ca o tablă abia trasă dintre valţuri. Cerul mat în care strălucea inscripţia mov.

– Acum văd! Văd bine, Amphiaraos! a şoptit Rustam şi a sorbit o gură de cafea, silabisind în continuare ca un copil care abia învaţă să citească: Ban-ca, Se-mi-no-le, Ho-ro... ro... witz!

Şi-a scuturat capul de câteva ori. ‹ncă simţea vălul gri pe ochi. Ca un nisip. Mă rog. Asta nu-l împiedicase azi-noapte, la doar o jumătate de oră după ce ajunsese la hotel, să-şi adune puterile şi să coboare la recepţie, să ceară un acces direct la cymbalofonul Colyseum-ului şi să trimită un mesaj la Roma.

– Acces direct la cymbalofon? se mirase recepţionerul, urmărind mersul nesigur al lui Rustam. Unde aţi fost în noaptea asta... domnule?

Accentuase cuvântul domnule, încărcându-l cu o undă de silă. ‹şi imagina că Rustam este beat, sau în plin zbor cu aripi din cânepă, sau sleit de vreuna dintre fetele cu certificat de competenţă din Cartierul Central. Dar persanul învăţase lecţia. West Elephantina era un oraş extrem de scump. ‹n West Elephantina locuia Amphiaraos, în West Elephantina se termina vânătoarea celui de-al doilea Mileniu, în West Elephantina concerta Mississippi Fred Traore, în West Elephantina se plăteau şpăgi şi se trăgeau ţepe.

S-a căutat de câteva ori minae germanice. Le-a numărat. Cinci minae care au pocnit sec pe biroul recepţiei.

– Vreau acces direct la cymbalofon...

– Să vă conduc! a spus recepţionerul şi s-a apropiat de Rustam, culegând din mers minae-le.

– Mă descurc şi singur.

După o oră şi jumătate, a auzit o bătaie la uşa camerei sale. N-a răspuns. Bătaia s-a repetat, iar vocea de pe hol a rostit în şoaptă:

– E pentru d-na Naila Trong! Un mesaj pentru Naila Trong!

Rustam a luat-o spre intrare cu paşi mici, pipăind obiectele din cameră. Aprinsese toate luminile, începuse să vadă din ce în ce mai bine, dar nu se simţea încă în stare să aprecieze corect distanţele. Ca şi cum picioarele şi mâinile i se telescopau în permanenţă: călca pe covorul gros când, de fapt, avea senzaţia că piciorul îi este în aer, atingea pereţii când, de fapt, avea

senzaţia că braţele îi plutesc fără sens. Al naibii Amphiaraos!

A deschis uşa şi a luat cilindrul. L-a pipăit. N-avea ştanţa Hippias Comcom. L-a privit, dar literele încrustate în metal nu-i spuneau nimic. Atunci, şi-a trecut palma peste înscris şi a înţeles: NOVUM NAUCRATIS SECRETARIAT SUBPREFECTURĂ.

– Să vă ajut, domnule? a dat mesagerul să scoată hârtia din cilindru.

Rustam s-a prefăcut că se uită ţintă în ochii lui. A rămas aşa, cu gâtul înţepenit, ca şi cum l-ar fi sfredelit cu privirea pe noul venit, timp în care a extras mesajul din cilindru, l-a desfăcut şi şi-a trecut degetele peste el. A răsuflat uşurat. Funcţionarii ăştia n-o să se schimbe niciodată! Oriunde ar fi fost, fie că lucrau pentru Imperii, Corporaţii sau confrerii religioase totdeauna o să trimită hârtii cu antet, pe calc poros, cu înscrisuri tipărite în relief.

– Cornelius Agricola ăsta al meu e un tip de rasă! a zâmbit Rustam acru, vorbind rar.

– Cornelius Agricola este subprefect de Noua Atlantă, s-a simţit şifonat mesagerul.

– A avut grijă să stabilească asta foarte clar! a constatat Rustam, trecându-şi palma peste antet, după care a mai parcurs mesajul o dată. Subprefectul primise instrucţiuni de la Roma. Doi agenţi din West Elephantina vor lua legătura cu persanul, înainte de crăpatul zorilor. Dispuneau de o echipă relativ puternică pentru supraveghere acolo, în oraş, iar Rustam va dispune de ei după bunul ei plac. Urma semnătura. Rotundă, de tip mereu sigur pe el însuşi. Probabil că e vreun gras căruia îi place să dea ordine fumând, stând răstignit în fotolii, cu picioarele căţărate pe masă, şi-a imaginat Rustam.

– Câte livre trage Cornelius ăsta al tău? a întrebat persanul, de-a dreptul ironic de data asta.

– Vorbiţi despre subprefectul Noii Atlante, domnule! a subliniat mesagerul, din ce în ce mai jignit.

– Vorbim despre un tip care se întâmplă să fie încă subprefectul Noii Atlante... ‹ntrebare: pentru cât timp?

Mesagerul a făcut un gest brusc. Şi-a aranjat vesta britonă şi pantalonii largi, ridicând bărbia în sus. Nu. Nu era ameninţător. Doar că-şi jucase rolul de funcţionar călcat pe bătătură.

– Răspunsul, d-le Kair! s-a răstit el.

Rustam a scos bricheta din buzunar, a aprins mesajul trimis

de Cornelius Agricola şi a introdus hârtia arzândă în cilindrul de metal ştanţat cu însemnele secretariatului subprefecturii. L-a întins individului din faţa sa, care îl privea uluit.

– Poftim! Vezi să nu te arzi! a mai spus el şi a închis uşa în nasul mesagerului.

Cerul era din ce în ce mai lucios. Rece şi tăios, ca orice răsărit de Marte. Rustam se pregătea să citească iarăşi inscripţia promo a băncii SEMINOLE HOROWITZ când a auzit bătăile la uşă. N-a răspuns. Bătăile în uşă s-au repetat. Chiar atunci, Marea-Ocean a scânteiat portocaliu. Soarele ieşea din apa cenuşie, umed, ca un submarin orbitor, sferic, plin cu aer stătut.

– Un mesaj pentru Naila Trong! s-a auzit o voce de pe culoar.

– Intraţi! a spus Rustam, pufnind în râs. De când dispăruse, Naila primise mai multe mesaje decât toţi anii petrecuţi în apropierea lui... Uite că erau o grămadă de tipi care ştiau de ea şi care o căutau cu disperare acum, când plecase vraişte fără să-şi lase adresa.

Uşa s-a deschis şi doi inşi îmbrăcaţi în pelerine iberice groase, au intrat în cameră şi s-au îndreptat spre Rustam:

– Venim din partea prietenului nostru comun. Eu sunt... a început cel mai apropiat.

– Nu mă interesează nici un nume! l-a întrerupt Rustam. Ştim cu toţii foarte clar ce avem de făcut. Voi ştiţi foarte clar cum mă cheamă pe mine. Eu zic că asta e suficient.

Cei doi s-au privit scurt şi au ridicat din umeri. Au ochit apoi fotoliile din dreptul ferestrei. S-au dus spre ele şi s-au aşezat. Unul dintre ei şi-a aprins o ţigară.

Deranjează? a întrebat.

Rustam a făcut semn că nu. Celălalt a dat să vorbească:

– Domnul...

– Am spus: fără nume! a repetat Rustam, nervos, după care a continuat: Am înţeles că dispunem de o echipă antrenată...

– Exact! a zis primul, suflând fumul direct în ochii persanului. Dar Rustam a părut că nu remarcă gestul. A crezut că ochii îi joacă iar feste, un efect secundar al întâmplărilor de peste noapte, aşa că s-a uitat din nou la inscripţia violetă a băncii, scăldată de acum în rafale de raze purpurii ce ţâşnea din Marea-Ocean.

– Câţi oameni? a întrebat.

– Treizeci.

Şi-a aprins şi el o ţigară şi a mai sorbit o gură de cafea. A revăzut în minte clădirile din jurul Bursei. Treizeci de inşi... Mda...

– Pe clădirea Bursei... Putem planta pe vreunul din oamenii noştri pe clădirea Bursei?

Agenţii lui Cornelius Agricola au căscat ochii. Pe clădirea Bursei? Ce dracuţ putea face un tip căţărat pe acoperişul Bursei?

– În principiu, da... Putem plasa un om pe Bursă...

– Buun! În jur sunt cinci clădiri mai înalte. Ne mai trebuie câte un om pe fiecare dintre insulae-le astea...

Agentul care fuma a rămas cu ţigara suspendată în aer. ‹nchisese pleoapele pe jumătate şi se bătea cu unghia în dinţii de sus.

– Se poate. Şi asta se poate. Mai rămânea cu 24 de oameni la dispoziţie. P-ăştia unde-i punem?

– Paişpe străzi! Am numărat paişpe străzi care duc la Bursă. Eu nu ştiu care sunt străzile mai circulate. Voi trebuie să le ştiţi... Puneţi câte doi oameni pe străzile astea, iar pe restul, plantaţi câte un singur om...

Cei doi agenţi au dat din cap. Cel care fuma s-a întins spre măsuţa din mijlocul camerei şi a stins ţigara.

– Până aici e clar. Am înţeles cum vrei să amplasăm echipa. Acum, vreau să ştim: ce are de făcut fiecare?

Rustam a tuşit de câteva ori. S-a uitat prin cameră. Da, da! Putea să spună că vede perfect. A întins mâna spre cana cu cafea şi a apucat-o fără ezitare. Da, da! Era sigur pe el!

– Cei şase de pe clădiri. Vreau să aibă deltaplane. Vreau să-mi urmărească ieşirile din Bursă, atunci când o să fie cazul! Vreau să zboare pe deasupra străzilor şi să nu-mi scape din ochi pe dobitocii pe care o să punem mâna!

De data asta, agenţii lui Agricola s-au îndreptat pe scaune. ‹nţepaţi.

– E vânt! ‹n zilele astea bate un vânt teribil prin West Elephantina!

– Cornelius ăsta al vostru mi-a transmis că-mi pune la dispoziţie profesionişti! Aveţi aşa ceva aici, sau dăm dracului toată treaba?

– Avem profesionişti, fir-ar al naibii să fie! s-a ambalat unul

dintre agenţi. Daţ cum vrei tu să ţină ei direcţia pe curenţii ăştia nenorociţi dintre clădiri? Ce-o să se facă dacă ninge?

Rustam s-a uitat pe fereastră. Peste Marea-Ocean se strânseseră nori cenuşii. Poate că nu va ninge. Poate că nu va ninge. Nu, nu! N-o să ningă!

– Nici gând să ningă azi în West Elephantina! Cât despre curenţii de aer dintre clădiri, un individ deştept se foloseşte de ei, nu se lasă izbit de faţade! ‹n Bactria, acum câţiva ani, am făcut chestia asta... Eu şi o femeie... Naila Trong, aia de care aţi întrebat când aţi intrat în cameră...

De ce n-o pui pe Naila Trong să pândească de pe Bursă, atunci?

Rustam şi-a dat ochii peste cap. Ăştia îl luau peste picior, sau ce? Ăştia chiar nu ştiau cum stăteau lucrurile?

– Dacă Naila Trong era cu mine, fiţi sigur că dădeam liber la vreo zece dintre oamenii voştri... Să petreacă şi ei cum trebuie ultima zi a Mileniului. Şi am fi fost mai puţini la împărţitul banilor... Deci?

Agenţii lui Cornelius au oftat la unison. Unul dintre ei a scos o hârtie şi a început să noteze ceva. S-a oprit la un moment dat şi l-a întrebat pe Rustam:

– E vreun cymbalofon la recepţie?

– Da.

– Bine. S-a întors către colegul lui şi i-a întins hârtia Du-te şi ia legătura cu echipa. Şi spune-le de şase deltaplane. ‹i vreau pe cei mai buni... a făcut o pauză şi s-a chiorât la Rustam. Ziceai ceva de nişte bani de împărţit? De nişte bani, alţii decât cei plătiţi de Prefectură?

Rustam i-a făcut semn că da. Că o să fie vorba de mulţi bani. I-a şi spus că West Elephantina era un oraş cam scump şi cam provincial pentru gustul lui, dar că oamenii pe care îi reprezenta el nu se uitau la minae-le rare de Ceylon, când era vorba de rezolvat o treabă serioasă. Nu, nu! Niciodată nu se uitaseră la bani, chiar dacă trebuiseră să plătească şchiopi, nespălaţi, idioţi şi agramaţi! Pe agenţii din Noua Atlantă în schimb, era o plăcere să-i pllăteşti! Ei ştiau să aprecieze conturile cu multe zerouri. Băieţii din Noua Atlantă ştiau să aprecieze cifrele mari la justa lor valoare.

– Şi mai spune-le celor cu deltaplane că au nevoie de lămpi de semnalizare policrome! Ăia de jos o să trebuiască să ştie

după cine se iau, nu crezi?

Agentul s-a oprit în uşă şi a scris pe hârtie: 6 lămpi policrome de zi.

– Tipul de la recepţie o să vrea nişte bani, a mai spus el, privind cu înţeles la Rustam. O să spună că ne transmite el mesajul...

– ‹l cunosc de azi-noapte pe tipul ăla de jos... Daţ n-a ieşit din tură?

– Recepţionerii sunt o specie aparte, a zâmbit agentul. O minae ceyloneză pentru el!

– Mda. O mina ceyloneză.

Rustam i-a aruncat-o. Pentru o clipită, bara luminoasă a reflectat razele soarelui, apoi, agentul a prins-o în mână şi a ieşit pe culoar, trăgând uşa după el.

– Şi acum, să facem planul noi doi, a spus Rustam. Să vedem cum aflaţi voi datele care mă interesează pe mine, cum află ăia cu deltaplanele datele pe care să le transmită agenţilor de la sol, şi cum o punem ca să ajungă totul la mine în timp util. Contra cost, bineînţeles!

– Păi, a început agentul, în primul rând, eu şi colegul meu trebuie să aflăm ce unghi de emisie luminoasă a închiriat Hare Krishna din Bursă. Apoi...

XVII

AFIŞASERĂ PRIMELE PREŢURI în sala cea mare a Bursei. Bitum de Bactria cu 32 de minae tona, asfalt de Numidia cu 37 de minae tona, fier de Magnezia cu 90 de minae tona...

Rufinus a apărut brusc din spatele coloanelor înalte care străjuiau intrarea în complex. S-a oprit pentru un scurt moment, a privit dintr-o parte în alta în căutarea unei figuri cunoscute, şi l-a localizat pe chinezul obez. Stătea lângă ghişeele unde se aglomerau deja ofertele cumpărătorilor.

S-a îmbujorat la faţă şi a ridicat mâna, atrăgând atenţia lui Wu Chen.

– Augurii! ţi-ai aşezat oamenii unde trebuie?

A luat-o iarăşi din loc. Era îmbrăcat în tunică şi pantaloni largi, neustrieni, care se asortau cu trăsăturile lui efilate, cu părul lui blond, tuns scurt. Chinezul şi-a rostogolit şuncile după el.

– Oamenii mei sunt tot timpul la locul lor! a spus Wu Chen, hlizindu-se. Numai că am auzit un zvon cam neplăcut. Cică Amphiaraos e foarte bolnav. Zic unii că n-o să apuce nici apusul soarelui...

Rufinus a privit tăios spre faţa înecată în falduri tremurătoare de grăsime.

– Ce-i cu prostia asta?

– Nu-i nici o prostie! În general, zvonurile care ajung la mine, se dovedesc a fi adevărate. Aşa că trebuie să ne grăbim, dacă vrei să ne alegem cu ceva de pe urma bătrânului... Să nu rămânem cu buzele umflate!

Wu Chen îşi recăpătase aplombul în faţa lui Rufinus. Făcea parte din operaţiune şi juca acum pe terenul său: Bursa din West Elephantina. Se purta ca şi cum uitase că vorbeşte despre tatăl lui Rufinus. Tatăl celui care îl plătea cu bani grei.

Ce naiba mai vrea? s-a înrebat tânărul Eutherius, dar n-a spus decât:

– Eşti sigur de ce-mi spui?

– Absolut! Ar fi un ghinion teribil pentru tine. Nu mai pun la socoteală că diseară, în loc de sărbătoare, ar trebui să ai grijă de un mort! Îţi dai seama? Un mort în familie la două mii de ani de la marea reformă calendaristică!

– E tatăl meu, obezule! Vorbeşti de tatăl meu! a şuierat Rufinus.

în felul ăla pe care îl ştiau cu toţii/ sau şi-l aminteau cu toţii, atât de bine/

Chinezul însă continua să-l privească zâmbind. Dar, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap să-şi ceară scuze pentru mitocănie, Rufinus nu-l mai putea auzi. Apăruseră curierii, aşezând în ordine ultimele ştiri generale:

EXPEDIŢIA LUI ADALBAERT A ATINS NOI PĂMÂNTURI, ACOPERITE DE GHEAŢĂ, LA SUD DE NOUA ATLANTĂ. MAI JOS DE 70 GRADE LATITUDINE SUDICĂ. SE ESTIMEAZĂ CĂ ZONA ESTE BOGATĂ ÎN ASFALT COMBUSTIBIL. CERCETĂRILE INGINERILOR COMPANIEI WONG & SEVERUS APRECIAZĂ LA PESTE...

– Poftim! Iar o să cadă cursul la asfalt persan! a constatat chinezul, căscând ochii. Am nişte bani investiţi în acţiunile persane. Scuză-mă puţin! Vreau să dau ordin să vândă! s-a

repezit matahala, gata s-o zbughească de lângă Rufinus.

– Aşteaptă!

Wu Chen a respirat adânc.

– Ştiu. Ai să mă faci celebru şi bogat. Dar ăsta nu-i un motiv să-mi las afacerile mele din mână. Îl cunosc bine pe Wong, şi ce spune el... Sau ţi-e frică să nu ratăm începutul operaţiunii? s-a luminat el brusc la faţă Nu-ţi face probleme! Până începem noi...

– Nu te grăbi să tragi concluzii! a zâmbit Rufinus, redescoperindu-şi reflexele de speculant Sau, dacă ţii neapărat să vinzi îţi cumpăr eu asfaltul...

Grasul şi-a tras brusc capul înapoi:

– Ai chiar atâţia bani? Ai spus că vrei să intri în competiţie cu taică-tău pentru o partidă. Chiar dacă-i bolnav, bătrânul o să facă în aşa fel încât să te stoarcă în câteva ore de toate lichidităţile! N-o să mai fii în stare nici să-ţi plăteşti taxa de intrare într-un W.C. public!

– Îţi cumpăr eu acţiunile, fir-ar ale naibii să fie, dacă eşti aşa de prost!

– Dacă te-ai ţăcănit, al dracului să fiu dacă nu ţi le vând... 34 de minae bucata! s-a lansat chinezul, dar, privindu-l mai atent pe Rufinus care mustăcea, a revenit: E-n regulă! Mai stau, dacă zici tu! Nu vând!

Între timp, curierii continuau să lipească afişele cu ştiri.

RĂSTURNARE DE GUVERN ÎN PROTECTORATUL INSULINDEI. NOUL GUVERNATOR, SYFAX GARDES, A ANUNŢAT CĂ VA DESCHIDE PORTURILE PE RUTA CIPANGU-TERRA AUSTRALIS.

S-AU DAT ÎN FOLOSINŢĂ VIA CAPIDAVA-SAGDUNUM. PRIMELE TRANSPORTURI DE CHIHLIMBAR COBOARĂ DINSPRE MAREA NORDULUI SPRE HELLESPONT, TRANZITÂND BOSPHORUL CIMMERIAN.

TRUPELE SCYTHICE AU FOST RESPINSE ÎN NUBIA DE OFENSIVA GARAMANŢILOR. MLAŞTINILE ASFALTICE DIN TRIPOLITANIA AU FOST REOCUPATE...

– Eh, ai văzut? a zâmbit Rufinus. Dacă apucai să lansezi vânzarea, pierdeai o grămadă de bani.

– Cum naiba faci de ştii toate astea? s-a mirat Wu Chen. Stau

de ani de zile prin Bursa asta împuţită, dar niciodată n-am ştiut cum să fac ca să aflu mai devreme informaţiile politice care mă interesează... Deşi, sunt cel mai rapid în domeniu!

EXPEDIŢIA LUI ASTYAGES A TRECUT DE INSULA PHAROS. REVINE DE PE COASTA MALABAR. VAMA DIN NAUCRATIS ANUNŢĂ CĂ ASTYAGES ADUCE 500 DE TONE DE GHIMBER, 70 DE TONE DE NUCŞOARĂ, 85 DE TONE DE PIPER...

AVEM ÎN PORT UN NOU TRANSPORT DE STICLĂ FENICIANĂ. O PARTIDĂ DE 200 DE TONE, LA 84 DE MINAE PER TONĂ. CEL MAI VOLUMINOS TRANSPORT DIN ULTIMELE 9 LUNI...

Rufinus a făcut cu ochiul spre Wu Chen:

– Ăsta e anunţul nostru. Afacerea noastră. Aranjează să înceapă notarea cursurilor!

XVIII

MWANA PRIVEA DE SUS, din birou. Încă buimacă din cauza ultimelor două ore petrecute cu Aelia. Tranzacţiile începuseră să se încălzească, iar Amphiaraos dăduse deja primele comenzi de cumpărare: 30 de tone de sticlă la 84 de minae tona. Iar acum, pe panoul înalt apăruse o nouă comandă. Un necunoscut oferea 86 de minae pe tona de sticlă Feniciană. Baalbek veritabil, după cum umbla zvonul pe coridoare.

– Să aşteptăm răspunsul bătrânului, s-a întors Mwana spre Aelia. Nu obişnuieşte să lase sticla din mână. Mai ales când o are atât de aproape, chiar în port! Deţine un fel de monopol asupra ei, aici, în West Elephantina! De când s-a lansat în producţia de locomobile, ştii...

Frizona a dat din cap, sugerând Mwanei s-o lase baltă. Ştia şi ea chestia asta. Parbrize, mânere şi oglinzi. Mai ales la locomobilele de stradă. Numai că, acum o interesau preţurile şi privea la panourile cursurilor. A chemat la ea pe unul dintre fraţii trimişi de guru:

– Du-te şi dă comanda de urmărire a mesajului prin luxofori! Poate reuşim să prindem ceva... Şi spune-le că aranjamentul cu bitumul a căzut. Bătrânul se bate pentru o partidă de sticlă...

Începuse prost. Speraseră să-l atragă în jocul cu bitumul.

Ieftin, legat de producţia de locomobile, cu partide destul de rare în ultima vreme, avea toate condiţiile să fie căutat de Amphiaraos.

Bătrânul dorea însă sticlă. Dorea să cumpere sticlă în ultima zi a Mileniului...

După numai cinci minute, a sosit prin curier răspunsul lui Amphiaraos: 87 de minae tona. În câteva secunde, panoul a afişat noul preţ, la comanda agentei de bursă. N-a trecut mai mult de un minut şi grupul de jos a făcut o nouă comandă: 130 de tone a câte 88 de minae.

– Pfuh! Se anunţă o zi înfierbântată! a constatat Mwana. Sunt unii care se pun cu bătrânul... dar asta ne va ajuta să-l localizăm, nu? Va trimite mai mulţi curieri şi ne va uşura sarcina... s-a gudurat negresa, privind la frizonă.

Aelia i-a răspuns sec:

– Află mai bine cine sunt ăştia care cumpără sticlă!

Mai era cineva pe urmele lui Amphiaraos! Cineva care aplica un plan similar cu al krishnaiţilor. O reţea romană paralelă cu a lui Rustam? Sau chiar Rufinus?

– Vreau să ştiu cine se bate cu bătrânul Eutherius pe partida de sticlă, a şoptit Mwana în pâlniile din stânga biroului. Să aşteptăm, s-a întors ea spre Aelia, băieţii mei nu pierd timpul.

Au aflat răspunsul concomitent cu noul ordin de cumpărare al lui Eutherius: 89 de minae tona.

– Cei care se bat cu grupul lui Amphiaraos sunt oamenii lui Wu Chen, grasul! Cică vor să facă o mare investiţie imobiliară în Arapahoe... a spus Mwana.

– Pe mă-sa, investiţie imobiliară în Arapahoe! a exclamat Aelia şi s-a întors spre krishnaiţi: Urmăriţi luxoforii! Urmăriţi-i cum trebuie! Poate aflăm ceva! Bătrânul va fi obligat să culeagă informaţii direct de aici! O să fie obligat să vină la Bursă!

*

Rassul a operat primul mesaj către centrul Hare Krishna:

– N-am stabilit încă poziţia lui Amphiaraos. A intrat în competiţie cu grupul lui Wu Chen pentru o partidă de sticlă. În Bursă are loc o escaladare rapidă a preţurilor la sticlă. Aranjamentul nostru cu bitumul a căzut.

În clădirea Bursei, luxoforii începuseră să clipească nebuneşte. Era practic imposibil să acoperi tot peretele rezervat transmisiei luminoase pentru a căuta să descifrezi un anumit

mesaj emis în afară. Rassul avusese dificultăţi chiar în recepţionarea comunicaţiei care îi era adresată, deşi luneta lui de recepţie era plasată exact în unghiul de emisie închiriat. Pur şi simplu, mesajele luminoase erau prea aglomerate.

Chiar atunci, cei de la centru l-au întrebat prin cymbalofon:

– Nu poţi să-l localizezi pe emiţătorul bătrânului?

Primul gând al lui Rassul a fost să transpună o înjurătură în ritmurile distincte ale cymbalofonului. Dar, în acel moment, oglinda a început să pâlpâie, semn că trebuia să primească un nou mesaj din complexul Bursei. Şi-a tras pe ochi ochelarii cu lentile groase, închise la culoare, şi a început să scrie grăbit, privind prin lunetă.

Agenţii subprefectului Cornelius Agricola patrulau în dreptul intersecţiei dintre via Parisii şi via Diocleţian. Aveau sub ochi atât faţada Bursei, încărcată cu luxofori, cât şi cele două staţii de recepţie a mesajelor luminoase, închiriate de adepţii lui Krishna.

Împărţiseră bani grei la serviciul de comunicaţii al Bursei şi aflaseră ce unghiuri de transmisie închiriase gaşca chelioşilor. Noroc că fusese vorba despre krishnaiţi! Nu-i înghiţea nici dracuţ, aşa că informaţiile despre ei se vindeau fără multe fasoane. De fapt, stabiliseră cei doi agenţi, erau singurele informaţii cumpărabile prin mită de la Bursă... Celelalte grupuri erau prea bine protejate. Dar Hare Krishna ăştia, infiltraţi peste tot, operând cu bani dintr-un imperiu în altul, cu mâinile băgate până la coate în toate mişeliile... fiecare cetăţean considera că face un gest de eleganţă elementară în a-i turna oricui...

– Pe krishnaiţi şi pe tipii nu prea bogaţi! Pţăştia putem să-i cumpărăm uşor, conchiseseră cei doi pentru a suta oară de când făceau echipă.

Acum, interceptau, cu dificultate, ce-i drept, toate mesajele chelioşilor emise din clădirea Bursei.

– Pregăteşte-te să notezi! Iar pasează ăştia un mesaj către Rassul!

S-au apucat să stenografieze, nestânjeniţi. Prezenţa lor pe stradă, înarmaţi cu stil, cu hârtie, nu atrăgea nimănui atenţia. Prefectura West Elephantinei nu reuşise să treacă prin vot proiectul de lege care interzicea intercepţia mesajelor particulare provenind de la Bursă. De altfel, cei doi se mişcau

într-o aglomeraţie de indivizi care priveau cu lunetele spre faţada Bursei, plină de luxofori. Nişte aventurieri, cu toţii. Care sperau să dea lovitura, aflând primii cursul la cutare sau la cutare marfă.

– Scrie: Wu Chen a ridicat preţul sticlei la 94 de minae tona. Eutherius trimite curier după curier în biroul Mwanei. Nu putem încă să stabilim poziţia bătrânului. Curierii angajaţi suplimentar au primit mesajele tot la domiciliu, prin cymbalofon. A făcut o pauză, a mai privit o dată luxoforul urmărit şi a stabilit: Bun! Ăsta e un mesaj terminat. Îi joacă moşuţ ca pe hoţii de cai!

Celălalt a încheiat transcrierea comunicării. A pus stilul şi plăcuţa în buzunar şi şi-a suflat în palme. Apoi s-a uitat pe acoperişul Bursei, făcând un semn scurt cu mâna. Un braţ a fluturat acolo sus, în loc de răspuns. Au urmat trei sclipiri portocalii de lampă policromă.

– Bun. Ăsta e gata să-şi ia zborul. Numai să-i punem noi ardeiul la cur...

Au continuat să privească de jur împrejur, pe clădiri. De pe insula Corporaţiei de Latex Cherokee s-au văzut aceleaşi sclipiri portocalii. Blocul de la intersecţia Diocleţian cu Parisii, Turnul de Control al Locomobilelor de Coastă, Cazinoul Yasodaro oamenii lui Agricola erau peste tot. Gata să-i urmărească pe cei din Bursă. Gata să-i pună pe agenţii de pe stradă pe urmele lor şi gata să-l pună pe Rustam pe jar.

– Mmhh... dispozitivul e la locul lui.

– Bineînţeles că e la locul lui. Banii nu sunt la locul lor?

Minae-le erau la locul lor. Reflex, ambii agenţi s-au scotocit în buzunare şi au scos ordinele de plată cu antetul Iulianus Celler ARENAE TYRSAE... Adresate Băncii SEMINOLE HOROWITZ. Era bine să ai astfel de hârtii prin buzunare în ultima zi a Mileniului.

– Cel mai mult aş fi vrut ca azi să stau acasă şi să beau hydromel din cel bun, de Norvegia... Şi acum, uite! Am ajuns să batem strada, în ger!

– Zi mersi că a stat ninsoarea! Ne făcea oameni de zăpadă şi ne-am fi chinuit ca naiba să descifrăm mesajele luminoase... Al dracuţ moş! Ai văzut cum îşi recrutează curierii acum? Parcă ar avea catalog cu ei!

– Am zis-o mereu! Amphiaraos Eutherius se joacă! Se joacă atunci când recurge la serviciile companiilor de curieri! Îi are în mână pe toţi... S-a oprit şi a bătut de câteva ori cu picioarele în

caldarâmul îngheţat. Ce zici? Merită să transmitem mesajul ăsta la şefi?

– Nu. Nu mi se pare important. Mai bine să intrăm undeva, să ne încălzim un pic...

– N-ar strica! a comentat celălalt şi a privit de jur-împrejur în căutarea unei taverne apropiate. Era ger şi vântul rece aducea un miros sărat de alge.

Deodată însă, luxoforul pe care îl urmăreau a început să clipească din nou.

– Las-o baltă! Notează! a exclamat nervos primul agent şi şi-a pus luneta la ochi.

Rustam a plescăit şi a aşezat pe masă pachetul unsuros. Găsise pe Parvum Avenue un restaurant persan şi nu pierduse ocazia să-şi cumpere o porţie de şaşlîk.

Intrase vesel în camera închiriată de sectă. Juca pachetul fierbinte cu mâncare dintr-o mână în alta. S-a uitat amuzat la Sapor şi l-a invitat să guste din bucatele aromate, cu mentă tocată mărunt, burtă de viţel şi usturoi.

– Nu mâncăm ceva înainte de treabă?

Krishnaitul adulmecase pachetul de la depărtare. Dacă Rustam bănuia ceva şi pusese otravă în mâncare? Poate că persanul se mitridatizase împotriva unor otrăvuri pe care le putea împărţi acum bine mersi cu Sapor.

sapor avea dreptate/ într-o oarecare măsură/ regulamentul interior al poliţiilor hermetice prevedea mitridatizarea agenţilor împotriva otrăvurilor cunoscute/ prea îi alergau dintr-o parte în alta a Imperiilor, ca să-i lase aşa/ expuşi unor pulberi măsurate cu miligramele/

Cu toate astea, Rustam nu otrăvise şaşlîk-ul pe care îl oferea lui Sapor.

– E cu burtă? a reuşit sectantul să localizeze unul dintre mirosuri.

– Exact, a zâmbit persanul.

– Îmi pare foarte rău... trebuie să te refuz. Krishna îmi interzice să mănânc orice fel de carne... Hare Rama! s-a bucurat el că găsise o ieşire onorabilă din impas.

ieşire elegantă/

Asta era. Greşise când schimbase locul cu Rassul? Nici prezenţa lui Rustam nu-i inspira siguranţă lui Sapor. Oricum,

bine că scăpase de miezul problemei. N-ar fi suportat să ştie că este depozitarul unor informaţii esenţiale pentru krishnaiţi. Fraţi de-ai lui muriseră pentru mult mai puţin decât participarea la înlocuirea lui Amphiaraos Eutherius!...

Rustam se ridicase de la masă şi privea pe fereastra ce dădea spre Forul West Elephantinei. În loc de rostre, ca la Roma, piaţa de marmură era împodobită cu par—rile de pene colorate, care aparţinuseră sachemilor învinşi de legiuni. Clanuri întregi: Iroqius, Mohegan, Algonquin, Delawarus, făcute praf şi pulbere acum două-trei sute de ani...

– ... Wu Chen creşte preţul la sticlă, transmitea Sapor în cymbalofon spre centrul Hare Krishna. Se vehiculează, de asemenea, zvonul că Amphiaraos e grav bolnav. În Bursă, gurile rele spun că nu va apuca nici măcar apusul soarelui...

Receptorul cymbalofonului a început să vibreze, disritmic, pe diferite tonuri, livrând răspunsul înapoi:

– Cât este acum cursul sticlei?

– 95 de minae tona.

– Zvonul despre moartea apropiată a lui Eutherius ne-a parvenit şi nouă. Prin trei canale separate. Informaţie confirmată, deci... Vom transmite noi instrucţiuni Aeliei. Terminat.

Rustam a zâmbit, privind la Sapor:

– Ce importanţă are dacă bătrânul crapă? Noi trebuie doar să-i localizăm bârlogul. Să punem mâna pe toate chestiile alea... pe care le caută şefii noştri.

Sapor şi-a aprins o ţigară şi a strâmbat din nas.

– Spune-mi! ţi-ai cumpărat vreodată un daguerrotyp?

– N-a fost nevoie. Am primit daguerrotypuri de la şefii mei. Am lucrat foarte des cu ele. Profesia, pricepi? a replicat Rustam.

– Mă rog... şi ce te-ai fi făcut dacă ţi-ar fi pus cineva daguerrotypul în braţe fără să te înveţe să-l foloseşti? Rustam s-a încruntat, neînţelegând unde bate krishnaitul. Dar acesta a continuat: Cam asta se va întâmpla dacă vom pune mâna pe Însemnele lui Amphiaraos, fără să obţinem şi maniera lor de utilizare. Aşa că, eu unul sper ca moşul să nu crape înainte să punem mâna pe el.

Discuţia s-a întrerupt. Un nou mesaj prin luxofor făcea să sclipească oglinda receptoare.

– Nu vrei să încerci? i-a întins Sapor ochelarii cu lentile

închise la culoare.

Rustam a dat din cap că nu. Prefera să-i urmărească pe agenţii lui Cornelius, care se învârteau prin aerul îngheţat al străzii. Notau de zor, şi ei, mesajele care plecau din compexul Bursei. Gata să-i transmită lui Rustam esenţialul. O comunicare scurtă pentru care ochii lui antrenaţi n-aveau nevoie de ochelari.

S-a apropiat de fereastră. A privit spre acoperişul Bursei. Nu putea să vadă decât colţul unei pânze, ţinut întins de trei spiţe înguste de oţel lucios. „Idiotul!“ s-a gândit. „Dacă-l observă chelioşii ăştia? Sau oamenii lui Eutherius?“

S-a sprijinit de geamul rece şi a suflat un jet de aer cald, brumând sticla. Unul dintre agenţi a ridicat privirea şi a tremurat scurt din cap, întrebător. Rustam a tras o linie cu degetul peste cercul de abur condensat, ca o săgeată indicând acoperişul Bursei. Cei de jos s-au uitat instinctiv în direcţia arătată de Rustam. Au început să discute agitat, iar unul dintre ei s-a repezit să intre într-o tavernă. Probabil că transmite un mesaj prin cymbalofon, i-a trecut persanului prin cap şi s-a proptit cu coatele pe pervaz, urmărind acoperişul Bursei.

– Chiar n-ai de gând să-i probezi? a întrebat Sapor. Dacă tot admiri panorama...

Persanul a luat ochelarii şi i-a potrivit pe nas. ‹ntre timp, agentul ieşise din tavernă, făcând un semn de asigurare spre Rustam: a ridicat palma stângă desfăcută şi degetul mare de la mâna dreaptă.

– Ei?... Vezi ceva? a mormăit Sapor.

– Ba da! Se vede perfect! a răspuns persanul şi i-a dat ochelarii înapoi, surâzând... Colţul de pânză de pe acoperişul Bursei dispăruse, tras la adăpost.

XIX

RUFINUS URMĂREA AFIŞUL cu noul preţ la tona de sticlă: 98 de minae.

– Cronometrează din acest moment! i-a ordonat lui Wu Chen.

Chinezul a marcat secunda afişării pe banda de hârtie care ieşea continuu din ceasul mecanic de pe birou.

Se aflau chiar sub panoul de afişare a preţurilor. Până acum, reuşiseră să dezechilibreze două companii de curieri privaţi, care nu ţinuseră pasul cu ordinele repetate trimise de Eutherius.

Dacă o vor ţine tot aşa, vor crea tensiunea necesară prin care să-l facă pe Amphiaraos să greşească. Să greşească şi să iasă la lumină.

Rufinus nu ţinea minte ca tatăl său să fi greşit de prea multe ori. În nici un caz, nu greşise când era vorba de bani sau de influenţă. O auzise o singură dată pe mama lui (cu doi sau trei ani înainte să moară) că Amphiaraos „greşise nepermis... Amphiaraos n-ar fi trebuit să se încreadă în Louella. Amphiaraos a greşit, crezând în ce-i spunea Louella“.

Şi se părea că mama lui Rufinus avusese dreptate. În ciuda programului strict pe care şi-l impusese, Amphiaraos începuse să-şi petreacă prea mult timp cu femeia aceea. Louella. Rufinus era mic pe atunci şi nu reuşea să-şi amintească de ea: cum arăta, cum vorbea, şi, mai ales, de ce îşi petrecea tatăl său atât de multe ore cu ea.

Avea doar şapte ani pe vremea când surprindea discuţiile în şoaptă, dar nervoase, dintre părinţii săi.

– Dar ai promis, Amphiaraos! Mi-ai dat toate asigurările! Ai spus clar că n-ai cum să te legi de vreo altă femeie!

adică cum?/ cum să te legi de o femeie?/ ce fel de sfori erau alea cu care te legau femeile?/

Amphiaraos începea să respire zgomotos, ca atunci când îi certa pe cei doi fii ai săi. Dar nu îndrăznea s-o certe şi pe Deborah, soţia lui şi mamă a lui Rufinus şi Virgilius.

– Ai spus că eşti prea ocupat. Că ai probleme mult prea importante de rezolvat. Că nu-ţi permiţi luxul să-ţi găseşti o alta...

– Ai bani. Ai proprietăţi, a ripostat Amphiaraos liniştit. Avem doi copii reuşiţi. Ce mai doreşti, Deborah?

dar respira greoi/ rufinus îl auzea cum şuieră gros/ ca atunci când se supăra pe el sau pe virgilius/ chiar era legat/

– Ştiu că am tot ce-şi poate dori o matroană. Ştiu că sunt bine privită. Dar asta nu înseamnă că tu nu m-ai minţit. Asta nu înseamnă că mai cred că operaţiunile tale financiare pot să mă ţină la adăpost de... de... Nu mai cred că afacerile tale îţi sunt suficiente.

– Finanţele chiar sunt importante, a murmurat Amphiaraos, încercând să se apere de acuzaţiile Deborei.

deborah era insistentă însă şi nu pierdea şirul discuţiei, chiar când amphiaraos lansa piste false/

– Da. Ai finanţele. Şi comerţul. Şi politica. Faci numai lucruri importante. De care depind zeci de mii de oameni. Aşa e. Dar m-ai minţit! Cât de importante sunt lucrurile pe care le faci tu, încât să-ţi permită să mă minţi? întrebase Deborah.

– Nu pot să-ţi spun mai mult, Deborah. Nu pot, venise răspunsul răguşit.

– Greşeşti, Amphiaraos. Greşeşti.

Lui Rufinus îi fusese imposibil atunci să-şi dea seama în ce fel greşise tatăl lui. Iar după ce crescuse suficient ca să priceapă ce anume se petrecuse, persista în a respinge faptul că Amphiaraos era în stare să greşească... În definitiv, nu el era cel care îl învăţase să se folosească de femei ca de nişte obiecte? Îl dusese la lupanare de foarte mic:

– Tu nu trebuie să le consideri pe ele nişte stavile. Pur şi simplu, sunt nişte entităţi lipsite de importanţă. Sunt capabile să mănânce timpul bărbaţilor importanţi şi să-i facă să pară ridicoli. Tu nu trebuie să ajungi să greşeşti în privinţa lor, aşa cum am făcut eu. Află că eu am auzit de un tip care din delicateţe, a ajuns să-şi piardă viaţa...

Greşeală. Amphiaraos pronunţase cuvântul. Deşi o îndepărtase pe Louella. Deşi continuase să câştige bani mulţi şi să-i schimbe pe guvernatori ca pe mănuşi. Deşi continua să facă şi celelalte lucruri, de care nu-i povestea lui Deborah.

Asta, până să nu moară Lucullus, bunicul lui Rufinus. De la moartea lui, Amphiaraos dispăruse, lăsându-şi copiii şi soţia de izbelişte.

fugit în noua atlantă/ unde era şi mai puternic/ un bărbat puternic/ fără soţie/ fără copiii lui/ şi fără louella/

– Adică, cum a greşit? se tot întrebase Rufinus după aceea.

Acum, spera însă să-l facă să greşească cu adevărat. Să greşească exact acolo unde era infailibil. În aranjamente şi combinaţii.

– Crezi că o să obţinem date suplimentare dacă cronometrăm răspunsurile bătrânului? a întrebat obezul, cu voce scăzută, privind în vraful de hârtii care rula sub ochii lui.

– Sunt sigur! Numai că acum vreau să aflu un lucru clar! De unde vine curierul care aduce răspunsul la noul nostru preţ! Asta vreau să-mi afli!

Rufinus şi-a aprins o nouă ţigară şi s-a sprijinit de marginea

biroului, încrucişând gleznele. Wu Chen închisese ochii şi dădea din cap că da, îi va afla această informaţie. Apoi, s-a aşezat pe un fotoliu din lemn de cedru şi s-a pus pe aşteptat.

După câteva minute, s-au văzut semnele Mwanei din spatele vitrinei de cristal a biroului ei. Marcatorii s-au căţărat pe panou şi au afişat noul preţ. Cel cerut de bătrânul Eutherius: 100 de minae per tonă.

– Patru minute şi 24 de secunde! a anunţat Wu Chen, oprind cronometrul.

– Splendid! Acum, vezi de unde mă-sa vine papagalul ăsta de curier! a suflat Rufinus, provocând instantaneu o vânzoleală printre oamenii chinezului. Se grăbeau să alerge sus, în biroul agentei, să-l prindă pe tipul care adusese ultimul mesaj al lui Amphiaraos.

Sala Bursei plesnea de ecourile vocilor. Agenţii îşi frângeau mâinile că nu aveau suficientă sticlă în stoc pentru a lansa o contrapartidă de vânzare acum, când cursul crescuse artificial, cu mult peste valorile etalon. Wu Chen pufni în râs, gândind la cum trebuia să arate peretele cu luxofori: o perdea de artificii nebune, care încercau să anunţe demenţa ce cuprindea treptat Bursa.

Un prolog neaşteptat pentru artificiile care vor ilumina la noapte trecerea în Mileniul al III-lea.

– Curierul a primit mesajul la el acasă, prin cymbalofon. Locuieşte în Diocleţian, la numărul 89! a spus unul dintre oamenii lui Wu Chen.

– Repede! Harta! a ordonat chinezul, făcând semn lui Rufinus. Au examinat împrejurimile Bursei şi, brusc, degetul umflat a desemnat un punct aflat oarecum la stânga peretelui cu luxofori.

– Cât face un curier de acolo până la Mwana? s-a interesat Rufinus.

Wu s-a încruntat şi a răspuns sacadat, de parcă nu-i venea să creadă:

– Nu mai puţin de patru minute! Oricât de mult s-ar grăbi! ţi-am spus doar că am mai calculat drumurile astea... Cum dracuţ face Amphiaraos?

Rufinus a zâmbit şi a început să scruteze prin sala mare a Bursei. Înţelegea în sfârşit în ce fel reuşea tatăl său să-i scoată din minţi pe toţi. Acum, de pildă, abia dacă avusese timp să

transmită prin cymbalofon mesajul către ultimul curier. Sau se afla pe undeva prin sală, sau avea posibilitatea de a înregistra, instantaneu, de unde se afla, afişajele de pe panou.

Relaxat, Rufinus a început să se plimbe într-o parte şi în alta, studiind ghişeele, birourile, statuile şi coloanele sălii centrale a Bursei.

Varrus examina noul preţ de pe panoul de afişaj. Şi-a ridicat sprâncenele bogate şi a fluierat lung. Ecranul îi oferea o imagine ceţoasă a Bursei. Dar, putea să distingă cu destulă claritate figurile disperate ale agenţilor. Sunau înnebuniţi în toate părţile, doar-doar ar găsi o partidă de sticlă de care nu ştia nimeni. O partidă de sticlă pe care s-o arunce în sorbul nebunesc al preţurilor Bursei din West Elephantina.

– 101 de minae per tonă!

Operatorul cymbalofonului a urmărit lista cu adrese şi a făcut apelul. Vibraţiile mesajului au umplut camera, înalte sau joase, grăbite sau rare...

– Mai avem doar trei curieri în aşteptare! a anunţat el când a încheiat transmiterea mesajului.

– Splendid! a pufnit bătrânul. Comunică agenţiei că avem nevoie să angajăm rapid noi curieri! S-a răsucit în fotoliu şi l-a scrutat cu atenţie pe general. Ei? Ce zici?

Varrus n-a răspuns imediat. Cercul grupurilor care îl vânau pe Eutherius se strânsese din ce în ce. A focalizat imaginea ecranului în sala mare a Bursei şi a început să baleieze planşeul pe care se vedeau o grămadă de oameni agitaţi.

– Ecranul se încinge prea tare, Amphiaraos! a anunţat el după ce aşezase mâna pe capac.

– Schimbă canalul! a sosit ordinul bătrânului. Şi să vină echipa tehnică! Să vină şi să nu mai iasă de aici! Sunt doar nişte lămpi, fir-ar ale dracului... se prăjesc de atâta utilizare, iar eu am nevoie să controlez situaţia. S-o văd, adică...

– Wu dă 105 minae pe tonă! a anunţat Varrus din nou.

– Iar noi dăm 106 minae! a strigat bătrânul nervos, prins în jocul speculaţiilor. Măcar de i-am mai atrage şi pe alţii în licitaţie! O să ieşim din joc şi o să-l lăsăm pe Wu să se descurce cum ştie el mai bine cu sticla asta inventată! Îl zburăm definitiv din Bursă! Când o să-l prindă că a speculat un stoc fictiv...

– Venerabile! Nu trimitem o echipă şi în sala Bursei? s-a

interesat unul dintre tehnicieni. Trebuie să controlăm pictografele mobile de acolo! Cred că la ora asta poţi să prăjeşti ouă pe ele!

– În regulă! Şi mai trimiteţi o echipă şi la cablaje! a ordonat bătrânul şi a ţâşnit în picioare, apropiindu-se de ecran. Tot rahatul ăsta e doar din cauză că am blocat lansarea plăcuţelor... cum naiba le zice? s-a întors către Varrus.

– Plăcuţe integrate.

– Exact! Plăcuţe integrate. Dacă le aveam acum la dispoziţie, nu ne mai împiedicam noi de problemele astea tehnice! Care mă fac să pierd timp!

– Dacă lansai plăcuţele, mai reuşeai să ţii electricitatea numai pentru tine? Dacă le dădeai drumul, n-ar fi fost decât o problemă de câţiva ani ca ei să pună mâna pe electricitate! Măcar lămpile catodice, şi tot le-ar fi scos pe piaţă până la ora asta...

Amphiaraos s-a încruntat, şi-a trecut mâna peste faţă nervos şi s-a sprijinit de birou.

– Mda. Chiar şi meciul de azi ar fi fost altul. Dacă ei aveau electricitatea. Şi lămpile astea nenorocite. Poate că, acum, n-aş mai fi fost decât un fel de Wu Chen. Un simplu speculant.

Varrus s-a dat lângă el şi i-a pus mâna pe umăr:

– N-ai fi fost doar Wu Chen! Însemnele ar fi fost tot la tine. A făcut o scurtă pauză, după care a continuat: Eşti încă în formă, Amphiaraos! Dacă vrei, întrerupem de acum tot jocul ăsta! Poţi încă să mai porţi povara Însemnelor!

Eutherius l-a privit atent pe general şi a zâmbit:

– Cât timp crezi tu că-ţi ia să înveţi să te foloseşti de Însemne? O lună? Şase luni? Un an?

– Nu ştiu. Probabil că trebuie destul de mult timp...

– Varrus! Nu te supăra, dar nu eşti decât un indian prost! Să ştii şi tu că Însemnele şi puterea dată de ele se preiau imediat. Pe loc, înţelegi? Învingătorul ia tot! Dacă ei sunt în stare să mă descopere, înseamnă că judecă mai corect decât mine. Deci, Însemnele trebuie să le aparţină, înţelegi? N-am cum să opresc vânătoarea, înţelegi?

– Cred că da... cred că înţeleg!

– Eh, tot e bine că ai învăţat de la mine cum se dă un răspuns corect... să te fereşti de afirmaţiile spuse răspicat! a râs Amphiaraos. L-a bătut pe Varrus pe spate.

O oră. Maximum două. Atât se consuma pentru predarea Însemnelor. Atât petrecuse şi Lucullus cu el. Încercând să-l înveţe câte ceva. Să-i explice nişte şmecherii, nişte trucuri metode mai mult sau mai puţin ortodoxe de a dirija puterea Însemnelor. O simbioză din care Amphiaraos prinsese prea puţin; drept urmare, se folosise doar de înzestrarea nativă. Învingătorul lua tot. Pe sine, în primul rând.

– 107 minae! a citit unul dintre tehnicieni.

– Doamne, Doamne, cum îmi vine să-i las baltă să se descurce cu preţul ăsta! a pufnit Amphiaraos.

– 108? a întrebat Varrus.

– 108! a aprobat Eutherius şi cymbalofonul a prins să sune la noul curier.

– Să-i solicit şi pe cei de la Hippias Comcom? a întrebat operatorul.

– Dă-i naibii! Alege altă companie! Ar fi prea de tot să-i bag lui Hippias bani în buzunar pentru că participă la jocul pe care l-am declanşat chiar eu! Ce zici, Varrus?

– Alege-i pe curierii de la Powhatana! a sugerat generalul.

– Eh, şi cum îţi spuneam, a reluat Amphiaraos, a trebuit să recurg la o competiţie între cei care ştiu de existenţa Însemnelor. Numai cei puternici le pot utiliza... N-ar fi fost mai uşor să-i las lui Rufinus moştenirea asta? Aşa era obiceiul până acum... Dar, gândeşte-te: puteam eu să fiu sigur că Rufinus se descurcă sub povara lor?

– Văd că până acum se descurcă, a surâs Varrus.

nu/ nu era linguşitor/ moştenea puterea de a constata faptele/ de la strămoşii săi înfrânţi de romani/ constata faptele şi le afirma, fără să-şi încarce remarcele cu scopuri din acelea, de care noi abuzăm când ne interesează urcarea eşaloanelor/ nu e clar?/

– Eutheriii au decis de sute de ani că la un moment dat trebuie să dezvăluim existenţa Însemnelor. Tocmai pentru a permite competiţia care se termină astăzi! Un grup trebuie să fie, în primul rând, suficient de puternic pentru a afla de ele. Apoi, trebuie să fie suficient de puternic pentru a pune mâna pe ele.

tot nu e clar?/ sunteţi chiar atât de ipocriţi încât nu recunoaşteţi remarcile evidente făcute în faţa celor care iau decizii?/ pentru a le intra sub piele?/ Varrus a mai făcut un

comentariu, dar nu-l mai menţionez, tocmai pentru că ar părea servil/ dar, vă asigur, Varrus nu avea cum să fie servil/ din limba algonquin lipseau intonaţiile servile/

Oricum, Amphiaraos i-a răspuns:

– Intrarea în Mileniul al III-lea trebuia să fie precedată de oferta concurenţială a Însemnelor. Vezi bine că lumea din jurul nostru se dezagregă. A sosit deci momentul de care vorbeau strămoşii mei... Nu există concurenţă? Apar grupuri impotente. Şi atunci, chiar că totul se duce de râpă...

Operatorul cymbalofonului s-a apropiat, grăbit, de cei doi:

– Toţi curierii care aşteaptă mesajele la domiciliu sunt consemnaţi! Nu putem face apel decât la cei bazaţi în agenţii! Direct!

– Poftim! a râs Eutherius. Ce ţi-am spus, Varrus? Băieţii ne încolţesc. Totul e să nu mă las şi eu prins în joc! a stabilit el după o secundă de gândire.

XX

ÎN PELERINA ROŞIE, cu platoşă aurită, costumul care conferea o greutate şi mai mare ordinelor pe care le dădea în Bursă, Mwana privea prin cristalul de Moravia spre panoul de afişaj.

– E o nebunie... o nebunie... 110 minae per tonă! Cu 25 de minae peste cursul standard! Şi asta, pentru o încărcătură fictivă! S-a întors spre curierul care tocmai revenise din port: Eşti sigur că nu există un astfel de transport? Nici măcar în radă?

– Rapoartele port-controlului sunt clare! De două săptămâni n-a mai ancorat nici o navă cu sticlă în West Elephantina! Şi nu se aşteaptă un astfel de transport mai devreme de zece zile!

Mwana s-a întors în mijlocul biroului, printre agenţii de bursă.

– Domnişoară, au început ei, ştirea asta trebuie anunţată imediat, jos, la tranzacţii! Avem informaţii certe că, trei sau patru grupuri financiare au luat deja legătura cu depozite din sud, ba chiar şi din Vechiul Continent. Caută sticlă cu toţii... ca demenţii!

Negresa a aprobat din cap, pregătindu-se să ia portavocea. Va deschide cristalul despărţitor şi va anunţa pe toată lumea. Trebuia să afle naibii, odată, că participă la o operaţiune fictivă.

Aelia s-a apropiat de ea.

– Ce vrei să faci, dragoste? Mmh?... ce vrei să faci?

Îi pusese mâinile pe centura lată de pe talie, împodobită cu acvile, şi o privea în ochi. Agenţii de bursă au avansat spre ele.

– Doamnelor! Momentul este prea delicat! Nu puteţi întârzia! Nu amânaţi anunţul! Oamenii aruncă grămezi de bani pe fereastră!

– Foarte bine! Să arunce cu ei pe fereastră! a spus frizona.

Calmă. Îşi coborâse palma printre benzile de oţel ale platoşei aurite ce imitau fustanela de protecţie a legionarilor şi s-a insinuat între coapsele negre. Apoi, s-a întors brusc către ceilalţi.

– Nu mai iese nimeni din încăperea asta!

S-a produs o busculadă, iar fraţii krishnaiţi au blocat ieşirile din birou. Cuţitele şi lanţurile de oţel au ţâşnit dintre cutele portocalii ale sarongurilor.

A urmat o scurtă încăierare. Agenţii de bursă au fost îmbrânciţi, trântiţi pe pardoseală, claie peste grămadă, izbiţi cu lanţurile i-au înghesuit într-un colţ, sub birourile de lemn, continuând să-i plesnească peste braţe şi coaste cu latul cuţitelor lungi de Pradesh. Nu mai puteau fi văzuţi de dedesubt, din sala mare a Bursei, şi nici de cei care intrau în încăpere.

O vânzoleală care abia s-a auzit.

– Curierii rămân pe loc. I-aţi consemnat la domiciliu pe curierii netrimişi încă? a întrebat Aelia.

Krishnaiţii au făcut semn că da: Amphiaraos nu mai putea face apel decât la curierii bazaţi în agenţii.

– Vreau să ştiu precis, a reluat Aelia. De unde a venit fiecare curier? În ce mod a primit mesajul? Cum a fost recrutat? La ce oră precisă a primit comunicaţia din partea lui Amphiaraos?

Frizona privea peste capul celor strânşi în birou. De jos, din sală, se auzeau urlete din ce în ce mai puternice. Se făcuse o aglomeraţie infernală. Agenţii de tranzacţie şi curierii intrau şi ieşeau din Bursă. Căutau, cu toţii, înnebuniţi, surse de sticlă... orice era bun: depozite, corăbii, aerostate în marş. Orice, numai să pună laba pe o partidă de sticlă care să poată fi adusă în West Elephantina.

– Cymbalofonul! a anunţat un krishnait.

Membranele vibrau într-un ritm scăpat parcă de sub control.

– E banca SEMINOLE-HOROWITZ! Vor să deblocheze un fond de la o sucursală din Yedo. Zic că au o partidă de sticlă

disponibilă la Madras...

– Să deblocheze fondurile şi să angajeze sticla pe care o au la Madras! a rânjit Aelia, plonjându-şi degetele şi mai adânc sub fustanela Mwanei: Cânepă de-a noastră. De Tibet! le-a explicat krishnaiţilor, făcând semn cu bărbia spre negresă.

– SEMINOLE-HOROWITZ angajează patru aerostate; zic că în patru zile aduc sticla aici! a spus sectantul în timp ce copia mesajul din membranele cymbalofonului.

Mwana Octavia Dagbert părea că-şi revine pentru câteva secunde, pentru ca, imediat, să-şi dea din nou ochii peste cap. Era ca în timpul unei beţii penibile. Îşi dădea seama că se dă în spectacol, fără să se poată împiedica să nu-i placă ce i se întâmplă. Dar îşi amintea mereu că are o responsabilitate...

Până la ora asta, preţul afişat pe panou fusese trimis pe întreaga Coastă de Est, de la Novum Naucratis la Mediolanum. Probabil că şi la Narbonna, Lundinium şi Luteţia, dacă nu chiar şi la Roma, cursul sticlei de Fenicia o luase razna, datorită licitaţiei aberante din Bursa pe care o conducea ea. Mwana Octavia Dagbert.

– Pricepe, Aelia! dacă toată tranzacţia... de jos este... ooh, fictivă, înseamnă că... ooh!... mai este cineva pe urmele... Frizona a pus capăt vorbelor agentei cu o palmă scurtă care a îngheţat expresia de satisfacţie nestăpânită de pe chipul negresei...

– Ştiu foarte bine ce semnificaţie are speculaţia asta fără obiect!

– Nu pot! Nu pot face asta! a strigat Mwana şi a sărit în spate. Nu te apropia de mine! Nu pot să-mi asum responsabilitatea asta! E vorba de o grămadă de bani risipiţi! Iar eu îi instig pe toţi tipii ăştia să dea de-a azvârlita cu ei! O să afle tot Imperiul de demenţa de azi!

– Tot Imperiul? a ricanat Frizona. Păpuşă! Eu zic că la ora asta, toată lumea ştie că la West Elephantina sticla a ajuns să coste 111 minae tona... Eu zic că toţi agenţii, din toate Bursele, umblă cu limba scoasă după sticlă, în timp ce producătorii se bat cu palma pe burtă şi calculează cu ce profit intră în Mileniul al III-lea! Eu aşa zic!

În încăpere a pătruns un nou curier. Grăbit, a făcut ultima ofertă a lui Eutherius:

– 112 minae per tona de sticlă!

Aelia s-a apropiat de Mwana în timp ce krishnaiţii îl imobilizau pe noul venit.

– Ai auzit? Fă anunţul, Mwana!

– Nici prin cap nu-mi trece! a mai făcut agenta un pas înapoi.

– Vreau să văd preţul cel nou afişat pe panou, Mwana! a spus Frizona patinând parcă spre agentă. Voi, ce vă uitaţi? Mulgeţi-l pe curier de tot ce ştie!

Se întorsese spre oamenii ei care priveau scena dintre cele două cu ochii scoşi. Ca şi cum s-ar fi pregătit să urmărească un meci de pancration în noroi.

Primele lovituri cu latul cuţitelor lungi de Pradesh. Curierul a început să turuie. Ca un gramofon băgat în viteză. Bazat la sediul agenţiei POWHATANA, pe Capitolium Boulevard. La trei minute de mers de Bursă. Era în tura lui normală când primise mesajul prin cymbalofon. Mda. Nici n-a mai fost nevoie de ceara topită pe care i-o pregătiseră pentru buze. Omul spunea tot. Tot.

– Anunţă centrul că Amphiaraos a început să recurgă la curierii bazaţi în sediile agenţiilor. Dă adresa de pe Capitolium Boulevard şi zi-le s-o ia pe firul comunicaţiilor sonice! Hai, c-o să dăm de el! a scrâşnit frizona, adulmecând mirosul greoi al cerii topite. Iar tu, dragoste, fă odată anunţul! Cum ţi-am spus!

A sărit brusc, apucând-o pe Mwana de mâini. I-a răsucit braţele la spate şi, continuând s-o ţină aşa, lipită de ea, a condus-o către vitrina despărţitoare. Agenta a icnit de durere. Sau nu era durere? Cu nenorocita asta de cânepă de Tibet, nu puteai fi niciodată sigur! Cert e că Aelia i-a eliberat mâinile, iar Mwana a început să facă semnele codificate. Gesturile ei precise, de femeie care trăgea în nări mirosul de ceară topită în biroul ei curat şi ferit de agresiuni.

– Cine zice că în zilele noastre femeile şi-au pierdut morala? a întrebat Aelia. Ironică. Iată, Mwana pune mare preţ pe virginitatea ei! a conchis Frizona strivind-o pe negresă de cristalul de Moravia.

În timp ce mâna îi era afundată sub pelerina roşie, strângând în palmă mânerul unui wakizashi scurt de Yedo.

– Urmăriţi comunicaţiile prin cymbalofon la adresa: 187, Capitolium Boulevard. O agenţie particulară de curieri. POWHATANA. Amphiaraos trebuie să sune acolo dintr-un

moment în altul! a anunţat din stradă unul dintre agenţii lui Cornelius. Şi-a aşezat palma pe diafragmă, întrerupând vibraţiile remanente şi s-a dus înapoi lângă partenerul său care urmărea luxoforii din complexul Bursei.

– Eh? Ai mai prins ceva?

Tipul a făcut gestul consacrat: pumnul strâns, balansat rapid într-un du-te vino, în faţa burţii.

– Nimic. N-am mai prins nimic. Dar trebuie să emită dintr-un moment în altul. Se petrece ceva bizar prin birourile alea. Cum naiba de a putut Mwana să dezvăluie identitatea unui curier? Nici c-ar fi putut să-l dea în gât mai bine! Identitate, apartenenţă, mod de recepţionare a mesajului, tot. Tot, pricepi?

– Beată! Prea multă cânepă! Prea mult sex! Fata patinează în gol! Trebuia să se întâmple odată şi odată...

– Mda... Să fim pregătiţi! Poate punem mâna pe adresa bătrânului înaintea chelioşilor! O transmitem la Rustam rapid şi ne câştigăm banii cinstit.

XXI

– ELECTRICITATE! i-a şoptit Rufinus lui Wu Chen.

I-a luat mâna şi i-a aşezat-o pe capul fierbinte al statuii lui Iulius C. Caesar, care trona în mijlocul sălii.

Chinezul a tresărit şi şi-a retras mâna, grăbit. Şi-a suflat în palmă şi a întrebat:

– Electricitate?

– Uluitor! s-a prefăcut Rufinus mirat. Ai reţinut cuvântul. Redevenind serios, a început să explice: Electricitate. Adică, apariţia, mişcarea şi interacţiunea microatomilor lui Democrit... când sunt încărcaţi cu sarcini electrice. Sau cam aşa ceva... a spus în continuare chinezului, care privea neînţelegător. Ultimele cuvinte l-au proiectat însă pe Wu într-o stupefacţie totală, care l-a amuzat pe Rufinus.

– N-are importanţă ce e! Dar bătrânul se foloseşte de electricitate ca să vadă ce se petrece aici! Cum anume? Nu ştiu... nu ştiu încă, vreau să spun. Dar, înainte să afişăm noul nostru preţ, vom acoperi capetele tuturor statuilor din sala asta... pentru că Amphiaraos vede prin ochii lor! Hai! Dă-i bice! Înveleşte-mi toată arta asta în stofe!

– O să iasă tămbălău!

– Nu mă interesează. Tu vrei respectabilitate. Eu îl vreau pe tata. Aşa că, fă cum ţi-am spus!

Wu a urlat în sală, iar oamenii lui s-au repezit imediat asupra statuilor.

– Ce dracuţ faceţi? Aţi înnebunit? a strigat lumea din jur.

– Hei! Opriţi prostia asta!

Intermediarii şi agenţii de bursă începuseră să facă scandal, dar oamenii lui Wu explicau că nu e vorba decât de o superstiţie a şefului lor. Vroia să facă o ultimă ofertă, însă numai în prezenţa unor capete de statui acoperite. Bizar, bizar. O explicaţie de-a dreptul stupidă, dar lumea era prea ambalată ca să mai judece corect. Nu le jucau decât cifre şi amplasamente de depozite în capetele alea care se străduiau să stoarcă profituri.

– Acum! Poţi să spui ultimul preţ! a zâmbit Rufinus spre obez. Wu Chen a anunţat imediat, cu voce clară, acoperind larma din sală:

– O sută două zeci de minae per tonă. Toată partida de 200 de tone!

Panoul a afişat oferta grăsanului, iar Rufinus s-a aşezat într-un fotoliu, sprijinindu-şi bărbia în palme. Stătea nemişcat, sorbind din ochi panourile cu preţuri.

S-a auzit un strigăt. Imediat, oamenii lui Wu s-au precipitat şi au tăbărât pe un bărbat între două vârste care încerca să dea jos faldurile de stofă care acopereau capul de marmură al lui Iulius C. Caesar. Ridicat pe un postament, chiar în faţa panoului principal de afişaj.

Rufinus a răsuflat uşurat şi s-a sculat din fotoliu, chemându-l la el pe obez.

– Scotociţi-l! Scotociţi-l! Scuturaţi-l de toate hârtiile sau obiectele pe care le are la el! Dacă nu găsiţi nimic, duceţi-l la toalete şi umflaţi-l până zice tot!

Au trecut câteva minute. Toată lumea care foia prin holurile Bursei stătea cu ochii ţintă în panourile de afişaj. Răspunsul lui Amphiaraos întârzia. Vocile multiplicate de ecouri creşteau în amplitudine: comentau cu toţii că, în sfârşit, cineva îi smulsese bătrânului monopolul pe depozitele de sticlă din West Elephantina.

Wu Chen s-a apropiat de Rufinus:

– Ia uite! Ia uite ce-am găsit în buzunarele distinsului... Şi i-a

întins nişte dispozitive bizare, cilindrice, din sticlă, în interiorul cărora se afla o ţesătură fină de sârmă. Două picioruşe mai groase, din metal, ieşeau din baza de jos a cilindrilor. Ca nişte degete groase, transparente, ca nişte lumânări scurte, reci şi transparente.

Rufinus s-a holbat la ele fără să înţeleagă nimic.

– Ai mai văzut aşa ceva vreodată?

Wu a clătinat din cap. Tânărul Eutherius le întorcea pe o parte şi alta, le mirosea, şi-a trecut chiar şi limba peste ele... Apoi, le-a apropiat de ochi.

nişte inscripţii/ scria ceva pe ele/ un set de simboluri bizare/ urmate de grupuri de cifre şi săgeţi/

Aşezate cu toate sub nişte adrese. „Ochii bătrânului. Ochii de la distanţă ai bătrânului." şi-a spus Rufinus, încruntându-se. S-a scărpinat pe obraz cu mâna în care ţinea ţigara, făcând ca fumul să se ridice în zig-zag. „Ochii. Ochii bătrânului. Ochii corespunzători diferitelor adrese..."

micile proprietăţi ale lui amphiaraos/ răspândite prin west elephantina/ bârlogurile în care se ascundea/

– Ia uită-te, Wu, aici! Care e cea mai apropiată adresă? a întins el cilindrul spre obez Găseşte-o pe cea de la care mesajele sonice prin cymbalofon ar ajunge la timp pentru un răspuns prompt...

Chinezul a citit înscrisurile. A scos harta din buzunar, a studiat-o, după care s-a apropiat de urechea lui Rufinus şi a şoptit:

– 2484, Quirinal Avenue! Asta e cea mai apropiată...

– Splendid, a aprobat Rufinus. Ochii i-au lucit, a stins ţigara, strivind-o în ce mai apropiată scrumieră şi a spus: Pornim acolo imediat!

În Bursă se lăsase o linişte mormântală. Ochii tuturor alergau între panoul de afişaj, aşteptând răspunsul lui Amphiaraos, care întârzia, şi grupul chinezului, care se bulucea în jurul lui Rufinus.

La expirarea celor 15 minute regulamentare, Mwana a apărut în spatele vitrinei de cristal şi a făcut semnele cunoscute de toată lumea. Partida de sticlă nu primise contraofertă. Partida de sticlă era preluată de grupul lui Wu Chen, cu preţul de 120 de minae per tonă.

În locul urletelor la care se aşteptau cu toţii, lumea a început să şuşotească. Nesigur. Neclar. Cum adică? Chiar îi suflaseră

sticla bătrânului Eutherius?

– Gata, Wu! Hai să plecăm! a repetat Rufinus, trecându-şi degetele prin părul scurt.

Şi-a potrivit o cută imaginară pe pantalonii largi neustrieni, în timp ce oamenii chinezului se agitau strângând listele şi hărţile.

– Daţi liber curierilor! s-a auzit vocea lui Wu Chen.

Chiar atunci însă, un vuiet neaşteptat a umplut sala:

– Operaţiunea cu sticla a fost fictivă! Nu există nici un transport de sticlă în port! răsunau tot mai multe voci.

Rufinus a pufnit în râs:

– Al naibii tata! Asta e mâna lui. Acum încep să-l recunosc!

Relaxat, a ieşit din sala cea mare a Bursei, lăsându-i în urma sa pe oamenii lui Wu Chen care începuseră să se bată cu comercianţii ca tăbărau asupra lor din toate colţurile.

– E o debandadă teribilă! a anunţat Sapor prin cymbalofon. S-a descoperit că toată licitaţia s-a învârtit în jurul unui transport fictiv de sticlă!

Rustam se ridicase de la masă şi, instinctiv, şi-a pus şi el ochelarii negri, chiorându-se pe fereastră înspre faţada Bursei care părea să explodeze sub fulgerele luxoforilor.

– Cum pizda mă-sii? Cum pizda mă-sii? înjura el printre dinţi. Chinezul i-a suflat lui Amphiaraos o marfă care nu există şi noi încă nu l-am localizat pe bătrân!

– Stai dracului liniştit! Potoleşte-te! Mai avem o şansă! i-a suflat Sapor, nervos Şi termină odată cu mestecatul căcatului ăsta de şaşlîk!

Cymbalofonul care emitea de la complexul Hare Krishna a început să vibreze din nou:

– Am aflat pe căi separate de nenorocirea de la Bursă! Cel mai rău e că Amphiaraos nu şi-a mai trimis ultimul mesaj la agenţia de curieri! Nu mai avem cum să-l localizăm! Totul e în mâna Aeliei! Stai pe loc, şi fii gata să porneşti la primul mesaj pe care ţi-l trimite!

Sapor a întrerupt vibraţiile remanente ale cymbalofonului şi a început să privească spre zidul cu luxofori. Strângând din buze.

– Doar dacă-i trage de limbă pe curieri... Dar, tâmpiţii ăia habar n-au de nimic...

– Nu se poate ca agenţiile să nu cunoască numărul cymbalofonului care i-a contactat! a spus Rustam. Nu se poate! Trebuie să ştie!

– Crezi? a pufnit Sapor. Dacă ar fi fost aşa, Amphiaraos ar fi fost de mult în mâinile noastre!

Rustam a lovit cu pumnul în masă şi s-a apropiat de geam. Deja, agentul de pe Cazinoul YASODARO se ridicase cu tot cu deltaplan şi privea în stradă, aplecat peste balustrada ce mărginea acoperişul.

– Vreun mesaj? a întrebat Sapor, absurd, câtă vreme persanul n-avea ochelarii negri la ochi.

Chiar atunci, unul dintre oamenii lui Cornelius şi-a pus palmele pâlnie la gură şi a strigat ceva către Rustam, în timp ce celălalt scosese lampa policromă de sub pelerina iberică, semnalând spre acoperişurile pe care aşteptau agenţii.

Un deltaplan a părut că se prăbuşeşte în gol de pe Bursă. S-a răsucit de câteva ori în aer, a acroşat cu un colţ al aripii cablurile de comunicaţie sonică, reuşind să se redreseze în ultimul moment, la cincizeci de picioare deasupra Pieţei, după care a dispărut printre insulae-le viei Parisii. L-a urmat un altul de pe clădirea Corporaţiei de Latex CHEROKEE, planând lin, tot către via Parisii.

– Ce naiba?! s-a ridicat Sapor de la masă, trântind scaunul. Rustam a deschis o fereastră.

vântul de marte l-a izbit în faţă/ cu miros de alge sărate/ cu miros de fum/ cărbune ars/ gălăgia străzii/ agentul lui cornelius răcnea pe stradă/

– Wu Chen! Chinezul! a reuşit Rustam să audă. Via Parisii!

Deltaplanul de pe Cazinoul YASODARO a amorsat o vria, înşurubându-se printre două blocuri înalte, dispărând apoi pe deasupra unei clădiri joase.

– Via Parisii e încolo? l-a întrebat Rustam pe Sapor, arătându-i ultimul deltaplan.

– Da... Ce naiba... scosese capul pe fereastra deschisă şi urmărea plutirea trepidantă a celorlalte trei deltaplane ce ţâşneau de pe insulae-le din jurul Pieţei Bursei.

– Wu Chen şi Rufinus! Sunt pe via Parisii! Ai noştri se ţin după ei! a răcnit agentul din stradă.

– Ce-i asta? s-a încruntat Sapor.

– E un mesaj în evantai! nu s-a putut abţine persanul. Hai

naibii afară!

A dat să se repeadă spre ieşire, trăgându-l pe Sapor după el.

– Ai vrut să tragi Hare Krishna în piept!

– Hai mai repede! i-a retezat-o Rustam. Crezi că nu ştiu că aţi închiriat două unghiuri de emisie?

S-au repezit în jos pe scări. Un mesaj în evantai. ‹n mâinile lui, ale lui Rustam, de data asta. Un evantai. Dar mânerul era tot Rufinus.

Au ţâşnit în stradă, dând nas în nas cu oamenii lui Cornelius. Sapor rămăsese cu ochelarii negri pe nas, privind buimac spre zidul Bursei.

– Mai bine ţi-ai anunţa chelioşii că trebuie să pună mâna pe chinez! Wu Chen! Zi-le că nu mai e timp de ţepe!

– P-aici! a făcut semn unul dintre agenţi. Băieţii noştri de pe deltaplane sunt cu ochii pe oamenii lui Rufinus pe Parisii.

– Sapor! s-a auzit o voce de la fereastră.

– Poţi să nu te întorci! a pufnit Rustam. E banană ăla de Rassul! Zi-i că a rămas cu ochii în soare şi hai cu mine! Nu vrei să punem mâna pe bătrân?

Sapor şi-a smuls ochelarii negri de pe faţă şi a dat cu ei de trotuarul îngheţat. A strigat ceva la Rassul, frângându-şi mîinile. Agenţii lui Agricola o luaseră la fugă spre intersecţia cu Parisii.

– Nu vii? a întrebat Rustam.

– Se cacă pe el! Ia-l cu tine! Târăşte-l după tine! a urlat Rassul de la fereastră. Vezi că e o scurtătură spre Parisii prin casa de la numărul 808! Are două ieşiri!

Rustam l-a apucat pe Sapor de cot şi a luat-o la fugă în susul viei Diocleţian. 802. 804. 806. 808.

A dat buzna în casă, trântind uşile de pereţi. Vocile răstite ale locatarilor. Un culoar lung şi umed, acoperit de geamuri înrămate în bare de oţel. Cerul umed prin care s-a prelins umbra unui deltaplan. O uşă laterală s-a deschis brusc şi, un chinez slab ca un ţâr s-a repezit în întâmpinarea lor, rotind o tonfa deasupra capului. Rustam a continuat să alerge însă, târându-l pe Sapor după el.

– Fereşte! a strigat krishnaitul când au ajuns la câteva picioare de chinez.

Rustam şi-a plonjat mâna dreaptă la subsuoara stângă. Un fulger lucios. Chinezul a părut că zâmbeşte, îndoind cu graţie genunchii. Tonfa îi înţepenise într-o poziţie nefirească, sprijinită

de zidul culoarului. Modelul de pe bluza de Canton devenea din ce în ce mai elegant pe măsură ce se lăţea ca o pată de ulei.

Numai că nu există nici o marcă de ulei de culoare roşie.

– Pupă-l pe Wu! a sâsâsit Rustam sărind peste corpul zâmbitor al chinezului. Sau nu zâmbea? Oricum, dinţii îi luceau în bătaia luminii cenuşii filtrate de geamurile acoperişului.

Au ajuns la celălalt capăt al culoarului. Persanul a izbit în uşă şi s-a năpustit pe stradă.

Aglomeraţie. Forfotă. Oameni care priveau în sus. Oameni îmbrânciţi.

– Asta e via Parisii? a întrebat Rustam pe un bătrân care se holba dintr-o parte în alta.

– Ce naiba?! s-a strâmbat bătrânul. Sunteţi numai străini acum, aici?... Bineţnţeles că e Parisii! Ce tot întrebaţi ca tâmpiţii?

Un deltaplan se rotea pe undeva prin jurul turnurilor hiperbolice de la capătul străzii. Semnaliza din lampa policromă, planând ca un şoim liniştit în jurul ferestrelor argintii şi prelungi ale Primăriei West Elephantinei.

XXII

UNDE NAIBA SUNT ACUţ?

Agentul lui Cornelius gâfâia, sprijinindu-se de un felinar, îndoit din mijloc. Erau la intersecţia viaei Parisii cu Ravenna Boulevard, chiar în faţa scărilor ce duceau la intrarea în Primărie.

– Au luat-o pe Ravenna. Spre terma lui Archibald.

– Avem pe cineva după ei? a întrebat Rustam.

– Doi băieţi pedeştri de-ai mei. Iar ăia de sus sunt cu ochii pe ei...

Agentul a făcut un semn cu mâna spre cer. Era sleit. Deltaplanul continua să dea roată Primăriei, semnalizând. Rustam s-a uitat de jur împrejur. Sapor trăsese într-o parte, privind speriat, cu buzele făcute pungă.

– Un locomobil! O cvadrigă! Orice!

Agentul a ridicat din umeri şi i-a arătat mulţimea de pe stradă.

– Vrei s-o omori?

Rustam s-a repezit spre cel mai apropiat scuar, fără să

răspundă. ‹n utlimele şapte zile, îi măturase, în ordine, pe Morgana Sertao, pe Jou Dirceu, pe Claudio Bernal, pe un chelios Hare Krishna şi pe un chinez de-al lui Wu. Ah, uitase de Eumolpius Doil. O pierduse, în schimb, pe Naila Trong. Asta însemna un scor de 6 la 1. Şapte zile, şapte Morţi. Morţi, cu M mare, nu plevuşcă, nu cetăţeni care se plimbau prosteşte pe bulevardele şi străzile West Elephantinei. Ăştia care mergeau ca nişte furnici stârnite, privind la vitrine, erau material perisabil. Pentru profesioniştii ca el, asta erau: nişte inşi cu termenul depăşit.

Bun. S-a repezit în prima cvadrigă ieşită în cale, l-a îmbrâncit pe birjar pe trotuarul acoperit cu polei şi a dat bice cailor, repezindu-se în mulţimea de pe stradă.

un strigăt general/ şi o potecă în mulţime/ indivizii ăştia expiraţi se pricepeau să se păstreze pentru privitul vitrinelor şi pentru cumpărături de anul nou/ unii dintre ei, cel puţin, erau tare pricepuţi la chestia asta/

– Ai înnebunit? l-a auzit pe agentul lui Cornelius că strigă.

Rustam a tras de hăţuri şi s-a uitat în sus, după deltaplan. Continua să lanseze semnale. Galben, galben, verde lung, roşu scurt, albastru punct, albastru punct.

– Îi vede! Zice că-i vede! a strigat la agent. A urmat un nou set de semnale.

– Au luat un locomobil pe Victoria Boulevard! a strigat agentul. Wu şi Rufinus!

– Nu vii? Nu veniţi? a întrebat Rustam, privind de la Sapor la agentul lui Agricola. Lumea începuse să se agite în jur, strigând numele lui Amphiaraos, urlând despre prăpădul de la Bursă unii se apropiaseră ameninţător de cvadrigă.

– Krishna îl vrea pe Eutherius! Tu vrei bani! Veniţi, sau iau prăjitura asta numai pentru mine?

Brusc, deltaplanul a virat printre turnurile zvelte ale Primăriei, semnalizând rapid.

– Wu se duce spre Piaţa Alexandretta! a descifrat agentul ultimul mesaj şi a sărit în cvadrigă, trăgându-l pe Sapor după el. Rustam a plesnit din bici, caii s-au cabrat pe gheţuş şi au clintit atelajul. Un huruit s-a ridicat din mulţime, dar cvadriga a pornit, derapând, croindu-şi drum printre oameni.

– O scurtătură! O scurtătură spre piaţa aia nenorocită! a scrâşnit Rustam.

– Prima la stânga! a spus agentul.

Rustam a chiuit, ridicându-se în picioare pe capră. Plesnea din bici, privind când şi când în văzduhul cenuşiu al oraşului. Deltaplanele care semnalizau.

A tras de hăţuri, înfigând zăbala în gura cailor care au patinat speriaţi, repezindu-se pe stradela indicată de agent. Nechezatul lor disperat. Strigătul oamenilor aglomeraţi la cumpărături în ultima zi a Mileniului.

– Ai să omori pe cineva pânţ la urmă! a spus Sapor, cu capul înfundat între umeri.

– Trăiesc din chestia asta! i-a răspuns Rustam peste umăr.

– Opreşte! uite-i pe băieţii mei! a strigat agentul lui Cornelius.

Erau doi tineri care umblau de colo-colo pe trotuar, nervoşi, suflându-şi în palme. Un deltaplan se angajase de-a lungul străzii, printre casele joase şi copacii desfrunziţi ai grădinilor, pregătindu-se să aterizeze. Câţiva legionari urbani se chinuiau să salte capacul unui canal.

Rustam a oprit cvadriga, trăgând de pârghia ce înţepenea roţile cu spiţe de lemn. Un locomobil uşor, briton, un BEOWULF 1997, zăcea într-o rână, blocând jumătate din carosabil.

– Unde duce canalul ăsta? a întrebat persanul, sărind din cvadrigă. A alunecat pe gheaţă, gata-gata să se întindă pe trotuar cât era de lung. Un legionar urban a sărit, prinzându-l de cot.

– Sunteţi Rustam? l-a întrebat.

– Da. Sunt Rustam! V-am întrebat unde duce canalul ăsta?

Deltaplanoristul s-a desprins din harnaşamentele lui şi s-a apropiat şi el de gura de canal. S-a uitat la cei doi tineri care începuseră o discuţie înm şoaptă cu agentul de legătură al lui Cornelius Agricola.

– Sunt două-trei minute de când au intrat în canal... nu mai mult! îşi muşca pumnii deltaplanoristul.

– Îmi răspunde cineva la întrebare? Unde naiba duce canalul ăsta? a şuierat Rustam. Mai încercaţi să ridicaţi capacul o dată şi dacă nu, mergem să-i supraveghem ieşirile...

A simţit privirile plictisite ale celorlalţi.

– Cu care ieşire vreţi să începem, domnule Ka<F48670M>‹<F255D>r? Cu cea din port? Cu cea dinspre

terminalul locomobilelor de coastă? Cu cea dinspre Bursă? Cu cea de la Primărie? Sau cu cele peste o mie de guri care se deschid în toate străzile oraşului?

– Trebuie să iasă undeva prin apropierea Bursei! a încercat Rustam să-şi păstreze calmul. Amphiaraos nu poate locui departe de Bursă... N-ar avea cum să răspundă atât de repede la mesaje...

Legionarul urban s-a apropiat de agentul lui Cornelius Agricola. Au schimbat câteva vorbe în şoaptă. Agentul dădea din cap ca un metronom, îndoindu-şi spatele din ce în ce. Ca sub o povară prea grea.

– Bine! a încheiat el şi i-a făcut semn lui Rustam să se apropie.

– Putem să ne ducem la una dintre cele 96 de guri de canal din jurul Bursei. Dar de acolo, la ce adresă ne ducem? Am făcut o dată un calcul... Ştiţi câte locuri sunt catalogate ca ascunzişuri potenţiale pentru Amphiaraos Eutherius? a întrebat legionarul urban, ridicându-şi gulerul uniformei albastre.

– Câte?

– 14533 locuinţe închiriabile. 810 proprietăţi particulare. La care din ele vreţi să mergem, domnule Kair?

XXIII

– ZI-I STĂPÂNULUI TĂU un singur cuvânt: electricitate! a spus Rufinus sclavului care deschisese uşa.

N-a aşteptat prea mult. Uşa s-a redeschis şi sclavul l-a invitat înăuntru. În casa cu numărul 2484 de pe calea Quirinal Quirinal Avenue, cum începuseră să-i spună în dialectul Noii Atlante. Tţual kelt amestecat cu latină nouă şi cu locuţiuni de Cipangu.

Din stradă se auzeau chiotele copiilor care se bucurau de apropierea sărbătorii mult aşteptate. Pesemne că la Roma, datorită diferenţelor de fus orar, deja se înălţaseră zmeele luminiscente, focurile greceşti erau proiectate în văzduh, iar carele triumfale pătrundeau în For pe sub reclamele lucioase ale firmelor de transporturi aeriene.

Din Mileniul al II-lea mai rămăseseră doar câteva ore. Iar noua eră care se deschidea, va începe tot sub (conducerea? administraţia? planificarea?) unui Eutherius. Era bine aşa.

Poate că de aceea îl trimisese Amphiaraos cu hainele rupte

la şcoală, atunci când nu fusese în stare să-şi impună punctul de vedere. Ca să-l înveţe că, dintre toţi cei care aveau dreptate, doar el trebuia să fie cel care se impune. Ca să-l înveţe că dintre toţi cei care reclamau Marele Arbitraj, acesta i se cuvenea numai lui. Ca să-l înveţe că

– Pe aici! i-a arătat sclavul scările de lemn care urcau în spirală.

Tânărul Eutherius a dat din cap şi a urcat treptele grăbit, două câte două, făcând să scârţâie lemnul sub paşii săi. Ajunsese primul la tatăl lui.

tot fiul rătăcitor era cel mai bun/ tot lui i se vor pregăti oile cele mai grase şi mieii cei mai fragezi/ şi vinul cel mai bun/

Rufinus a intrat fără să bată la uşă în salonul de la etaj al villaei. Printre cuburi stranii, care păreau să fie ferestre deschise spre alte spaţii, îl aştepta Amphiaraos. Tocmai privea în unul din acele corpuri bizare, în care mişuna o mulţime de oameni alb-negru şi cenuşii. Străzi tremurate, văzute printr-o ceaţă gri.

– Idele anului 2000 sunt magnifice la Roma, a zâmbit Amphiaraos, întorcându-se brusc spre Rufinus Priveşte numai!

A întins mâna spre cubul cel mai apropiat, care pâlpâia în tonuri albăstrui, ca şi cum ar fi fost plin de gaz aerian pentru iluminatul public.

Rufinus s-a zgâit în cristalul bombat şi a recunoscut Forul, la care se gândise intens cu câteva secunde mai devreme. O imagine pastelată, cu nuanţe plate, neclare. Cu toate acestea, Columna Traiană, construită cu 19 secole în urmă, coloanele mai mici, cu rostre, piaţa întinsă cu pietre lustruite de paşi erau cu toate acolo, de neconfundat.

Panoul promoţional al corporaţiei PNAEUMA LINEAE acoperea parţial frontispiciul templului Artemisei. Sub streşinile Senatului, străluceau însemnele HIPPIAS COMCOM. Iar pe cer, pluteau baloanele uriaşe, pline cu helium, făcând reclamă berii „PILSAUNUM“-BONNONIA.

– Roma! a exclamat tânărul Eutherius. Roma, într-adevăr.

Roma, pe care o ştiau amândoi atât de bine.

În plus, cele mai teribile artificii pe care le cunoscuse vreodată Cetatea Eternă. Poate doar în anul 800, când Eumolpius Niger blocase invazia arabă, în Dalmaţia, la Monfalcone, să mai fi fost capitala Imperiului la fel de luminată…

– La Ierusalim, unde se află fratele tău, Virgilius, Mileniul al III-lea a început deja, a spus Amphiaraos, zâmbind obosit Priveşte! Petrecerea e în toi!

Bătrânul l-a condus pe Rufinus şi i-a arătat imaginile dintr-un alt cub. Moscheea lui Omar pe fundalul muntelui măslinilor.

Virgilius. Nu se mai gândise la el de ani de zile. Trimis de o grămadă de vreme în misiune în Palestina, la sugestia lui, a lui Rufinus, care pusese mâna în felul ăsta pe Iasonia, soţia lui Virgilius un instrument, după cum îl învăţase Amphiaraos, un instrument, şi-atât.

Numai că nici Iasonia, nici Soshanna nu fuseseră simple instrumente. Erau recăderea în timp a Louellei... un efect secundar al modului de gândire alambicat ce caracteriza familia Eutherius. Sau erau doar o repliere?

O insulă de curat într-o mare de evenimente dirijate la rece. O insulă de curat pentru care luptau după regulile lor de indivizi care obţineau orice.

Deci: Iasonia obţinută pe spezele lui Virgilius trimis cu un aerostat rapid în Palestina. Să descurce problemele create de creştini administraţiei romane. Să-i infiltreze, sau aşa ceva, mă rog, să-i surpe într-un fel. Adică: o misiune de nerezolvat, o sarcină suspendată de sute de ani în cârca prefecţilor de Palestina.

Virgilius se împotmolise acolo. Şi, cum era un bun roman, capabil să citeze cele mai ilustre cuvântări din Senat, capabil să structureze cu responsabilitate o administraţie, o rotiţă bine unsă a sistemului, după cum singur recunoştea, rămăsese în Palestina.

CIVIS ROMANUM SUNT! aşa scria cu litere uriaşe sub Templul lui Solomon. Aşa gândea şi Virgilius, în timp ce Iasonia se foia la Roma prin aşternuturile lui Rufinus.

Un bun roman, dar un individ slab.

– Când l-ai văzut ultima dată pe Virgilius? a întrebat Amphiaraos. Uluindu-şi fiul. Era a doua oară când se gândea la ceva cu care tatăl său nu întârzia să facă legătura.

– Acum opt ani. Când a plecat la Ierusalim.

– Şi cu toate că ţi-ai bătut joc de el, trimiţându-l în cloaca aia, ai părăsit-o pe Iasonia după câteva luni doar de la plecarea lui... Ai umplut-o de ruşine, iar pe fratele tău l-ai lăsat în Palestina, singur, dispreţuit de prietenii săi, să rezolve

problemele grele ale Imperiului! Pe o plată de nimic!

– Pe Virgilius nu-l interesează banii. Iar Iasonia n-a fost decât un instrument. Aşa cum m-ai învăţat!

– Era soţia fratelui tău, fir-ar al dracului să fie! Iar el nu ştie nici acum că ai tras sforile ca să ajungă la Ierusalim!

– Nu mă pisa la cap cu Virgilius! E la fel de încrezut ca noi toţi... crede că e un meritocrat! se prefăcea Rufinus convins de argumentele sale. Crede că doar meritele sale administrative i-au adus misiunea în Palestina. Şi e fericit că rezolvă problemele Imperiului. Îl ajută la alimentarea ego-ului...

nu/ nu era convins de nici o iotă din ce spunea/ dar nu era amphiaraos cel care îl educase aşa?/

– Ţi-ai bătut joc de fratele tău! a stabilit bătrânul şi i-a indicat lui Rufinus un scaun. Stai naibii jos!

– Tu mi-ai spus că trebuie să mă port aşa. Tu mi-ai spus că e o prostie să acord cea mai mică consideraţie celorlalţi...

– A fost o greşeală. Am greşit de multe ori, a replicat bătrânul, privindu-şi fiul drept în ochi.

greşise cel puţin o dată/ louella/ dar cu toate învăţăturile greşite, tot rufinus ajunsese primul la potou/ însemnele/

Rufinus s-a strâmbat, ca atunci când era mic şi nu-şi dădea seama cum face Amphiaraos şi-l prinde cu minciuna, de fiecare dată.

– De unde ştii tu toate astea? Uite, treaba cu Iasonia şi cu Virgilius... Iasonia n-a povestit nimănui... la Roma, toţi au crezut în povestea pe care a lansat-o ea. Că Virgilius e impotent şi că e nevoie de cel mai bun administrator în Palestina...

Amphiaraos l-a privit tăios:

– A lansat povestea asta, şi după aia v-aţi afişat împreună la toate banchetele... Şi în plus, ştii că Însemnele sunt în posesia mea! De ce naiba te mai întrebi cum de ştiu tot? Inclusiv lucrurile despre care nu s-a ajuns măcar să se bârfească?... Hai mai bine să vedem ce se întâmplă la Bursă!

Rufinus s-a ridicat şi s-a luat după tatăl său, care mergea şontâc-şontâc spre un alt cub. Sufla din greu, el care înainte să plece din Europa îi alerga pe toţi directorii de bancă şi pe intermediari după el, într-o fugă nebună pe culoarele corporaţiilor, sai pe aleile centrelor administrative. „Ăsta nu oboseşte niciodată?“ se întrebau, abia reuşind să se ţină de pasul vioi al lui Amphiaraos. Ce dracuţ are de e mereu aşa

grăbit? se întreba chiar şi Rufinus.

Numai că acum, tatăl lui sufla greu, după doar câţiva paşi. Şi îl certa pe Rufinus ca în copilărie. Priveau împreună la imaginile cenuşii din sala mare a Bursei. Ca să spun aşa au privit, uniţi în sfârşit. Uniţi în faţa unui ecran.

– Ăsta e tipul care a discutat cu Rufinus înainte să părăsească Bursa! au spus krishnaiţii şi l-au îmbrâncit în faţa Aeliei pe tehnicianul lui Amphiaraos.

– Eh? Ce-ai discutat tu cu Rufinus? a întrebat Frizona.

Tipul a privit într-o parte şi a scuipat pe podea:

– Cam ce anume te-ar interesa? a întrebat şi el, cu un aer plictisit. Aelia a avansat şi l-a plesnit cu cravaşa peste faţă.

– Mă interesează totul! Clar şi la obiect!

Tehnicianul a privit-o scurt şi a slobozit un nou gogoloi de salivă. A nimerit-o drept pe obraz. O pată mucilaginoasă care se etala pe pielea albă.

– În regulă! a spus Aelia, ştergându-se pe faţă.

Şi-a cufundat lent cravaşa printre cutele hainelor bărbatului şi a început să agite bastonul elastic. Între coapsele pe care el le-a încordat, încurcat.

ruşine?/ durere?/

– Poate că asta o să-ţi placă mai mult!

Tehnicianul a urlat de durere şi s-a îndoit de şale. A spus cu voce gâtuită:

– E prea târziu, nu înţelegi? Partida s-a terminat!

– Prostii! s-a enervat Aelia şi l-a lovit din nou în testicule. Bărbatul a căzut pe pardoseala de marmură, zvârcolindu-se.

– ... târziu!... a strigat el răguşit.

– Vreau să vorbesc la sediu! s-a răsucit Aelia brusc şi s-a îndreptat către vitrina de cristal. S-a uitat jos, în marea sală a Bursei, părăsită acum. Angajaţii se aferau printre statui, coloane şi birouri, punând hârtiile în ordine. Cymbalofoanele erau sigilate, luxoforii erau acoperiţi cu huse, uşile erau zăvorâte.

Se mişcau cu toţii, profesional, fără să bănuiască nimic din ce se petrecuse.

Pentru ei, totul fusese doar o falsă tranzacţie. O speculaţie, cum văzuseră atâtea în Bursa aia aglomerată. Prima de acest fel însă sub conducerea ireproşabilă a Mwanei Octavia Dagbert. Pentru ei, ca şi pentru toţi locuitorii obişnuiţi ai West

Elephantinei, va urma cheful mult aşteptat de schimbare a Mileniului.

Şi bârfa legată de căderea din funcţie a incoruptibilei Mwana. Prea multă cânepă şi prea mult sex. Asta era. Exces.

– Hare Krishna pe linia patru! a spus unul dintre fraţi, în timp ce sunetele diafragmei se răspândeau în ecouri. Automat, angajaţii sechestraţi de sectanţi au început să stenografieze mesajul.

– Nu scrie nimeni nimic! a scrâşnit Aelia. Înţeleg şi aşa!

– ... condus de Wu Chen, l-am pierdut printre stradele. Rufinus trebuie să fie acum faţă în faţă cu Amphiaraos.

Aelia s-a apropiat de cymbalofon şi a început să bată în membrane cu beţigaşele grele:

– Ce să fac acum? Toţi ştiu că suntem implicaţi în speculaţia asta! Am bramburit cursul la sticlă în toate Bursele...

– L-aţi bramburit. Dar, timpul e un individ simpatic... Pleci frumos de acolo, tragi uşa după tine şi te pierzi în natură timp de câteva luni... Aşa cum o să facem şi noi... Timp de vreo jumătate de an, stingem focurile. Ne ocupăm de slujbele obişnuite şi atât.

– Dar Eutheriii ne vor vâna peste tot...

– N-au nici un interes. Ştiu şi ei că este mai productiv să se folosească de noi. Crezi că au chef să forţeze un conflict deschis? Cine mai are chef de conflicte deschise acum, la început de Mileniu?

Aelia nu a răspuns imediat. S-a uitat în jur. Mwana, inertă, cu ochi sticloşi. Curierul agenţiei Powhatana care gemea. Tehnicianul lui Amphiaraos o scruta atent. Şi oamenii ei care aşteptau ordinele.

De fapt, Hare Krishna se aliase cu hermeticii, cu stoicii şi cu marea finanţă. Încercaseră să se tragă pe sfoară unii pe alţii, dar pierduseră împreună şi erau în aceeaşi barcă acum. Nu se vor despărţi în faţa unui nou Eutherius, rămas atât de puternic. Vor avea de luptat mai departe pentru felia aia groasă care erau Însemnele.

Un deceniu? Un secol? Încă un Mileniu?

– Dispar! a mai bătut Aelia în cymbalofon, după care l-a închis.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat încet spre ieşire.

– Haideţi! le-a spus krishnaiţilor. Hare Rama! a făcut un gest

ironic de despărţire spre Mwana.

Apoi, a tras uşa în urma ei.

- - -

HIPPIAS A AŞEZAT palma deschisă pe membrana cymbalofonului, întrerupându-i vibraţiile. S-a uitat peste capetele lui Mallobaudes, Soshanna, Iulianus, Acterian, strânşi în salonul villaei sale. Privea afară, spre Roma. Văzduhul sfârâia, sfâşiat de dârele lucioase ale artificiilor. Havuzul din marmură neagră şi apa care clipocea în volburi.

– Cât e ceasul acum în West Elephantina? a întrebat stoicul, tresărind brusc: un snop de flăcări s-a desfăcut sub forma unor crizanteme în cerul negru de deasupra Capitalei.

Acterian a privit-o pe Soshanna şi şi-a încreţit buzele. Calcula.

– E şapte seara. În West Elephantina e şapte p.m.

Iulianus şi-a aprins o ţigară, în timp ce Mallobaudes şi-a sprijinit fruntea în palme.

– Am pierdut, nu-i aşa? a întrebat hermetul.

– Am pierdut, a admis Hippias. Un chinez nenorocit, unul Wu Chen! L-a condus pe Rufinus la bătrân, scăpându-l de krishnaiţi, de agenţii lui Cornelius şi de Rustam.

Soshanna a clipit mai des. Dacă nu l-ar fi vândut soţului ei pe Rufinus, dacă ar fi jucat pe o carte mai eficientă... Marcellus Acterian a zâmbit şi s-a apropiat de urechea ei, şoptind:

– Şi dacă ai fi pierit ca Deirdre Porsenna?

Soshanna a clătinat din cap. Nu. N-ar fi pierit ca Deirdre. Ea se pricepea să-l controleze pe Rufinus. Era ceva ereditar în familia Eutheriilor. Mereu dădeau peste câte o femeie care putea să deţină controlul asupra lor... Louella cum procedase cu Amphiaraos?

Hippias s-a aşezat pe un fotoliu. Exploziile artificiilor cutremurau Roma. I-a privit pe ceilalţi şi a râs trist.

– Cred că am să gust şi eu din vinul de Kritias... şi-a turnat lichidul gălbui în cupă, a sorbit o gură, a închis ochii, după care a continuat: Sunt sigur! La ora asta, Amphiaraos predă însemnele lui Rufuinus. Cât timp spuneai că trebuie să mai treacă până când grupurile noastre să aibă iarăşi şansa ratată azi?

Marcellus Acterian a spus dintr-o răsuflare:

– Şase decenii. Peste şaizeci de ani, urmaşii noştri vor putea să se înfrunte din nou cu nepotul lui Rufinus. De pe picior de

egalitate...

– Mda. Nepotul lui Rufinus, s-a strâmbat Mallobaudes. Sunt curios cum o să fie progenitura lui...

Soshanna s-a întins după pachetul de ţigări. Chipul ei inert. Chipul ei care trebuia să rămână inert, mai ales sub privirea scotocitoare a lui Marcellus Acterian...

Şi dacă ea nu pierduse chiar totul? Mai avea de aşteptat şapte-opt zile ca să afle răspunsul precis...

– Ai ajuns primul. Deci tu vei prelua Însemnele. Numai că, vei împărţi povara lor cu Virgilius. M-am gândit mult la lucrul ăsta. Luptând în Palestina împotriva creştinilor, a dovedit că ştie să slujească Imperiul... Ştie deci să slujească orice sistem. El e altfel decât tine. Pune interesele generale înainte! Tu eşti mai inteligent, dar morala ta este cvasi-absentă!

Rufinus s-a ridicat brusc de pe scaun:

– Îi regulez pe creştinii ăia şi îl regulez şi pe Virgilius cu Imperiul, cu administraţia şi cu simţul datoriei civice cu tot! Am ajuns primul? Unde e Virgilius? Ce-a făcut el în tot timpul în care am alergat după tine? I-a studiat pe Cato şi Quintilian! Mie trebuie să-mi oferi întreaga putere!

– Din puterea asta absolută n-a mai rămas mare lucru, a replicat Amphiaraos, preocupat. O să ai nevoie de Virgilius ca să operezi eficient cu Însemnele.

– N-am nevoie de nimeni ca să operez cu Însemnele! De nimeni!

– Crezi? Oamenii au reuşit să recupereze între timp handicapul şi s-au apropiat foarte mult de Purtătorul puterii... mai mult decât atât, mi-au scăpat de sub control... deseori, am fost obligat să le contracarez acţiunile, pe măsură ce a crescut capacitatea lor de a stăpâni spaţiul şi timpul. Deşi sunt invenţiile străbunilor noştri, oamenii dau buzna tot mai frecvent în fieful ăsta care ne aparţine. Spaţiul şi timpul. Practic, singurul avantaj care ne-a mai rămas, e că putem distruge lumea la loc, aşa cum a fost ea atunci când strămoşii noştri s-au hotărît s-o inventeze.

Bătrânul a făcut o pauză ca să-şi recapete suflul. S-a îndreptat spre ferestrele largi şi i-a spus lui Rufinus:

– Deschide geamurile şi priveşte afară! Fără frică!

Tânărul Eutherius a deschis fereastra care dădea în Quirinal Avenue. Dar panorama de dedesubt a dispărut imediat, înlocuită de o magmă neagră. Chiar şi braţele pe care Rufinus le-a scos

afară pentru a simţi răcoarea serii dispăruseră, înglobate în masa amorfă şi neagră ca un noroi atotcuprinzător.

– Iată cum este, de fapt, lumea! Mai precis, cum a fost atunci când Nuptius, strămoşul nostru, s-a decis să creeze Universul.

– Pundiţii de la Potala n-au reuşit să se pună de acord asupra numelui strămoşului Eutheriilor. Cel ce le-a iniţiat stirpea Marcellus a făcut o pauză şi şi-a dres vocea, privind de jur împrejur Cel ce a inventat tot ce ne înconoară. Pe noi, inclusiv... Avem documente la mânăstirea din Srinagar care îl denumesc Nurdra. Alte hârtii, ceyloneze, spun că s-ar fi chemat Nuganar.

– Ce importanţă mai are numele? a pufnit Hippias în râs. Ce importanţă mai are ce a fost şi cum a fost? E destul că acum totul e din nou în mâinile lor...

Mallobaudes s-a grăbit să-l aprobe. Ce conta trecutul? Banii din conturile helvete se mişcau după legile primei zile a anului 2000, cursul la mărfuri asculta de cererea şi oferta aceluiaşi moment, relaţiile dintre indivizi respectau tendinţa naturală a oamenilor de a pune mâna pe cât mai multă informaţie. Ce valoare mai avea un trecut incert?

Important era să pui mâna pe date şi să ai banii în buzunar. Să mişti lucrurile după cum aveai interes.

– Hermeţii pretind că pe tipul ăla primordial l-ar fi chemat Nuptius, a spus Iulianus. În rest, documentele secrete seamănă ca două picături de apă cu ce ai spus tu, Marcellus... Spuneai că strămoşul lor s-a împreunat cu o femeie creată de el însuşi?

Acterian a dat din cap. Cel puţin, aşa povesteau pundiţii din Tibet. Că aşa s-a clădit lumea, că aşa s-a iniţiat stirpea Eutheriilor o familie chemată să administreze o creaţie cu legităţi clare, şi aşa mai departe.

– O creaţie oarecum fără motiv, a speculat Acterian. Aşa comentează învăţaţii de la Potala.

– Mă rog. Ăsta e termenul de joc. Ăsta e regulamentul. Cum-necum, trebuie să punem mâna pe chestia asta, creată sau necreată, a replicat Hippias. Cum procedăm de acum încolo?

chestia asta/ lumea/ oceane, munţi şi câmpii/ fabrici şi corporaţii/ acţiuni, depozite şi conturi/ documente, semnături şi contracte/

– Păi, în primul rând mă întreb dacă nu cumva putem să-l împiedicăm pe Rufinus să aibă copii, a spus Mallobaudes. Din câte ştiu eu, nici un Eutherius n-a preluat însemnele înainte de a

avea copii. Rufinus e o premieră. E primul care capătă puterea absolută, fără să aibă urmaşi...

– Să-l împiedicăm să aibă copii, mmh... a şoptit Marcellus. Ochii îi sticleau în mijlocul figurii spelbe, contrastând cu portocaliul mat al sarongului. S-a uitat întrebător la Iulianus.

– Conform dogmelor hermetice, am avea o şansă, i-a răspuns Iulianus. Nuptius a rămas peste tot, dizolvat în tot ce ne înconjoară. Un tip rupt bucăţi care ascultă de comenzile date de stirpea sa. E ca o pestă care contaminează tot, o pestă ţinută în laţ de Eutherii a privit pierdut spre havuz, şi a şoptit da, da, cred că mai avem o şansă.

Mallobaudes a deschis sertarul unui birou şi a scos o coală de hârtie pe care a întins-o pe masă.

– Mi se pare o idee bună. Ia să vedem cum stăm! a pufnit într-un râs relaxat şi s-a uitat la Soshanna Dacă-l împiedicăm să aibă urmaşi, toate problemele se rezolvă de la sine.

s-o crezi tu!/

– N-o să fie uşor, a replicat Acterian. Hare Krishna din Noua Atlantă nu poate acţiona în următoarele şase luni. Ştim cu aproximaţie zona din West Elephantina în care se află Rufinus. Problema e: cum îl împiedicăm să nu-şi găsească vreo „prietenă“ în furnicarul ăla? Gândeşte-te că şi cea mai nenorocită târfă îi e suficientă!

– Cornelius! Subprefectul Noii Atlante! N-am avut portretul lui Amphiaraos, dar pe-al lui Rufinus îl avem! Într-o grămadă de ipostaze! Soshanna! a pocnit Mallobaudes din degete Câte daguerrografii avem cu el?

Soshanna şi-a copborât colţurile buzelor. Aveau sute de instantanee cu Rufinus Eutherius. În tot soiul de ipostaze.

– Cred că am peste 1000 de poze de-ale lui...

– Perfect! Hippias! Poţi lua legătura cu Cornelius şi cu Rustam? Acum?

– Pot s-o fac! Dar ce naiba... se schimbă şi la ei mileniul...

– Lasă tâmpeniile! Pune-l pe Rustam să multiplice daguerrografiile cu Rufinus pe care le are la el! Pune-l pe Cornelius să umple Noua Atlantă cu portretul lui şi să-l dea în urmărire generală! Apoi, o să-i trimitem şi noi material iconografic cât vrea...

Hippias a răsuflat adând şi a închis ochii:

– Vorbim despre cel mai puternic om de pe glob. Vorbim

despre cel care poartă însemnele, ai uitat, Mallobaudes? Tipul ăsta animează tot de acum! Aerostate, cymbalofoane, vapoare, guverne, finanţe şi indivizi...

– Crezi? l-a întrerupt Iulianus. Problemele Eutheriilor au început de vreo cinci-şase secole. De când au început oamenii să intreîn competiţie cu ei... De când am început noi să-l suspectăm că e purtătorul însemnelor...

– Vorbeşti de probleme generale, a replicat Hippias. Cum îţi imaginezi tu că ai să-l împiedici să facă un copil? Ăsta chiar că e un fleac! Incontrolabil!

Acterian s-a aplecat peste masă şi a sorbit din cupa de vin.

– Iulianus are dreptate, Hippias! De când am început să imaginăm bolte şi domuri din ce în ce mai înalte, de când construim tuneluri pe sub munţi, de când am început să ne ocupăm de reacţii chimice şi de experimente fizice, am devenit noi înşine zei... De ce crezi că a permmis Amphiaraossă aibă loc confruntarea asta dintre noi şi stirpea lui Nurdra, sau Nuganar, sau Nuptius, sau cum naiba l-o chema?

– Nu ştiu. Habar n-am. Dar sunt sigur că e imposibil să-l împiedicăm pe Rufinus să facă un copil.

– Ba eu zic că putem! s-a ambalat Mallobaudes. Cred că de o bună bucată de vreme încoace, Eutherii îşi dau seama că puterea le scapă din mână. Încet-încet, dar puterea le scapă printre degete. Noi creăm acolo unde ei nu s-au gândit să creeze, sau unde n-au fost în stare să creeze...

Hippias a făcut o mină scârbită.

– Bun. Situaţia le scapă din mână. Arătaţi-mi însă cum îl împiedicăm pe Rufinus să aibă copii!

– Comunicăm cu cei din Noua Atlantă. Să-l dea în urmărire generală pe Rufinus.

– Sub ce acuzaţie?

– Manipularea de informaţii false la Bursă!

– Rufinus nu e implicat direct în rahatul ăsta. Wu Chen şi Mwana Dagbert pot fi anchetaţi pe chestia asta... mai departe! i-a îmboldit Hippias. Vreau să ştiu dacă merită să-l deranjez pe Cornelius acum...

Mallobaudes şi-a scuturat capul şi s-a uitat pe rând la toată lumea. Zdraaff! s-au auzit iarăşi exploziile artificiilor.

– Nu face pe prostul, Hippias! E clar că puterea Eutheriilor scade pe măsură ce trece timpul. Ei nu mai sunt în stare să

creeze de unii singuri. E momentul să lovim. De data asta, însemnele au rămas în familia lor. Dar, dacă îl împiedicăm să...

Şi ce vrei să facă Rustam şi Cornelius? Să meargă prin West Elephantina cu pozele lor Rufinus şi să le spună femeilor: nu vă culcaţi cu tipul ăsta! Asta vreţi?

Mallobaudes a rămas cu gura căscată. L-a privit pe Iulianus şi pe Marcellus.

– Hippias ăsta îşi imaginează că trebuie să facem totul pe faţă... eşti idiot, Hippias... de ce naiba mai există servicii de informaţii? Doar nu-ţi imaginezi că nu sunt în stare să controleze... cum să zic... să controleze...

– Târfele din West Elephantina? Nevestele tipilor din West Elephantina? Naşterile din West Elephantina? Copiii care se vor naşte în West Elephantina? Asta vrei să controleze serviciile noastre?

– Au mai făcut asta o dată! a intervenit Marcellus. Şi au acţionat în condiţii mult mai proaste, nu-i aşa?

Iulianus a dat din cap.

– Mda. Acum 2000 de ani, în Palestina, condiţiile erau cu mult mai proaste.

– Oricum, au dat greş! a pufnit Hippias. Copilul ăla nu numai că s-a născut, dar a provocat şi vâlva programată acolo, în Palestina...

– Dar am reuşit să păstrăm situaţia sub control, nu?

– Da. Am păstrat situaţia sub control stoicul a făcut o pauză, lăsând să se stingă ecourile exploziilor ce vibrau deasupra Romei, după care a întrebat Chiar vreţi să-l contactez acum pe Cornelius? Să-i dau toate detaliile astea? Să-l pun să acţioneze? Pentru o aiureală?

– Fă-o! Ce avem de pierdut?

Soshanna strigase aproape, aplecându-se să strivească ţigara în scrumieră.

– În regulă! Am să-l pun pe Cornelius pe jar. Deşi nu cred să avem vreo şansă.

Marcellus s-a lăsat să cadă pe spătarul fotoliului şik s-a uitat la Mallobaudes şi la Iulianus:

– Doar serviciile noastre n-or fi mai slabe decât cele de acum 2000 de ani! Mmh?...

Cei doi au dat din cap la unison. Nu-l puteau controla pe Rufinus, erau o grămadă de lucruri pe care le puteau scăpa de

sub urmărire, erau siguri de asta, dar un oraş de provincie ca West Elephantina era un fleac pentru oamenii, conturile şi minaele lor scotocitoare. Nu li se părea o problemă pentru ei să pună embargo pe spermatozoizii unui individ care, prin natura actualelor sale îndatoriri era obligat să se ascundă şi să se deplaseze cât mai puţin.

Ce naiba? Informaţia se mişca mai repede acum decât cu două milenii în urmă. Informaţia era mai uşor de controlat acum decât acum două mii de ani.

Singura dată incertă era trecutul. Un eveniment întâmplat se propaga, inexorabil, spre viitor. Cu consecinţe incalculabile. Numai că, dintre toţi, Soshanna era singura care putea lua în consideraţie trecutul.

A zâmbit spre Acterian. Un fulger de artificii a perforat văzduhul, iluminând havuzul din marmură neagră. Încă şapte-opt zile şi ea va şti. Va şti cu certitudine dacă Rufinus şi-a extras mâinile din nimicul care îl împresurase afară. Îşi privea degetele care arătau, în continuare, la fel. Ca şi cum n-ar fi fost cufundate în neantul acela substanţial, despre care avea senzaţia că-i poate rămâne pe piele. În orice caz, nu era acel neant pe care şi-l imaginase el! Îl surprinsese la fel de mult cum ne-ar fi surprins şi pe noi, cred...

– Acum, camera asta e singurul loc care este! a spus Tatăl. Mi se pare normal să-ţi ofer Însemnele în această cameră, aşa cum şi eu le-am primit de la Tatăl meu, care şi el le-a primit de la bunicul meu şi străbunicul tău, şi tot aşa, de la Nuptius încoace.

S-a apropiat de el şi în scurt timp, camera a fost şi ea invadată de vid. A simţit corpul lui Amphiaraos în toată Slava Sa, cum Îl cuprinde şi Îl înconjură. Simţea că se sufocă, prins de vidul din jur, pietrificat, zbătându-se să scape din îmbrăţişarea dureroasă a Părintelui Său.

Şi apoi, lumina:

– Ca să-i conduci mai bine, învaţă-i să fie morali! Pentru că, fiind morali, le este frică!

– Amphiaraos este mort! Eu sunt Cel care este! le-a spus Rufinus ieşind din cameră. Ce s-a mai întâmplat la Bursă? a zâmbit el. Insolent, aşa cum bine îl ştia toată lumea.

Wu Chen a pufnit în râs:

– O aiureală sinistră. ţapul ispăşitor sunt eu, daţ nu-şţ cum naiba, pe stradă se comentează că, de fapt, în spatele întregii afaceri stă secta lui Krishna şi concernul de comunicaţii al lui Hippias. Lumea zice că eu am fost doar instrumentul lor!

– Şi tu, al cărui instrument ai fost?

– Al Tău! Al Tău! a răspuns obezul, mieros. Am fost instrumentul Tău pentru că ştiu că eşti un tip de gaşcă, a revenit el la tonul obişnuit.

– Mda. Sunt un tip de gaşcă, a stabilit Rufinus şi Şi-a frecat colţurile gurii cu degetele.

– Mamă, ce tămbălău o să iasă mâine în ziare! Închipuieşte-ţi! Un stoic de talia lui Hippias, prins la înghesuială!

– Stai liniştit! O să faci şi tu pagina întâi vreo două-trei zile, Wu!

Rufinus a zâmbit. Prima Lui misiune de control asupra unui segment de spaţiu şi timp reuşise. Începuse bine, ca să zic aşa...

Cât despre recomandarea bătrânului de a-l lua părtaş pe Virgilius la exercitarea puterii, ei bine, Rufinus se hotărâse deja, indiferent la efluviile remanente care pulsau dinspre Amphiaraos spre creierul său.

nu greşi!/

– Spune, Rufinus! a început Wu. Cum rămâne cu banii şi cu celebritatea pe care mi le-ai promis?

– Celebritatea o ai deja. Iar lumea ştie că erai în stare, la o adică, să plăteşti cu 30 de minae peste cursul oficial al tonei de sticlă. Asta se cheamă că, de acum încolo, ei te consideră un tip de încredere. Financiar vorbind, bineînţeles! Nu-ţi face alte iluzii!

– Mda. Financiar vorbind! a admis Wu Chen şi şi-a aranjat faldurile togii. Aş prefera să mă sprijin pe Tine, Rufinus! În definitiv, eu Te-am condus la Amphiaraos!

– Da. Ai fost precis ca un metronom. M-ai adus în 2484 Quirinal Avenue fără să fiu urmărit. Cred că ai dreptate să-Mi ceri să te sprijini pe Mine.

învaţă-i să fie morali ca să-i conduci/ îţi vor mulţumi/ dacă nu sunt morali îşi vor băga nasul peste tot/ vor afla şi vor înnebuni/ i-am creat în aşa fel încât să nu înţeleagă chiar tot/

– Mai am câteva probleme de rezolvat, a spus Rufinus. Faceţi puţină linişte. Trebuie să Mă gândesc.

Tânărul Eutherius a privit în El Însuşi. Pe undeva, diluat în trupul Lui, îl desluşea pe Amphiaraos. Ca un strop minuscul de

apă, gata să se usuce pe un material. Gata să se estompeze definitiv.

Virgilius! Virgilius! asta emitea Amphiaraos, cu ultimele puteri. Virgilius punea de câţiva ani buni beţe în roate creştinilor din Palestina, asta îi explica bătrânul. Îi infiltrase şi, aidoma predecesorilor săi, le blocase toate încercările de structurare şi organizare. Numai că, creştinii nu se lăsau. O luau iar şi iar de la capăt.

Dă-le foc verde! Dă-le foc verde, înţelegi? spunea Amphiaraos. Şi ia-l părtaş pe Virgilius!

Vroia să spună că un singur om nu mai era în stare să gireze singur toată afacerea asta care se chema lumea, chiar dacă se afla în posesia Însemnelor. Sugera el că lui Rufinus îi trebuiau ajutoare de nădejde! Creştinii, care erau morali. Creştinii şi Virgilius! Punctele de sprijin ale lui Rufinus.

– Am să mă folosesc de creştini, Tată. Îţi promit. Am să mă folosesc de morala lor. Ai dreptate, Tată! O lume morală e mai uşor de condus decât una eficientă. Dar, ca să fac asta, trebuie să mă descotorosesc de Virgilius! Nu ţi se pare logic?

Iniţial, Amphiaraos n-a reuşit să-i urmărească raţionamentul. A crezut doar că Rufinus făcea un joc de cuvinte, din cele care îl amuzau atât de mult. Îşi imagina că dorea să spună că el n-o împărţise nici măcar pe Iasonia cu Virgilius, deşi Iasonia era soţia cu acte în regulă a fratelui său.

Cum să împartă atunci cu el Însemnele? aşa credea Amphiaraos că gândeşte.

Rufinus a coborât scările. Agitat de pulsiunile neputincioase ale tatălui Său. Iubirea lui Amphiaraos pentru primul născut, pentru Virgilius! Asta era într-adevăr o greşeală, când la mijloc era vorba de Însemne! De Marele Arbitraj.

ca atunci când petrecuse prea mult timp cu Iouella/

Astfel de greşeli erau depăşite uşor prin logică. Aşa cum făcea Rufinus acum, când explica cu argumente unui Amphiaraos din ce în ce mai dizolvat în Eter de ce trebuia să se descotorosească de Virgilius.

Abia atunci L-a înţeles pe fiul său mai mic. Ca să-i lase pe creştini să se dezvolte, trebuia să demanteleze reţeaua romană de spionaj din Palestina. Ca s-o spulbere însă, trebuia să-l facă să dispară pe cel care o pusese la punct, în maniera aia eficientă în care lucra Virgilius. Un administrator genial!

Trebuia ucis ca să-i lase pe creştinii ăia să se dezvolte odată!

Era logic. Era eficient. Şi începea bine. S-a întors şi a privit în ochii gelatinoşi ai chinezului:

– Spune, Wu Chen! Eşti în stare să organizezi un chef pe cinste pentru noaptea asta? În definitiv, mâine vom fi în alt Mileniu!